THE LATE MR. D.P. UNNI

T. B. THOMAS

[Speech made at the meeting held in the college to condole the death of Mr. Unni.]

Principal, my Colleagues and student friends,

I am grateful to the Principal for giving me this opportunity for paying my humble tribute to my revered teacher Mr. D. Padmanabhan Unni, who passed away yesterday. I have had the good fortune of being Mr. Unni's student for two years and his colleague on the staff of this College for 12 years. I cherish particularly the memory of the two years when I was a student under him.

Mr. Unni was a great teacher and a great scholar, a man of great generosity, courage, dignity and independence of spirit. His sense of humour and his kindness and affection to his friends and students are well known.

The late Mr. Padmanabhan Unni
Head of the Dept. of Malayalam
of this College from 1921—1948

In those days he held an undisputed place of pre-eminence among scholars, authors and critics in the Malayalam language. His erudition and scholarship brought great prestige to the Malayalam Department of this College from its very inception. We cannot but recall with gratitude on this occasion that Mr. Unni was the first non-Christian teacher who identified himself, and threw in his lot, with the group of pioneers who founded this College.

Mr. Unni was not one of those teachers who gleaned some facts from some text book and passed them on to their students. He was himself an authority on what he taught. One is sometimes tempted to think of a literary critic as an unconstructive and fault-finding person with little sense of appreciation for real beauty in literature. But Mr. Unni was a സഹൃദയൻ in the true sense of the word.

I can vividly recall the first class he took for us. Some students came to the class with a certain amount of levity to which they had grown accustomed in their school classes conducted by Malayalam Pandits. The very first thing that Mr. Unni did was to correct these students and to give them a proper perspective and reorientation. This he did in his own inimitable and effective way. Then he taught us for the full hour a sanskrit verse from *Kumara Sambhavam* explaining to us the charm of the verse and expounding to us all the subtleties and refinement of meaning of

each word and expression. This verse, I may mention, had nothing to do with our syllabus. For Mr. Unni was not fettered by the syllabus which the University prescribed. It used to be said then that it was rather Mr. Unni who was primarily responsible for controlling the syllabus and presiding over the affairs of the Malayalam Department of the University of Madras. He was more interested in instilling into us, his students, a love for literature than in making us pass an examination. Students however had the confidence that with his great influence in the University he would effectively see to that side of our college career also. Sometimes he would condemn a text book and its author wholesale and sometimes omit whole chunks of a prescribed text book. Even an eminent poet and literary savant like Ullur did not completely escape from his scathing criticism. We enjoyed his classes to the utmost and sat at his feet with rapt and delighted attention.

As Mr. Unni was not restricted by the syllabus, so he was also not bound by convention. It was not unusual for him to bring his little son with him to the class. Which teacher would dare and could afford to do such a thing now? Such was the appreciation of the students for Mr. Unni's classes and their respect and regard for him that the presence and activities of the little boy hardly distracted the attention of any students.

Mr. Unni was most generous to his friends and relatives and students, particularly to those who were in financial difficulties. His generous and continued hospitality in his home to students of this college and others in distress is well known.

Mr. Unni has had to face adversities of various kinds in life, particularly the hardship of ill health. But no calamity could crush his noble and courageous soul.

There is probably no one better qualified to assess the greatness of a teacher than his own students. As a representative of generations of students who hold Mr. Unni with veneration and gratitude, I take this opportunity to pay my humble tribute to one of the greatest teachers who taught in this college, and one of the ablest scholars and literary critics that the Malayalam literature has had over the last few decades and one of the most generous, dignified and courageous of men we have come across. I also convey to the members of his family our deep sympathy in their bereavement.

"NOW I CAN REST...... "

GRACY VARGHESE, *Class II Maths.*

The day was dawning and I was walking through a narrow street. I came to that place for a visit and was staying in my aunt's home. I met a girl on that street fetching water from the public well with a baby in her arms, a heavy infant of nine months. Rose, the girl, was about fourteen with deep blue eyes which somehow seemed enormous in her serious little face. Three other children their age between five and nine, hung about her skirt.

Her bright eyes and her beautiful gaze aroused my curiosity in this strange little creature. I began by wishing her good morning and after a few days she began to answer it with a bashful smile. Gradually I progressed to terms of friendship.

I learned then that Rose, the three younger children and the baby Michael had lost their mother eight months before. They lived with their father in a little house. Her father was a meek, utterly good natured character. He spent most of his time and money at the nearest tea-shop. Thus it fell upon Rose to sustain the burden of the household to keep the two rooms clean and tidy to manage her errant father and spend his earnings as well as she could, to cook and attend to the children. She loved much the baby Michael. Those wide reflective eyes set in that small grimy face held the wisdom of the age

My first interest in this child turned gradually to deep concern. I felt, I must do something for her and having discovered by chance when her birthday was I had a parcel delivered to her from an outfitter's in the locality. My present, a good dress, was a nice one for her. I saw her in that dress going to the church. Yet when I saw her the following Monday she was still wearing her ragged clothing.

"Where are your new clothes?" I cried out.

She said "It was you!" After a long pause not looking at me she added simply "They're pawned. There was nothing in this house, Michael had to have his milk."

I stared at her in silence aware that she would always sacrifice herself, yield everything that was hers for the sake of her beloved baby-brother.

A week later I went determinedly to her house. The children sat around the table and Rose was slicing a bread.

"Rose" I said "you are going away."

She gazed up at me without comprehension, pushing back the strand of hair that fell across her puckered brow "For a month. To a farm where you will have nothing to do but feed the chicken and run wild in the fields and drink gallons of milk!".

After a few moments she shook her head. "No. I have to see to the children ....and Dad."

"That is all arranged. The sisters will take care of him. You must do it, Rose, or you will have a break-down."

"I can't." she said. "I can't leave the baby."

"Well! you can take him with you."

Her eyes sparkled with a wonderful light. They shone even brighter when on the following day we packed her and her charge into the train. As the engine pulled out she was dandling the baby on her bony little knees and whispering in his ear "Cows! Michael......"

Rose was put in the farm. She knew how well the country suited Michael. A month slipped away. At the end a middle aged childless and prosperous couple grew fond of the child and could offer him advantages far beyond anything he would have at home. Her father was very happy but there was Rose to consider—and the decision was left to her.

None of us know what that decision was, but at last she also allowed.

From time to time news came of her baby's progress. Then one morning a frightful letter arrived—Michael was down with pneumonia. With pale cheeks and compressed lips Rose sat staring at the letter.

"I am going to him."

Fiercely she brushed aside all opposition. With a fixed expression she made herself ready for the journey and arranged with a neighbour to care for the children. She established herself as Michael's nurse.

It was a serious attack. Often as Rose watched his laboured breathing a look of unbearable anguish would come upon her face with her arm round his neck, heedless of the danger to herself. She supported him until the spasm was over. She spent herself upon him day and night.

At last she was told that Michael would recover. She rose from beside the bed pressing both her hands against her brow. "Now I can rest." She smiled weakly "I have such an awful headache......"

She had got the germs from Michael. What happened grew worse and she never recovered consciousness.

I think I told you, she was just fourteen years old.

* * *

Last summer in the lonely church yard, a soft west wind was blowing, carrying the sweet smell of the wild flowers. I saw a tiny shoot of brier, bearing up on its thorny stem, a single white wild rose. And suddenly from behind gray clouds the sun came forth and shone with all its radiance upon the white flower, upon the small white tablet that bore her name!

ODE TO A SPARROW

JACOB GEORGE, *Class II Physics.*

Little sparrow, little sparrow,
Why you stay on that tall tree;
Hopping here and there on branches,
Chirping in never-ending glee?

In this morning superfine,
Joyful with a loving heart,
Will you sit on branches nigh,
Soothing you my heaving heart?

When you sing, my dearest one,
Though in depths of grief and pain,
Finds my heart eternal joy; —
— Lovely are thy telling eyes !!

In this charming grove I sit,
With none to tend and care for me;
Sparrow, will you be my pet,
That I may have company ?

Drops of dew born in the night,
Twinkling on the grassy plain;
My lovely one, can you not see
The beauteous works of Love Divine?

Through the sunny far off land,
The girgling stream that gliding by,
Trees with lovely blossoms stand
As if they were kings and queens.

* * * * * *

Little sparrow of my life,
Will you come and be my Pet ?
Life is love-lorn without you,
And I can't think of it yet !!!

THOSE EERIE SOUNDS

LALITHA KARTHA, *Class III Physics.*

It was the general belief that Manor Farm was the abode of sprites. Yes! the newspaperboys (who began their day at 4 p. m.) had seen a lady with exquisitely carved features sitting on the turf of grass by the brink of the lotus-pond; which now reeked of stagnant water and decayed vegetation. They even noticed that she was enveloped in an azure light, and her full red lips suggested a faint dissatisfaction; as she fixed her gaze on to the gate. It was said of Manor Farm that

"........In that garden black and white
Creep whispers through the dark all
night"

Not a soul dared to pass by the farm after twilight had crept in, for fear of hearing those eerie sounds: the rustling of long gowns or the clanging of chains —such sounds as make one's hair stand on end, once the atmosphere puts on her mantle of black.

The rich merchant who owned the farm could not [dispose of it—for who would wax enthusiastic over purchasing a haunted land? It was said that if you went to sleep in one wing of the rambling old building, you were sure to find yourself in an unfamiliar wing by morning. At times the imps would lift you up bodily and deposit you on

the pinnacle of some tall steeple. Our newspaperboy had a friend, who had a pal whose acquaintance had undergone the aforesaid process. [In such matters, you see, no one can give you first-hand information—the acquaintance who told him of it all].

Alan was a local beau and all the inhabitants of N— were known to him; and what was better he was universally loved. His parents were rich, and naturally he was of opinion that education was meant for the uplift of the poor. He could afford to keep a secretary who would write and read for him and Alan himself could now sign his name tolerably well in half a jiffy. These peculiarities were not considered blameworthy since the person who possessed them was remarkably amiable and ready to stand treat to the whole town of N—. In short Alan was one of those people who are found in every place other than their homes, and who are loved by everyone else excepting their own people.

When strangers came to N— Alan was the first to tell them of the strange happenings at the farm. He told them of the mysterious disappearance of the beautiful governess Rita. A few days after she vanished the inmates of the house at Manor Farm shifted on to a new place hard by. Some days later Rita's snap with "Missing" on top of it was to be seen in the newspapers—the strangers recapitulated that they had seen such a snap, yea the lady was charming. One detective at last had a brain wave and he thought of searching the disused old attic. He fell unconscious on wrenching open the disused old attic, for a hideous skeleton fell on him with a deafening clatter and clash. The truth about the incident was hushed up by adequate gold coins; while the little children asserted that they had been playing hide-and-seek with their governess when she all on a sudden vanished into thin air.

The whole neighbourhood heard the stifled talk and smothered laughter every night—and these noises proceeded from the very spot where the Manor building now stood. Even the clergyman admitted that they had seen such a lady by the pond......on one occasion was there not a man lurking in the background? But of course none was sure of this point.

The G.'s had not heard of these wild tales. They were strangers to N—. and had come there with a view to settling down for good at N—. Alan as usual did not omit to tell them of those eerie sounds at the farm and how things would return to normal "at a shiver in the skies". But Joe, the eldest of the G's stuck on to his decision. The price of the farm was unbelievably low and that was what suited their interest well.

A few weeks later, the old Manor Farm was occupied by the G.'s. The family as a whole lent a deaf ear to uncanny rumours. They had but little time to spare; so that they never were on the look-out for the notorious Rita. They played chess at night and were so

engrossed in the game that they failed to hear the suspicious hammerings outside........

A full-moon peeped through the clouds and the forked branches of the old oak were silhouetted against her bright face. Joe left his game and went up to the balcony to drink in the charming sight. The lotus-pond had been cleared and the broad leaved flowers reclined languidly on the glassy sheet of the placid water. The picture of the moon was seen reflected in the pond...... but by Jove, was that not a lady by the pond? Alan's words flashed across Joe's mind with the speed of lightning and he felt his feet begin to give way beneath him. Could......Could that be an apparition ?......Rita's ? His brothers quickly rushed to his aid and he was soon himself again.

This episode ended in an entirely unprecedented manner. Alan was caught red-handed and two charges were pinned on to him. Firstly he was accused of having spread false rumours which had caused considerable monetary loss to the former owners of Manor Farm. Secondly he was found guilty of forging coins. The long-sought-for fake mint was now unearthed. Alan's generosity could now be explained more accurately ......He was the skeleton in the cupboard of N—. and his philandering with the ghost was now a public secret.........

Points to Ponder

"The vilest man we have ever met, if we knew him utterly, together with all the circumstances which have contributed to make him what he is, would probably awaken in us as much of pity as of blame".

* * *

"If we could read, the secret history of our enemies, we should find in each man's life sorrow and suffering enough to disarm all hostility."

* * *

Cato being scurrilously treated by a low and vicious fellow, quietly said to him, "A contest between us is very unequal, for thou canst bear ill language with ease and return it with pleasure; and to me it is unusual to hear and disagreeable to speak it."

MOON-LIGHT AND SHADOWS

MARY T. MATHEW, *Class II Physics*

The world is drenched in the honey-dew of a spring night as I gaze out through my frosted ice-blue window panes over the mellifluous stillness under the starry skies. The dozing feathery choir twitter the closing lines of their twilight melody, and an enormous fiery star peeps out from behind her lacy bed-curtains on the heights. The night is sweet and soft, the breeze cool and friendly, and red honey sparkles in the golden centres of the blushing magnolias that waltz and twist with the late rays of a slanting sun.

A feast of beauty, a goblet of exhilarating wine of joy, await me as I glance out in a half-sleep ever to seem gliding off to a half-dream. In the flooding opaline starlight I see my favourite violets over the pool-banks murmuring and tossing their pretty little secrets to each other as naughty wavelets sweep up to hush them. The blooming marigolds on my fence droop their lovely heads while the stately honey bees sweetly lull them to slumber. And a crimson daisy rests her weary heart on the breast of a butterfly and his silken silvery wings brush off her tears of separation. Everything around looks enchanting, intoxicating, breath taking. And my eyes are soft and full and liquid with love as I drink in the beauty from the throbbing heart of this lovely green earth, that is mine.

The sky is a burning hearth brimming over with the red-hot coal embers of a cluster of glimmering galaxies. Here and there, a tiny fluff of a velvet cloud floats on lissom toes like a torn-off angel wing bleeding with the scarlet after glow, with a solitary silver streak of hue behind to kindle it up. Silhouetted against the dull-grey horizon is the shapely contour of a ragged ruffled form —a love-lorn cuckoo making fast for its sighing partner among the maple blossoms. And I curse the fool who remarked the earth is just a green, cruel monstrous dungeon, filled to the rim with the diamond poison of tears.

The fresh, lively, raw odour of life hangs about in the stagnant air like a way-lost trekker in the woods. And I cling on hungrily to every moment, every movement, greedily squeezing out the last ounce of their pure, virgin sweetness. I gulp it down in mouthfuls like a famished beggar but the senseless heart yells for more. In despair, my lips tremble with a magpie's heart-beat, my searching hands grope for the withering beauty of a tulip that sheds its bloom at my nervous clasp. I feel my flesh and the soil are one, the heat in my racing blood and the sunshine are one, and the tempests and blizzards and my passions are one. Enslaved to this all-embracing love, I experience what Keats observed in the song of the nightingale 'ecstasy' that extremity of life when life seems to slide away like the phoenix in the flame of

College Union Committee (1962–'63)

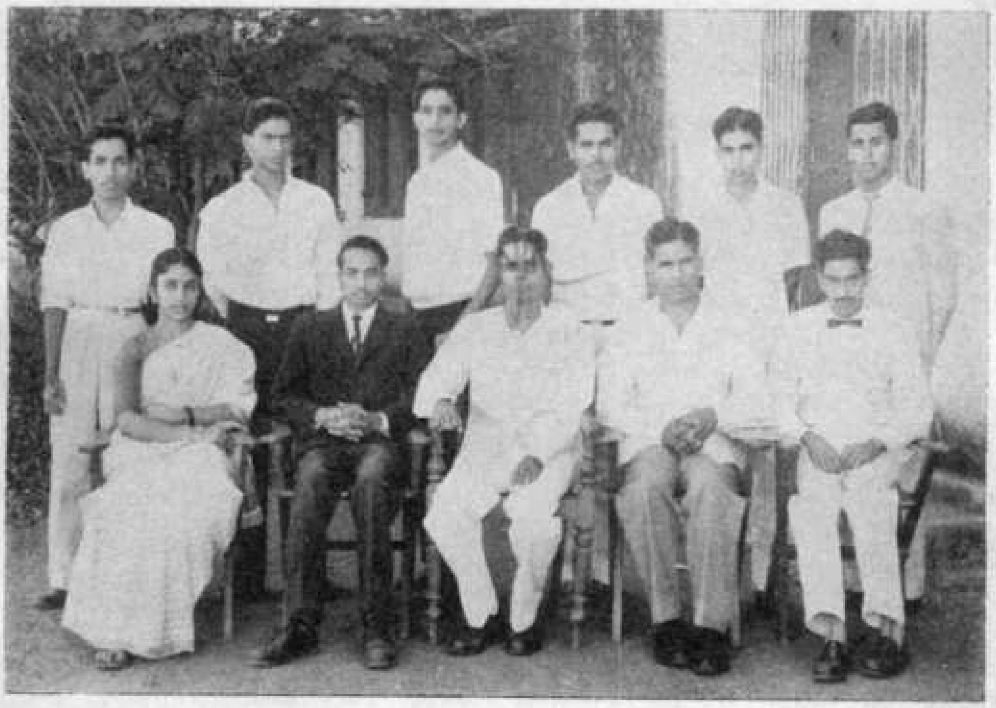

Sitting (Lt. to Rt.): Miss K. K. Sreekumari; M/s. K. Mahadevan (Chairman); ~~Dr. P. M. Mathai~~ (Principal); Shri C. T. Benjamin (Treasurer); A. S. Parameswaran Kartha (Secretary).

Standing (Lt. to Rt.): M/s. T S. Raman Nair; Oommen; Anthony Thaliath; V. P. Radhakrishna Pillai; P. J. Paul; V. C. George.

DAY SCHOLARS' ASSOCIATION COMMITTEE (1962–63)

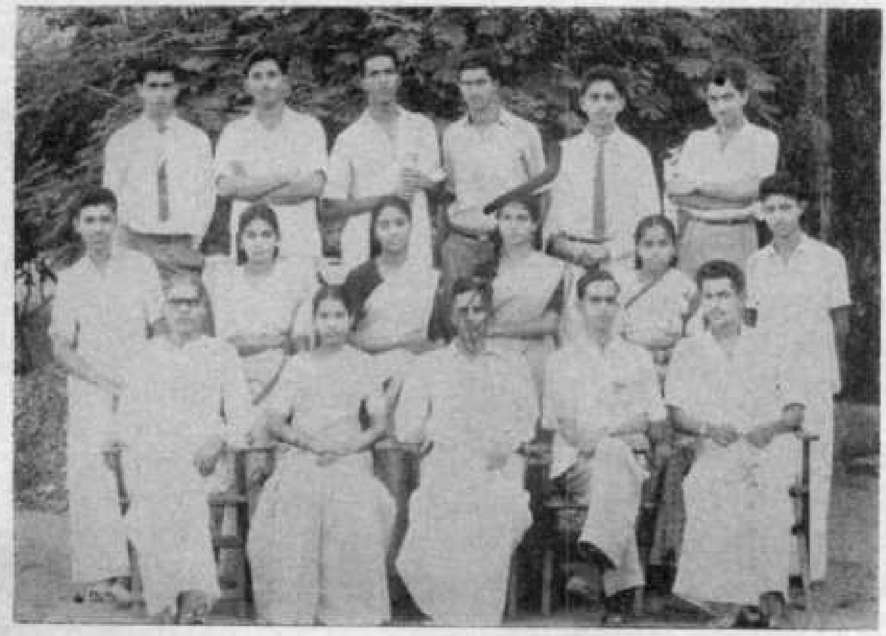

Sitting: Mr. Narayana Menon, (President); Miss Elizabeth Joseph, (President); ~~Dr. P. M. Mathai~~ (Principal); Mr. K. Govindankutty Menon, (President); Mr. Hamsa P. A. (Secretary).

Standing 1st Row: Mr. M. G. Venugopal; Miss N. M. Komalam; Miss Saramma Mathai, (Secretary); Miss Sucy Ninan; Miss Anandasivaram; Mr. Joy B. T.

Standing 2nd Row: M/s. Oommen George, (Secretary); Mohanachandran; Samuel K. John; Abdul Salam; Raghavan; Hydrose.

PLANNING FORUM COMMITTEE

Sitting: (Left to Right). Miss B. Santha Kumari (Vice-President); C. I. Ittoop (Secretary); Dr. P M. Mathai (Principal); A. Mathan (President); David Jayakar Daniel; Miss Mariam Varughese (Joint-Secretary)

Standing: (L. to R.). Miss S. Radha Bai; Dharmaraja Iyer; Abraham C. Koshy; K. J. Chacko; M. A. Ibrahim; K Damodaran; Philip John; Miss Elizabeth Isace.

College Music Party, which won the Second Prize in the University Youth Festival held at Trivandrum, December, 1962.

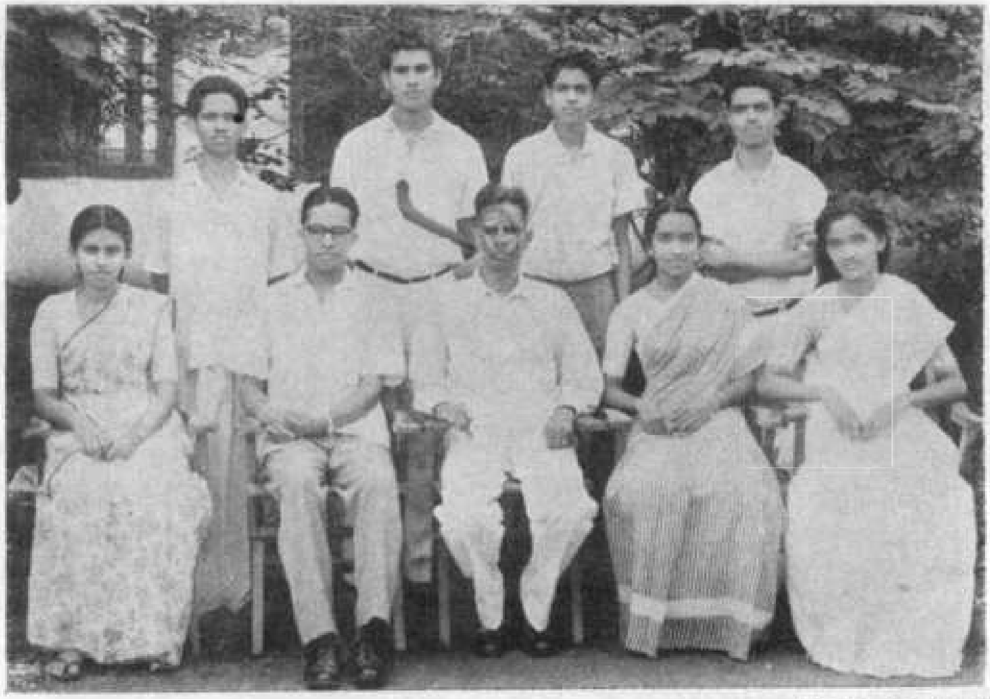

Sitting: Miss Elizabeth Jaya Philip; Dr. M. V. George (President); Dr. P. M. Mathai (Principal); Miss Susamma Varghese; Miss Gracy Varghese.

Standing: Mr. V. Mathew; Mr. Mukundan Menon; Mr K Philip; Mr. P. B. Surendra Nath.

TO 'THE CITY OF CASTLES'

By CELINE K. J., *Class II Chemistry*

When I told my mother about the invitation I received from the chaplains of all Kerala C. S. U. to attend the national seminar in Calcutta, I had'nt even dreamt that mother would allow me to go. It meant that I would have to be away for about two weeks and lose the classes on all those days. But the attitude of my family was just the opposite to what I expected it to be. There were three delegates including me from Kerala and also our Chaplain. We started from the Terminus by the Madras express on 24th October.

It was raining cats and dogs in the night and I slept well. When I woke up some one told me that we were in the state of Madras. The train was nearing Madras Central. We reached there at about 9.30 and we went straight to the hostel of Stella Maris College. After a little rest we went around the city. We had enough time for our go-round because the Culcutta Mail started only at 8. 30 p. m. A little shopping in the Moore Market, a short visit to the zoological gardens, a visit to the Marina and it was almost 7 O' clock. We got just the barest minimum of time to go to the hostel and come back to the station. The delegates from Madras joined us here, eight boys and four girls from different colleges of Madras.

Next morning we reached Vijayawada. The train moved on through Andhra state passing the Eastern Ghats. It was

---

its own lightning. And my soul emerges to this vast, endless sleeping earth, and finds its rest among the budding rose's dewy lips, the new-born birdie's snowy plumes and the leaf-blades decked with liquid pearl my heart swells and melts with love till it flows out to fill the whole universe.

The draperies of the heavens now slowly widen, and a burning flameless ball spits out an avalanche of crimson fire down to the expectant earth below. The smart sun-rays tear off the star-studded night-gown of a vanishing moon, soaking the world in a stream of marigold glare till it resembles a sun-drenched angel, here and there tinted cunningly with the prettiest possible specks and spots. Beneath the eaves, a tiny robin redbreast starts from his comfy slumber just in time to emit his fluty symphony in unison with the first shiver of the East. Once again it is dawn,—another extravagance of Nature.

From behind the iron curtain of the past, the words of wise old Tennyson ring back to me—

"Nature is cruel, nature is blood.
Nature and man can never be friends."

I wonder how he dared to immortalise those words! I wish he had not!!!

really a pleasure to look through the window at the hills covered with blooming trees. The golden rays of the sun gilded the leaves of the trees and from a distance the trees were a mixture of shining green and golden yellow. We were singing—"Row, row, row your boat,
Gently down the stream"
as we passed River Godawari. Still she did not heed to us in the least. She seemed to be thinking "Men may come men may go, I go on forever."

Past the indifferent Godawari we rushed on towards Wardha. Wardha! It was there that the great half-naked Fakir of India founded his Sevagram, the hermitage of truth, courage, gentleness and love. The poor and the rich, the Harijan and the Brahmin, there in Sevagram had the same parents—Kasturbai and Gandhiji. The flame of Ahimsa and love which they kindled in the hearts of Indians will never die away. The storms of tomorrow cannot destroy the monument of truth and service left behind by them.

We passed Nagpur in the middle of the night when we were fast asleep. In the morning we passed through Bhilai. Bhilai steel plant, one of the outcomes of the successful Five Year Plans was standing there as the pride of India. Thousands and thousands of people are working there all the twenty four hours of the day to build up a bright future for India, for us, for themselves.

Past Raipur and Bhilaspur we went through the shores of Mahanadi. Hirakud dam, the vertebral colomn of India was only a few hours' travel from the railway route. About twilight we passed Rourkela. The illuminated Rourkela steel plant in the distance looked like a queen decorated, all over with multicoloured strings of diamonds, pearls and rubies. About ten in the night we reached Tatanagar. The huge furnaces of Tata Iron and Steel could be seen against the horizon. Dense golden and red fumes were rising up and the whole horizon was lit up. The train stopped there for some time and we went up the overbridge in the station and stood there watching the wonderful vision for some time. As I stood there leaning on the railing of the overbridge, I was just reflecting on the history behind those huge furnaces. It was at a time when our rich underground wealth of iron and coal was unexplored and unexploited that the great pioneers like Jamshedji Tata came forward and started the work for this factory. Technicians and engineers were brought from abroad and they cudgelled their brains to find out plans and methods for the building of this huge plant. It is this sum total of the goodwill and wealth of the Tatas and the intelligence of those technicians that has partly solved the unemployment problem in India.

Next morning when I woke up we were nearing Howrah. We were passing over a branch of the Ganges. It was early in the morning and many people were bathing in the holy river. They might have been booking a ticket for

heaven. We were moving thro' a countryside in Bengal and it was there that I saw the real face of Bengal. It might have been from that beautiful countryside that Rabindranath Tagore got inspiration to write his 'Gitangali.' A girl from the Tagore family was in our compartment. I was really jealous of her that she was from the motherland of Raicharan and his young master, Kabuliwalah and little Mini. Even now the soul of Raicharan may be wandering thro' the streets of Bengal thinking of his young master. Little Mini—a good old lady now may be sitting in the verandah of her house, thinking of her old play mate Kabuliwalah.

At about 9. 30 in the morning we reached Howrah station. The Howrah bridge linking the two banks of River Hugli, a branch of the Ganges, was shining in the morning sun. The peculiarity of the bridge is that it has no pillars. It is so constructed that the whole weight of the bridge is supported by itself. It is the second largest bridge in the whole world. Some of the Culcutta delegates met us in the station and took us to the Lorreto Convent, the venue of our seminar.

It was the festival season in Bengal—the season of Durgapuja, one of the most important Bengali festivals. All around the city we could see some decorated pandals. Inside the pandal there was an altar on which a decorated 'Vigraha' of goddess Kali was kept. There they performed some 'pujas' to please Kali and after that, taking the vigraha, went thro' the streets in a procession sounding drums and all kinds of musical instruments. On 30th October there was another festival called 'Bhai Potta.' On this day all the brothers of Bengal take the pledge before the pujari that they will protect their sisters and in return for this the sisters give their brothers specially prepared sweets and also they adorn their foreheads with 'tilaks' of sandal paste. On the festival day and the day after, the brothers should not eat anything except food prepared by their sisters. The name of the festival itself means "Brother's tilak" and the most significant part of the festival is the sisters' adorning the foreheads of the brothers with sandal tilaks. Indeed it is a beautiful festival and really I was sorry that we don't have such a festival in Kerala.

We with all other delegates paid a visit to the house of Mother Teresa, who was awarded 'Padmabushan' last year by the president. The destitute home run by her is the hope of the poor and destitute all over Bengal without any caste or community distinctions. They consider Mother Teresa and other sisters there angels from heaven sent to protect them. There were two blind ladies to whom life was a sweet dream. They sang sweet Bengali songs for us. We contributed some money for the destitute home.

Another place we visited in Culcutta was the famous Victoria Memorial. It

is one of the 'musts' for a Culcutta visitor. The beautiful marble mansion is an everlasting monument of Indian architecture. A short history of the British rule in India is exhibited here in the form of statues, paintings and carvings. In front of the building is a huge statue of Her Majesty Queen Victoria. The Statue in itself is an art of perfection, but the statue of Queen Victoria in marble, inside the building excelled everything there. The writing table and chair and the majestic robes used by Her Majesty the Queen are kept there. The weapons used by the Indian kings like Tippu, and Hider are also preserved there. A gun used in the battle of Plassey and a cannon ball picked up from the battle field are exhibited there. The cannon ball would weigh at least two pounds. Another thing which caught my attention was a model of the whole battle of Plassey. As I stood there looking at that gun and cannon ball used to shoot the first martyrs of freedom—the patriotic Indian kings like Suraj-ud-dowla—the early history of the British rule in India flashed thro' my mind. The traders who under the leadership of Job Charnak came thro' the river Hugli to the Bengali village of Sunathani managed to get the three villages Sunathani, Kalikkatha and Govindapura from Prince Asam. There they built a huge fort—Fort William, spending full two lakhs of pounds. It was around this fort that the city of culcutta grew up. The name Culcutta is a modification of the name of the old village Kalikkatha.

Another important building in the city is the planetorium. We can see and study all the stars and planets from there at any time of the day. The zoological gardens of Culcutta is worth seeing. There is a wide range of different species of animals and the animals are kept there in natural environments. The Culcutta Secretariat is a huge mansion, the 2nd highest building in the whole of India. (The first is the office of the life Insurance Corporation in Madras, a fourteen storied building). We could not go inside the building because it was a holiday. After seeing these buildings I felt that the name "The City of Castles" is most important for Culcutta.

The New Market in Culcutta is one of the most important shopping centres of India. Once you are inside the market you won't wish to come out. It is worth going there just for the sake of seeing it, even if you do not want to buy anything.

When we came out from the New Market it was about 1. 45 p. m. and our train was supposed to start at 2. 15. So we had to hurry up. Still when we were riding over the Howrah bridge we could not help stopping the car and coming out just to stand there for a few minutes looking at the rushing Hugli. It was a beautiful sight to see the huge ships anchored on one side of the bridge on their way to the port of Culcutta.

When we reached Howrah station it was almost time and the delegates from other states and our beloved chaplain of AICUF were already there to see us off.

We stood near the door of our compartment talking to them about our sight-seeing.

Clang ! went the bell announcing the departure of the train. We bade farewell to our friends and chaplain with choking hearts. Jhuk...Juk...The train moved on. Still they went on waving and singing "Farewell farewell ! farewell to you..."

Once again we crossed the Godawari and the Krishna, the Eastern Ghats and the Western Ghats, traversed the soil of Kerala and reached home on 4th November. The days I spent in Culcutta are the most memorable days in my whole life.

" For oft', when on my couch I lie,
In vacant or in pensive mood," the sweet memories of my Calcutta visit flash upon my inward eye and it is certainly the bliss of solitude.

" സങ്കല്പലോകത്തിൽ "

By GRACY VARGHIS, Class ii Maths.

FROM BAD TO WORSE

BY

SARAMMA JACOB, *Class II Physics.*

That sunday morning was dull and foggy with a drizzle of rain. I felt myself warm and comfortable under my blanket. But I could not enjoy that mood for long, for there was before me my mother ready to snatch away the blanket, 'my poor companion' in that cold morning. Her merciless order to prepare for the sunday service rang in my ears. After irritating my drowsy mood, my mother retreated. Thanking God, I stretched my hands to console my 'poor companion', the blanket, for whom it was impossible to think of a moment in such a bad climate without me under the cover of it.

"Ah! you are not up till now?" I heard a loud dreadful voice and peeping out of the blanket, I found fat Mary, our maid, with her downcast stupid look. Resting on her fat small hands, was a tray with a cup of coffee. I looked at the coffee eagerly, and sighed, for I knew that I could not have the cup without getting up and that meant I could not go to bed again. The blanket invited me to share its warmth, but the steam rising from the hot coffee marred the effect of the invitation.

The blanket and the coffee stood like two opposing forces pulling me, and I, the poor sufferer lay staring at them without knowing which to accept. At last when the woman shouted, "I have no time to waste. Get up or I will go," the coffee got the upper hand and I stood upon my shaking legs, after expressing silently my heart-felt condolence to my 'poor companion' who was defeated in that short fight. Soon the cup of coffee was in my hands and as I gulped the coffee, all my lost spirit returned to my body. But so sudden was the shout.

"Go at once to your study room. It is high time to clear this bed room," that once again I felt myself miserable.

Having no other alternative, I marched off quietly into my room and nestled into my easychair.

I looked out of the window. By now the rain was falling in torrents, as if the sky had suddenly opened and let fall a river. The world around me was full of noise, bang! crack! splash! and that steady stream of sound was like the footsteps of marching men passing down the road, in an endless procession. I felt a little relieved when I remembered that the day being so rainy, I could escape going to church.

I took the library book which was left on the table opened, after last night's reading. In a few moments, I found infinite relief in reading. But even this innocent happiness was forbidden to me. The first clumsy impression of that day followed others of the same type.

The door of my room was closed but not bolted. I was entirely occupied in reading, was transported into a wonderful, imaginary world. Then I heard a violent knock at the door. It was so loud as to pull me back into the real world. As I was struggling to get up, the impatient knocker entered the room pushing the door wide open. Seeing the one who entered, I sprang up from the chair with a sharp hiss of my breath, and stood livid and trembling as if I had seen a ghost. My eyes, glaring out of the white mask of my face, were full of horror and astonishment as I gazed at the one before me. It took a long time for me to understand that it was my mother. Her deepset eyes were singed with fire. Her face was wild with anger. Her nose was shivering as she cried out,

" Who is this 'A. F' ?"

A hundred fears poured one over the other into my heart. I wrung my hands together like one who is in the extremity of fear and doubt.

"I don't know, " said I with a voice as if from the grave.

"By thunder, you don't know this person! You know, you know I am sure. Say the truth or I will punish you, " shouted my mother. My eyes were filled with tears when I said,

" Mamma, truly I don't know that person at all. "

All my mother's patience was gone and she cried out,

" I know you will tell the truth when your uncle comes."

Her words pricked my ears like red-hot-needles. I looked around with a chill of fear in my heart. I have heard even her voice tremble, when she uttered the word, 'UNCLE'.

My mother was gone. I would have thought of all that passed as a dream, but there in front of me lay an opened letter. I took the letter, with quivering hands. I ran through the letter breathlessly and fell back into the chair.

" A. F " I murmured.

I was dreadfully ignorant of any 'A.F' and I tried to remember all of the names of the people I had heard, or known. But I could not remember any 'A. F.' That train of thought was soon stopped by 'fat Mary', who said that she was sent by Mamma for that 'express letter.' I gave a dark look at her and hastily gave that letter. The drama of that miserable day was half-played and I wondered what will be the rest.

I refused to take breakfast and decided to use tears, " the power of the weak and the weapon of woman " for defence. I fed despair with tears for two or three hours. The rain had stopped by then. The faint gleam of sun peeping through the window roused me from that state of sleeping while fully awake. The clock struck twelve and I was expecting a loud knock at the front door, which always helped us to guess the person outside.

The knock was heard and the door was opened, footsteps leading to the office room, the room next to my study room, was heard and for a few moments there was perfect silence which was only broken by the ticking of the clock. Once again I heard footsteps leading to the office room, but this time the stepping sound was much more faint.

Soon, I heard someone whispering something. I listened intently and I easily recognized that voice to be my mother's. My blood ran cold in my veins. I heard my uncle saying in his low voice (which is as loud as we commonly speak),

" Everything after dinner. "

Two or three minutes passed. Again footsteps were heard. It became louder and louder, and came nearer and nearer. Those firm steps stopped at my door. I started with a faint scream when I heard him shouting in his thundering voice,

" you little devil, come out for the dinner, or I will.............. "

I knew the rest of the sentence, the punishment for disobedience and I walked to the door without any delay.

There was before me my uncle with all his dreadful features. His blood-shot eyes declared my fate and I turned my eyes from them. He retraced his steps with majestic instancy and I the innocent criminal followed him, trembling in every limb.

Nothing interrupted the silence that prevailed in the dining room except the chattering of plates. At last just at the end of dinner, his eyes which had been staring at everybody in turn, fixed themselves upon me for a while. To escape his eyes, I fixed my eyes on my mischievous young brother Mohan with whom I had already a quarrel the previous day. He was surveying my desperate situation with a contemptuous kindness. As our eyes met, I saw an amused smile flickering round the corners of his mouth.' It added to my grief.

I turned to my uncle. This time my swollen eyes, dared to watch his face for a long time, for, he was engaged in reading the letter, which was the cause of all my troubles and which turned my bad state in the morning into a worse one. I would have laughed at the stout, puffy man, with his blue coat with buttons as large as our eight anna piece, if it was not at such a juncture. The tip of his beak-like nose turned more and more red as the reading was proceeding and reached the highest degree of redness, with the closing sentence of the letter. The reading finished, he raised his eyes. My head fell to my bosom. My hands went up to my eyes and there for a while gave way to my emotions. I knew that he was shooting blood-shot glances at me.

After rubbing my eyes with my hands which were already wet with tears, I looked at my uncle. He was re-reading the letter carefully. I don't know whether it is my ruddy eyes or pale face which

Miss R. Sumangalakutty,
B. A., Economics
First class, first rank March 1962.

Miss B. Santa Kumari M. Sc.
First Class, First Rank in M. Sc. Fi
Examination March, 1962.

Miss Ananda Sivaram
(Class I Chemistry)

Won the first prize for Bharatanatyam in the Inter collegiate Youth Festival at Trivandrum.

(Left)
G. Radhakrishan
Member of the Kerala University
Basket Ball Team

(Right)
John Ninan Verghis
Member of the Kerala State Junior
Basket ball Team

Mock U. N. O. October 24, 1962.

The Variegated Group of 'Ambassadors and Delegates.'

SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

Sitting (L. to R.) :—M/s George Jacob ; N. N. Moosad ; P. G. Kesavan Potti (President); Ibrahim M. A. (Secretary) ; M. K. Raghavan.
Middle Row :—M/s T Oommen ; V. Ramakrishnan ; Thomas Mathew ; C. J. John ; V. I. Ravi ; P. J Sam.
Last Row :—M/s. Sunny Mathew (Joint Secretary) ; P Kunju Mohammad ; P. V. Yacob ;

produced the feeling of sympathy. I saw him examining the envelope,

"Ha! Ha! Hahaha!!" I heard my uncle laughing in his voice resembling the roaring of the sea.

"Cunning fellow! cunning fellow! so cunning" and then the miserable laughter showing his great square teeth with gaps between them, continued. I wondered what made that curious and serious fellow laugh. I could not make out anything from his face or look.

"Look sister, look! look here. Oh! what a fellow".

The words being poured out, he burst again into laughter. My mother got up and I crept behind her like a cat. Four eyes stared at the words on the back of the envelope–" *Ah! ah!* LIRPA LOOF"

I could not understand anything. Those words danced in my bewildered brain. I had not the brainwave which made my uncle understand it.

"Not got yet ya fools?" asked my uncle amidst his mysterious laughter. His 'fools' blinked and his terrific laughter continued. I raised my eyes to see my brother with his ruddy cheeks, taking his best effort to suppress laughter.

"Oh! fools! Read each word from right to left and see!" cried my uncle in great astonishment. I shouted.

" *Ha! ha! April fool* ".

In a flash I remembered it was April 1st.

"Sister, look at these words once again and can you guess the writer of this love-letter ?" asked my uncle. My mother [illegible] at those words once again and shook her head.

"I can't guess", she confessed.

"You can't. But I could. Where is Mohan? Vanished into thin air ya?" asked my uncle.

He took out his spectacles and searched round, but there was no sign of my brother.

"Clever chap, clever chap. He could make not only this poor thing (he pointed to me) but also us, elders fools. He tried to make one fool and made three. But......but......I will recognise his 'R' amidst thousands of letters. I will! I will! grand success! Call him, call him," said my uncle joyfully.

I ran to his room with a mixed feeling of relief and anger. I brought my brother who was hiding in his room. He said that it was to show his revenge upon me who quarrelled with him and beat him the previous day, that he asked his friend to write such a letter. He only wrote those words on the back of the envelope and that too in capital letters. But my clever uncle found out the writer!

I took a breath of relief. The drama of that day was played out. Though, when half-played that seemed to be moving from bad to worse, it was not so actually.

INDIA AND THE ENGLISH LANGUAGE

By T. S. RAMAN NAIR, *Class II Economics*

Soon after India's attainment of independence the English language was spotted out by some of our extreme nationalists for opprobrium and included among those western influences that required to be uprooted from the Indian soil. It turned out to be a fashion for many of our platform orators to refer to the subject in vehemence and to say that in the adoption of the 'linqua franca' for India the English language should be replaced officially and otherwise. But with the passage of time their intensity seems to have worn out in the face of hard realities and today there is an important section of Indians who realise that the time is up to put a stop to this unwanted vehemence, for discouraging the learning of English language is not only inadvisable but definitely harmful.

There is no doubt that not only the continuance but the growth of the language is necessary for the future progress of India, and India's role in the world affairs is not going to be a small one. Now India is going through her Plan periods, a time when our contact with the outside world is a "must," and when we need to grasp all that we want from outside. The English language is inexorably becoming the world language, and is in a true measure transforming itself into the medium of international understanding and communication. Besides, English is more or less the common language of all states and communication between the states and the centre is in English. If English were to be dropped in the next five years, India would be divided into water tight compartments and the country would be disintegrated.

We need English as a valuable means for the acquisition of modern knowledge in the scientific, technological and other fields. A good knowledge of English gives one access to literature on the latest developments in every field almost everywhere in the world and it remains the easiest medium through which access can be had to a great deal of contemporary thought and achievements, though in specialised subjects, other languages may have to be learnt, to study the best works on them. The fact that in many countries including the Soviet Union, Japan and the United Arabi Republic, English has been made a compulsory second language for study in schools and colleges shows what value they attach to an acquisition of facility in English as a vital element in the educational process. We in India should regard ourselves as fortunate that we do not need to start on a clean state in this matter and that we can build upon the large community of English knowing persons we already have.

English is a universal language. The agitation to throw out English from India will be an utter stupidity, when the

trend almost all over the world is to make the learning of English compulsory. It will not be a question of language, but a question of the future of India if we do so. "If we close the doors and windows of our minds to outside breeze then the country will fall."

English has an important place in the educational process also. The standard of education in India has, greatly suffered, and the educationalists are today increasingly of the opinion that the study of English would be one of the surest means to stop this deterioration. Through this language the students of India stand to gain the culture of the world, and who is there in the country to say that our children should not benefit from the cultural achievement and glories of the world? The cultured people would be the right assurance for the future progress of the nation. In addition to these, we have to suffer a lot if English is thrown out from the universities. As things are today English is the one language of contact between different universities which helps in the exchange of professors and students, so essential for the progress of higher learning.

From the above mentioned facts it is quite clear that English is inseparable from the Indians. In short my conclusion is that for the educational and cultural progress of our country, and for the national as well as the emotional integration of India, very great importance should be given to the growth of English language.

For All Your Requirements of
SCIENTIFIC INSTRUMENTS, GLASSWARE AND CHEMICALS

Please Contact :

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LIMITED

CANTONMENT

P. B. No. 124 : : TRIVANDRUM-1.

Stockists of

SARABHAI MERCK

LAB. CHEMICALS AND GUARANTEED REAGENTS FOR KERALA.

H. O. & Works
TAMBARAM

Other Branches
MADRAS & BANGALORE.

IMPLICATIONS OF LIVING IN A NUCLEAR AGE

M. MATHEW, *Class III Economics*

One of our most distinguished scientists reveals to one of our most distinguished novelists the momentous decisions which faced him in world war II and now faces all mankind—the bomb, did we have to drop it ?

The most important thing that faces us all today is the atom. On the one hand it threatens with annihilation, on the other hand it holds out the promise of a life of plenty. How did we get into this situation? Is it within our power to choose between alternatives ?

Haunted by these questions the novelist sought out the man he considered best equipped to answer them. He is Dr. Arther Holly Compton, a Nobel prize winner, Chancellor of Washington University on St. Louis from 1945 to 1953 and former director of the metallurgical laboratory of the manhatton project which developed the first atomic bomb. He had more than any-one else perhaps the responsibility for deciding to kill thousands of people in one great flash of fire. He said that it became apparent that nuclear energy might have war-time significance. Would it be the ultimate catastrophe?

The Scientists had, discovered the possibility of nuclear fusion, as distinguished from simple fission. It was the supreme danger, tremendous and unknown. Hydrogen nuclei can fuse into helium nuclei with a large release of energy, as they do on the Sun. To set off such a reaction would require a very high temperature. The earth would be vaporised. Exactly it would be the ultimate catastrophe. It was 8-15 A. M. when the planes soared over Hiroshima; the next instant the city was in ruins. The human cost of war had become intolerable.

It is conceivable that the explosion, within a fairly short period, of a few hundred hydrogen weapons or appropriately cased fission weapons, anywhere in the world might so contaminate the atmosphere as to cause grave and lingering illness, to many millions of the earth's inhabitants and that the use of a few thousand such explosives anywhere might threaten the existence of all human life.

In the first outburst of horror when Truman's Bombs exploded, destroying Hiroshima and Nagasaki in 1945, philosophically-minded statesmen exclaimed that out of evil cometh good and that the nuclear weapons would make war obsolete. But what has happened? It is true that a nuclear war has not yet broken out. But the fear of such a war breaking out has not disappeared. Not only does the fear continue, but the preparations are being made for conducting such a war. The fear has assumed a degree of terror which increases in proportion to the further advances in the destructive power of the Bomb, achieved since 1945 during these seventeen years of non-stop technological experiments. The magnitude of the destructive nature of the bomb has been fully realised, but it has not resulted in a united effort to secure human survival by a joint abrogation of the use of the weapon.

Honest and eminent physicists believe that if the nature and magnitude of the power of the Atom and Hydrogen bombs

were fully realised, the common sense of mankind as a whole would establish lasting peace. But this hope of over-awing the world into peace has proved to be unfounded. Mankind and in particular governments continue to be blind. National security is still the goal and it has become more and more complicated as a result of the international race for atomic knowledge and technique. The resources of the nations are being consumed in this unquenchable fire of competition. National economies have got linked up with the atomic industry of warfare and consequently vested interests have grown round this misfortune. There is a very old imagery in Sanskrit (—that of a man) falling down a deep well to certain doom licks his fingers as he for a moment tries to hold on to beehive exuding honey. The vested interests and plans of national security are like the honey which the falling man is tempted to lick even as he is going down with gravitational acceleration of speed to his doom. The image conveys only mildly an idea of the current position of the world. Governments have not been scared into rationality. The hunt for national security is still on and it has taken the world to the brink of total annihilation irrespective of who is who. So heavy are the stockpiles of the demoniac weapons that science and technology despair of finding out how they can all be simultaneously "unfanged" in order that these may be no intermediate imbalance of power.

It seems mankind has chained itself to irrevocable annihilation and that too late is already written over its fate. Even if all the hurdles are happily overcome and an agreement is reached that nuclear warfare should be given up, the orderly dismantling of the existing stockpile will present a tremendously terrifying problem. It is difficult if not impossible to make a gadget substitute for human trust and faith. It is only Heaven that can change men's hearts and when that happens all difficulties vanish like mist before the Sun.

Then there is another side of atomic energy. It took half a century for electricity to develop from a parlour-toy to electric generators of power. It will take far less time for our power hungry world to turn from its diminishing stores of coal and oil to the endless resources of controlled atomic power. "Before the end of the century atomic energy will heat and light our homes and our industrial plants. Some day the Sea will be mined by atomic power. Gold, silver and platinum will then be so plentiful that they can be used for non-rusting pipes and tanks and the deserts of earth will be reclaimed with pure unsalted water" Airplane will be propelled by atomic power. A non-stop atom powered plane will be able to keep pace with the sun, leaving New-York at noon thus eliminating in a sense, time itself. Atomic energy will free city streets and air fields of snow and fog and weather itself can be guaranteed long in advance. Fruits and Vegetable will grow and ripen by atomic light instead of sunshine. Already we are benefiting from radio isotopes useful in the study and treatment of certain diseases. Rays from irradiated cobalt cesium or gold can attack cancerous tissue. In plant life radio active isotopes speed up evolution and produce changes that would take men at least a century to produce by selective breeding. Atomic energy can preserve food so that countries without refrigerator can have a balanced diet, and these are only a few of the marvels to come.

THE PRICELESS POWER OF ENTHUSIASM

K. A. VALSALAN, *Class I Chemistry.*

From time immemorial enthusiasm has proved to be a major guide and a flashing torch to the brilliant successes in life. It cannot be expressed in words. Enthusiasm makes its appearance through our emotions, feelings and passions. More or less everyone possesses this wonderful quality to some extent.

As a matter of fact, it can do wonders for you. For instance, in the midst of a bleak December our soldiers are fighting against the unscrupulous aggressor with great enthusiasm, on the northern frontiers. Their emotions and feelings gush out of their hearts. Therefore the onrushing enemy, the chilly night and the steep icy hummocks are not barriers to them. The ideas and the ideals of the slogans of our revolution against the British, a decade ago, have an emotional significance to those who struggle for justice, peace and liberty. In the hearts of our Jawans there echoes :-

> But whether on the scaffold high
> Or in the battle's van
> The fittest place where man can die
> Is where he dies for man.

Enthusiasm plays an important role in our activities. The outstanding scientists and the poets were rich in this quality. Thus Galileo and Shakespeare made invaluable contribution to the world.

Just like music "which has the charm to soothe a savage heart", enthusiasm can withstand any kind of fears or failures. Bruce was defeated seven times in the war. While he was resting in a cave he was inspired by the enthusiasm of a spider which tried eight times to get at a point. He returned to his country and once again he fought with his enemies. Now he was enthusiastic. And so he won the victory over the enemies. Bruce tried eight times, but those who have enthusiasm need only try once.

For decades France was under the domination of some pleasure-loving lords. They clung to the epicurian theory and it was changed into deeds also. The English never missed the golden opportunities of gaining victories because of their inherent enthusiasm. They trespassed and encroached into the French territories. The French could not make

---

We are already firmly and inescapably embarked on the atomic age. We must decide whether it will be an age of unlimited destruction or of an unlimited well-being. One symbol of a hopeful future is the growing cooperative effort to pool accumulating knowledge for the creative use of atomic energy. The American dream is of a place where every woman can grow to the best that is in her. Arther Crompton said earnestly -and what is that but the world dream? "Freedom and human dignity for all, a cooperative world venture is our best hope." The dream can now be made into a reality.

headway against them and they had no leader also. At this critical juncture a peasant girl, Joan of Arc, inspired by God appeared among them and her words and manners pricked the dozing enthusiasm in their hearts. They became conscious of the jeopardy and what would befall them in the future. With great valour they fought for the country. When the English heard about the approach of the overwhelming French with great enthusiasm and headed by the inspired girl, it clouded the minds and froze their energies. Ultimately the French had the glorious victory even though Joan was sentenced to death.

If you are defeated by your weakness or your fears and inferiority, it is because you are unaware of the radiant quality of enthusiasm. It is a sheer fact that you cannot comprehend this force within you. Believe that you are energetic, healthy, endowed with great powers of endurance and then your belief will bring out the fact.

Enthusiasm cannot exist in a mind full of dull and unnecessary ideas. Bad thoughts will make one morbid. The first and foremost step to improve your enthusiasm is to know about yourself. Everyday allow your thoughts to ramble on good things and on the blessings that God has given you. Have in mind what H. W. Longfellow says:

> Trust no future how'er pleasant !
> Let the dead past bury its dead !
> Act, act in the living present
> Heart within and God o'er head.

The word "enthusiasm" is derived from two greek words, 'en' and 'theos' which means "God within you". So it is spiritual in nature. And it has considerable effect on the physical well-being of the people. Even in sickness it produces great powers for recovery. If a good boy hears a piece of good news regarding his excellent performance in the examination and his securing the first rank, then certainly he will be excited and soon he will recover from his sickness. Hence it is a source of health. It turns the ordinary into the extraordinary.

Now, we, the Indians are confronting a serious situation. Our past dogmas are quite inadequate to the stormy present. The occasion is piled high with difficulties and we should rise to the occasion. Our present case is serious and we must act anew with great enthusiasm for, where there is enthusiasm there is success.

FERTILIZERS

By

K. Mahadevan, *Final Year B. Sc., Chemistry.*

Fertilizer production in India has been given the top priority during the third Five Year Plan. According to the Government's decision every state is to have a fertilizer factory. The importance of chemical fertilizers for increasing agricultural production has been fully understood. As a consequence this will help to feed the evergrowing population of our country. America and Japan are the leading countries in the world for the manufacture of fertilizers.

Fertilizers are plant food which are generally soluble and which supply the essential elements for their normal healthy growth, flowering, fruition and ripening of fruits.

For their normal healthy growth plants need certain essential elements such as Carbon, Hydrogen and Oxygen, besides small quantities of Calcium, Phosphorous, Potassium, Iron, Magnesium etc. Of these carbon is taken from the atmosphere while Hydrogen and Oxygen are accepted from water. The other elements have to be present in the soil as their compounds. Due to intensive cultivation the soil gets poorer in fertility and therefore has to be supplied with "Fertilizers."

Fertilizers can be broadly classified into two main categories.

(1) Natural Fertilizers.

(2) Artificial Fertilizers.

(1) Natural Fertilizers

The important natural fertilizers are farm yard manure, decaying organic matters, urine, and waste products of the house. These natural fertilizers were insufficient for meeting the intensive cultivation necessitated by increasing the number of crops taken per year.

(2) Artificial Fertilizers

Every type of crop will need the essential elements such as Nitrogen, Potassium and Phosphorous in a particular ratio for the best yield which is called the "N. P. K." of that particular crop.

(A) Nitrogeneous Fertilizers

Of the various essential elements Nitrogen is by far the most essential for growth since it enters into the composition of proteins which constitutes the protoplasm of the cells.

Excepting the leguminous variety (Pea, Beans etc.) the large majority of plants cannot assimilate Nitrogen from the atmosphere. These plants contain a type of symbiotic bacteria (living in a kind of partnership) which assimilate Nitrogen from the atmosphere. Besides, electrical discharges in the atmosphere make the Nitrogen and the Oxygen combine to give oxides of Nitrogen which are washed by rain and supplied to the soil as 'Nitrous' and 'Nitric' acids.

Pre-University Forum Committee (1962–'63)

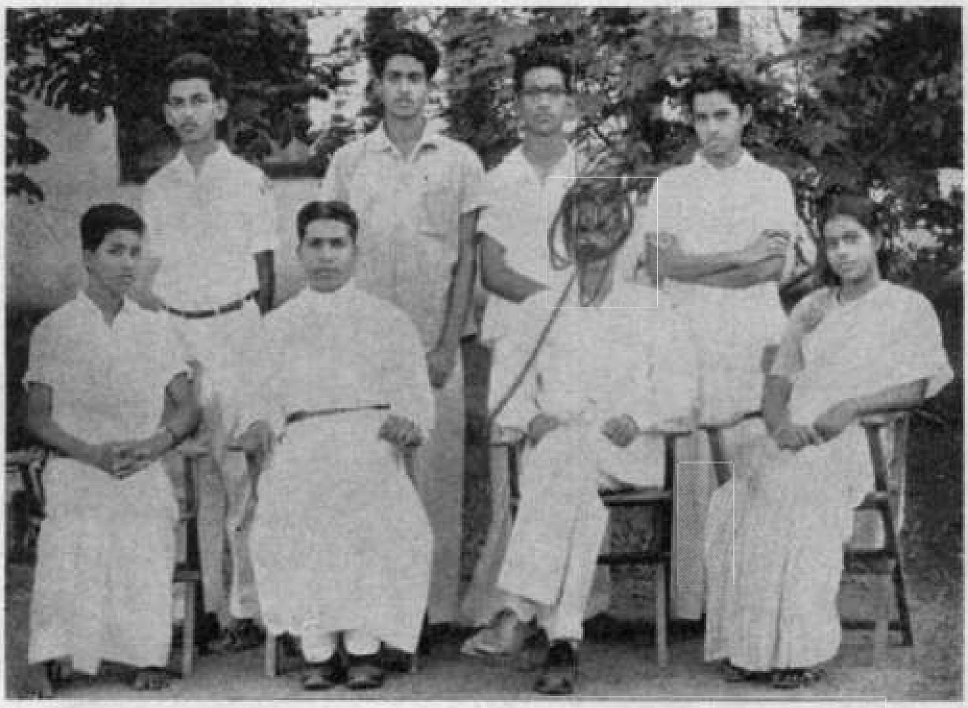

Sitting (Lt. to Rt.): Mr. Thomas Mathew (Secretary); Rev. Dn. K. P. George (President); Dr. P. M. Mathai (Principal) and Miss Mini Andrews.

Standing (Lt. to Rt): M/s. N. Dayananda Prabhu; Joy Varghese; M. K. Ravindranath and N. Pankajakshan Pillai.

Mock-Parliament that took place on 20th Feb. 1963.

Our Best Actor, Sri GEORGE JACOB on the Stage.

TENNIS CLUB

Sitting (Left to Right): M. C. Alex (Secretary); Thomas Mathew M; Yohannan John; C. P. Andrews (Physical Director); P. M. Mathai (Principal); A. K. Baby (President); Abraham Varghese (Captain); Thomas Ninan; Thomas Mathew.

Standing (Left to Right): Thomas C. George; Ninan Mathew; Varghese Mathew; C. M. Mathew; Samuel M. Thomas; P. E. Antony; P. J. Sam; George Philip; Jacob John; T. G. George; Dayanada Prabhu; Kurian Mani; M. Mathew.

Baby

MEMBERS OF THE HOBBY WORKSHOP (1962–'63)

In addition to the above, Nitrogen has to be supplied in the form of fertilizers. The most important Nitrogenous fertilizers are:—

(a) Ammonium Salts:—

(i) Ammonium sulphate.

$$[(NH_4)_2\ SO_4]$$

It is manufactured by neutralising Ammonia with sulphuric Acid or by the "Gypsom Process."

$$2NH_3 + H_2SO_4 \rightarrow (NH_4)_2\ SO_4$$

Ammonia is manufactured by "Haber Process." Hydrogen and Nitrogen in proper proportions at 200-900 atmospheres' pressure are passed over finely divided Iron at a temperature of 400-500°C when Ammonia is formed.

$$N_2 + 3H_2 \xrightarrow[400\text{-}500^\circ C]{Fe} 2NH_3$$

Sulphuric Acid is manufactured either by the "Lead chamber process" or by the "contact process."

"Gypsom" ($CaSO_4 . 2H_2O$) is a naturally occurring substance. Finely powdered Gypsom is suspended in liquor Ammonia and carbondioxide is passed through it.

$$2NH_4OH + CaSO_4 + CO_2 \rightarrow (NH_4)_2\ So_4 + Ca\ Co_3 \downarrow + H_2O.$$

The precipitated calcium carbonate ($CaCO_3$) is filtered off and from the filtrate Ammonium sulphate crystallises out.

Ammonium sulphate is manufactured on a large scale in F. A. C. T. in Kerala and Sindhri in Bihar. When it is supplied to the soil it is converted into the "nitrates" by the action of Nitrifying bacteria which are assimilated by the plants. Being acidic it should not be supplied to acidic soil. It is most suited for alkaline soil and is to be used in association with lime

(2) Sodium Nitrate
$Na\ NO_3$

It occurs largely in nature as "chile saltpetre." It is manufactured by neutralizing Nitric Acid with Sodium Hydroxide.

Other important Nitrogenous fertilizers are Ammonium nitrate, calcium cyanamide, urea etc. Calcium cynnamide is prepared by heating calcium carbide in a current of Nitrogen. Urea can be prepared on a large scale by heating carbondioxide (CO_2) and Ammonia (NH_3) under pressure in autoclaves at 100-140°C. Urea contains 45% Nitrogen and it is most suited for natural soil.

B. Phosphate Fertilizers

Phosphorus is essential for normal healthy growth, flowering fruiting and ripening of fruits. It also increases the food value of crops. The earliest phosphate fertilizers are bone meals, powdered bones or naturally occurring calcium phosphate. But they are insoluble and therefore they are only slowly assimilated by plants Hence they are converted into the superphosphates of lime.

Superphosphate of Lime

It was introduced by Sir John Bennet, the founder of agricultural experiment-

Varghese Kurian

alisation which has contributed much to agricultural chemistry. This powdered calcium phosphate mineral is treated with requisite amount of dilute sulphuric Acid in "Brick Kilns." There is vigorous reaction and a porous mass is left behind which contains the superphosphate.

$$Ca_3(PO_4)_2 + 2H_2SO_4 + 2H_2O \rightarrow Ca(H_2PO_4)_2 + CaSO_4 . 2H_2O$$

This mixture is called the "superphosphate of lime." Its value depends on the percentage of tetra hydrogen phosphate which is soluble.

Other phosphate fertilizers are Triple superphosphate, calcium metaphosphate, Ammonium phosphate etc.

(C) Potash Fertilizers

Potassium (K) is necessary for the normal healthy growth of the plant and also help the assimilation of sun's energy in the manufacture of starch, cellulose, and proteins. The absence of potassium affects all types of plants particularly those producing starches and sugars such as sugarcane, Tapioca etc. They are needed for crops such as Japan serials rice, Barley etc. The source for potassium is "ash" which contains potassium carbonate. The artificial potash fertilisers are naturally occurring minerals such as "carnallite." ($KCl . MgCl_2 . 2H_2O$). The important deposit is in "Stassfurt" in Germany. In India it occurs as "Potassium nitrate" called "Saltpetre" and Potassium sulphate (K_2SO_4) as a double salt with Magnesium in certain places in Rajastan and Sind. Large quantities of potassium minerals are imported to India to be used either as such or usually mixed with "filler" and applied to the soil.

Besides Nitrogen, Phosphorus and Potassium the soil needs small amounts of Calcium, Magnesium, Iron, Manganese etc., and calcium is needed first to neutralise the acids which help the growth of micro organisms that play an important part in maintaining the fertility of the soil. Magnesium enters into the composition of chlorophyll and it is ordinarily present in all soil in sufficient quantity. Function of several other elements is not clear. Perhaps they function as catalysts.

UNWANTED JOURNEY

C. PEYER

Some people long to reach the moon,
To get there soon ;
But I find all I need on earth.
Here there's no dearth
Of hills and rivers, flowers and trees
Our eyes to please.
There's music too, and songs of birds
And poet's words,
Or talk with those we love, to hear :
All these how dear !
There's travel, too, for those who'd roam
And then come home ;
Such lovely lands and seas to view
And wander through,
Finding so soon, in every place,
Some friendly face,
Comfort and help and joy and mirth
Throughout the earth.
We're all akin, we of this world ;
Why then be hurled
In some great rocket through the air
And right up there ?
What are those lunar people's looks
Do they love books ?
Are their strange homes quite warm and nice
Or cold like ice ?
Who's going there ? Not me, no fear !
I like it here.

Call at PHONE NO. 228.

CHAMPION STUDIO, ALWAYE

KERALA STATE

Photographs, Enlargements and Oil Paintings

അമൂല്യനിമിഷങ്ങളെ

അഴകാററ ചിത്രങ്ങളിൽ

അനശ്വരമാക്കുക,

THE REWARD OF FOLLY

By K. Jacob

There were only five of us in the Mathematics Honours Class–four men and one lady, namely Kamala Seshadri.

I wish I could describe Kamala to you, as she was then. If I say she was a beauty, it is not half enough. "She was a phantom of delight," as Wordsworth says of his love. I have never seen anyone half so beautiful, in all my life. The loveliness of her face was the reflection of a loving heart. One day Ranganathen was telling me of a young girl near his place, who had been starved to death by her mother-in- law. We did not notice Kamala, who was standing behind us, listening. I happened to look round, and I saw her wiping her eyes, with a little handkerchief. I said to Ranganathen, soto voce, "Kamala heard us." "Let her hear!" he replied, "Who knows what is in store for her." The thought that she might also suffer from a mother-in-law. made me very unhappy.

Well, I need not hide it. I loved her. I worshipped her at a distance, but did not dare to speak to her of my love.

By earnest inquiry, I came to know that there would be no difficulty for me to marry her, if she was willing. She was practically her own mistress. Her father and mother were dead, and they had left her plenty of money. There was an old aunt, with whom she lived, but that lady would not object to her marrying whomsoever she liked.

But how was I to make her willing to marry me? It was my final year in the Honours Class. After passing the examination, we were not likely to meet each other again. My class-mates also liked her, but they were not likely to be my rivals. Totadri's marriage was to come off soon. He was of a very romantic nature, and often talked to us of his girl. D'Souza came from Cochin, like myself, but he was an Anglo-Indian. Ranganathen was a non-Brahmin. No, none of them was likely to be a rival to me.

Of all my class-mates, I found D'Souza the most sympathetic. So I told him about my desire. He heard me out, and "Why don't you do something to make her love you"?

"What can I do?" I asked.

"Why, you must save her from some serious mishap," he said.

"But what mishap can happen to her?" I asked.

"You must contrive something," said he.

"You are talking through your hat," I said.

"No, you just listen to me," he said. And he told me of a plan of action.

"It is good," I said. "But, will she come?"

"We will all come," he replied. "Then she cannot well refuse."

The plan was this. I don't know whether you know it, but some miles away from Kattupakam (on the S. I. Railway) there is a beautiful lake. We were all to go there on a picnic. We were to hire a boat, and I was to take her out in it. I must contrive to sink the boat, and then save her from drowning. "Once aboard the lugger, and

the girl is mine," I said, quoting the English proverb.

You would say that this was the most hare brained scheme, which the folly of man ever devised. My only excuse was that I was madly in love with her. I was an excellent swimmer, and had taken the swimming prize at Thevara. Kamala belonged to Salem, and could not have learnt to swim at all. In fact, very few people from Salem could swim, water being so scarce there.

Totadri remonstrated with me, when he heard of this plan. "It is a mad thing to do. Suppose she gets drowned", he said.

"If she is drowned, I will die with her, and we will be together in heaven", I said.

Here D'Souza interposed. "I am not so sure of that", he said. "She might be in heaven all right, but I don't expect you there".

"I am more likely to go to heaven than you", I said.

"Yes, yes, I know" said D'Souza. "When I reach heaven, I shall ask God to supply me with a telescope,—a good one—to look down and get a glimpse of you, in the other place."

"You will have to beg Beelzebub, not God." I said, "He is more in your line, and I advise you to be careful. If you look so much upwards, you might get a crick in the neck. You have a short neck you know."

D'Souza was about to reply, when Totadri put an end to these pleasantries, and said "Here! you two stop it! and listen to me, I strongly advise you not to put this mad scheme into action. I have no objection to an outing in a boat, but I don't want to get drowned myself."

'You need not come in the boat' I said. 'D'Souza and Kamala and I will go. He will swim to the shore and give me a clear run. Besides, let me assure you that your fears are misplaced. I am an excellent swimmer. I am sure of myself.'

I could see that D'Souza was not very much enamoured of the idea, but he said nothing. I knew that he would see me through, as it was his scheme.

Anyhow, Totadri was prevailed upon to keep his mouth shut. Ranganathan was not coming with us, and there was no need to tell him about our plot.

So we decided that the next Saturday, we would all go on a picnic to the lake. I went a day earlier and hired a small boat. I was in luck. It had a hole at the helm, which was plugged with fibre. It would not be very difficult for me to push off the fibre, and the boat would sink. The water was deep, but that did not frighten me.

The idea was for all of us to go together to Kattupakam by train, and from there to go to the lake, by car.

"We will join you at the lake," said D'Souza.

"Oh! The pleasure of a picnic lies in going together", I said.

"All right. We will come with you. We will join you at the Fort Station", he said.

So it was decided. We all, Kamala included, went by train to Kattupakam. From there, we went by car, to the lake. We walked to the place where the boat lay. At the last moment however, D'Souza did the dirty on me. He backed out. "It is too hot", he said. Totadri said the same thing. I was in despair.

"Miss Seshadri, I arranged the boat for

all of us to go on a sail. Are you coming in ? ", I asked.

Seeing my disappointment, Kamala took pity on me and said: "I will come." So she got in and sat at the front part of the boat. Here again, I was in luck. She looked, not towards me, but outward towards the lake. D'Souza and Totadri stood looking on.

"Why, they complained of the heat. They are standing there in the sun", said Kamala "It is very cool in the lake."

"Yes, some people are afraid of water", I said.

"Afraid! In a boat "? she asked.

The water was cool, and we did not feel the heat. I rowed with a will, and we went about twenty yards. I gently pushed off the fibre from the leak near the helm. Slowly the water began to come in.

"Oh!", I said. "There is a hole here. The water is coming in."

Kamala turned round and saw the water coming in through the leak.

"Oh! Don't be frightened. It will be all right", I said. But the water came in fast and the boat began to sink.

"What are we to do?", said Kamala.

The boat sank and we both found ourselves in the water.

"Keep quite still! I will come to you" I called out to her.

But she did not keep still. She threw off her saree towards the bank and swam in the same direction. I tried to reach her, feeling very foolish. She was an excellent swimmer, and I was unable to keep pace with her. Whoever thought that this girl from Salem could swim like a mermaid! I could see Totadri and D'Souza on the shore, laughing themselves silly.

But I got into trouble. A strong undercurrent took me down. With difficulty, I came up, but in so doing, my head struck on something hard. It must have been a bit of a rock projecting under the water. I felt faint, and lost consciousness............

When I came to, I saw Kamala and my other friends standing near me. "Thank God, he is all right", said Totadri.

Blood was flowing from a wound on my head, and Kamala was trying to stop it. With the help of some boys, she had fished her saree out of the water, and was draped in it. She tore a bit of it and tied it round my head.

They all carried me, dripping wet, to the car. Kamala was also very wet. Totadri had an inspiration.

"There is a friend of my father", he said, "not very far from here. We will drive up there, and get dry things."

So the car was driven to that house, which was a mile away. Mrs. Natarajan was kindness itself. She gave dry clothes to me and Kamala.

As I lay on a cot there, I learnt what had happened. When about ten yards from the shore, Kamala looked back and saw me sinking. She turned round, and swam to me. D'Sousa also threw off his clothes and jumped in. But Kamala was able to drag me to the shore, without his help. He and she and Totadri together carried me out of the water.

Thus my plot to win Kamala's love, failed miserably, and I became the laughing stock of my friends. They made me unhappy by their remarks. I thanked Kamala

for saving my life, but she took it very lightly.

"Oh! It was nothing", she said.

"Where did you learn to swim?" I asked.

"At Bangalore", she said, "I got the first prize in my College for swimming."

It was lucky that she did not know of my plot.

But can a group of young people, ever keep a secret? One day D'Souza came and told me that Kamala knew all about it. "She is very angry with you", he said.

"You must have told her", I said.

"Not I. It was Totadri's sister who let the cat out of the bag. You know, she is in the Intermediate Class, and knows Kamala well".

"So Totadri has betrayed me", I said.

I felt pretty sorry for myself. But I could do nothing. I could not even apologise to her. I should look so very silly.

A month or so later, I was going to my uncle's place in Conjeevaram. I got into the Trivandrum Express Train from the Egmore Station. I was in a small second class compartment. There were a few people going to Tambaram in it. I saw that Kamala was also in the compartment.

At Tambaram, all except Kamala got out. She and I were left alone. The next stop was at Chingelpet—about an hour's run.

I felt very much embarrassed when I found myself alone with her. I kept silent.

But she asked me: "Where are you going?"

"To Conjeevaram", I replied.

"I am going to Chingelpet", she said.

I decided to make it up with her. Of course, I had no hope of gaining her love, but the thought of her being offended and estranged made me very unhappy. Only a person who has wounded one whom he loves, can know how I felt. So after a pause, I ventured to ask: "Have you forgiven me?"

"Forgiven you what?" she asked.

"My foolishness. I was told you knew all about it", I said.

She smiled. "Yes, yes, I know. Padma told me......Oh! Why did you do such a mad thing?" she asked.

"I wanted to make you love me, by saving you from drowning", I said desperately, making a clean breast of it.

"Oh! Was that it?" After a pause, she asked:

"Have you been reading Wodehouse?"

"No, Why?"

"He has a story somewhat like this", she said. "I have read it".

"Well"! I replied, "D'Souza is a Wodehouse reader, and he suggested it."

"What a mad scheme! Suppose I had been drowned?" she asked.

"No I was sure to save you" I said. "Did you not think that I might be able to swim" she asked.

"I have been three years now in Madras, and I have never seen nor heard of a Tamil girl swimming."

"So much you know about Tamil girls! You think that only Malayalees can swim! But I got the swimming prize in my old College at Bangalore", she said.

I had nothing to say.

"You thought I could not swim. Did

you not think that an accident might happen? Was it right to risk my life in that way?" she asked.

"I did not think there was any risk. I was so sure of myself. But I have had my lesson" I said. "Do forgive me", I added.

"Easily said!" she replied. "What about all my trouble, getting wet like that and the risk of pneumonia?"

"Oh! Do forgive me", I said; "I did not think of all that."

"'Want of thought is want of heart', is it not?" she asked.

"Oh! Don't be so hard on me. Say that you forgive me", I said, and I buried my face in my hands.

She did not say anything. After a little pause, I felt a touch on my shoulder. I looked up. "Let us forget it", she said.

"Do say that you forgive my folly", I pleaded.

Again she was silent for a minute. Her next words shook me to the very foundations of my being. "It is easy to forgive, when one loves" she said.

I looked at her face. I thought I had not heard aright.

"Do you mean to say that......that you love me?" I asked.

"That is exactly what I do say", she replied; and I saw that her eyes were full of tenderness.

"My Beloved!" I murmured, when I could speak.

"Rajan!", she said; "Why were you so foolish? Was it necessary to go through all this and get yourself half-drowned, to gain my love? You could have simply asked me."

And she placed her lovely hand in mine, and I kissed it reverently. It was the hand which had saved me, from a watery grave.

"I dared not ask you", I said. "But why did you love me? You have never given me an inkling of it."

"Oh! I could easily see that you loved me, even by the way you looked at me in the class-room. And do you know, just as you men long for our love, we long for yours. As I saw you loved me, I could not help loving you. Now be happy. Don't worry over the past any more."

I can only say that I swore away my freedom there and then, and have been the happiest of slaves ever since.

* * * *

Kamala came to my room just now. "What are you writing?" she asked. "You have been writing all this blessed afternoon", she added.

"Only a little Short Story, my dear", I said.

"Oh! Mathematics Lecturer taking to literature, is it?" she asked.

"Why not?" I asked in my turn

"Oh! Nothing! Only, I want you to help me to tie up the cradle for the Baby", she said.

SOCIAL SERVICE LEAGUE GENERAL COMMITTEE

1st Row (Left to Right): Miss Susan George; Miss Sakuntala Devi; M/s. K. Govindankutty Menon, (Treasurer); Dr. P. M. Mathai, (Principal); P. G. Kesavan Potti, (President); C. T. Benjamin; N. N. Moosath; A. Mathen and Ibrahim, M. A., (Secretary).

2nd Row (Left to Right): Miss Lalitha Kurtha; M/s. T. K. Paul; Sunny Mathew, (Joint Secretary); M. K. Raghavan; Samuel K. John; Miss Arundhathi Ammal; M/s. C. K. Philip; Kurian Mathew; Sunder Rajan; B. Tharian; Mrs. Fathima Ibrahim.

-PROFESSIONAL CLASS (1962–'63)

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB (1962-63)

Staged "നക്ഷത്രവിളക്ക്" on 13th August, 1962.

Sitting (Left to Right): M/s. George Thomas Mundappally; A. S. Parameswaran Kartha; K. M. Koshy, M. Sc.; George Zachariah, (President); Daniel Jayakar David, M. Sc., T. Oommen.

Standing 1st Row (Left to Right): M/s. George Jacob (Best Actor); Joy Varghese; C. K. Philip; P. K. Kunju Mohammed; M. G. Ramachandran; M. K. Rakhavan.

Standing 2nd Row (Left to Right): M/s George Mathai; Benjamin John, (convener); Abraham Varughese, (Convener).

SOCIAL SERVICE LEAGUE

Flood Relief Work
Rice distribution

Milk distribution to
the poor children

HARDY, THE NOVELIST

[A paper read in the English Association]

BY E. J.

The novel owes its existence to the interest which men and women everywhere and at all times have taken in the great panorama of human passion and action. In the first place, the novel deals with events and actions which constitute the plot. Secondly, such things happen to people or are done by people and the men and women who thus carry on the action form its characters. The dialogue introduces the third element. The element of style may be placed next on the list. Finally every novel must present a certain view of life; that we call the novelist's philosophy of life. All these chief elements of prose fiction enter into the composition of Hardy's novels also.

Hardy's broad conception of the novel form was more aesthetic than intellectual. 'His taste in story telling was that of simple rural society in which he had been brought up. He liked a story to be a story having a beginning and an end. It should be full of action and above all it should be sufficiently unusual to arouse the interest of the readers.' It is no good, going to Hardy expecting the realism of Tolstoy or the psychological subtleties of Proust. We must read him prepared to swallow melodramatic plots, full of mystery and coincidence and sensational improbable events. In the handling of the plot, Hardy's one weakness lies in the clumsy manipulation of the end. However, Hardy was the complete master in describing vivid, thrilling situations.

Hardy's greatness in character drawing is seldom questioned. One's memory bears evidence of the extraordinary range and variety of his characters. The secret underlying Hardy's amazing popularity is that all his tragic figures belong to the common run of society. The protagonists of Hardy's stage are Gabriel Oak a farmer, Troy a sergeant in the army, Tess a milk maid, Jude a stone-mason, Sue an elementary school teacher The novelist places before us these typical specimens of humanity passing through turbulent phases of life and exhibits the wheeling and whirling, the swirl and the surge of their souls under the stress of circumstance and before the problems of existence.

No novelist has ever represented Nature in his novels with the magical touch of Hardy. Scott has brilliant descriptions of nature interspersed in his historical novels, but they serve the purpose of mere adornment. Nature descriptions in George Eliot too are purple patches introduced by way of ornamentation. But at no time do we feel that nature in Hardy is superfluous It has an all-embracing majesty and overpowering grandeur. Not a background,

but an actor in the play, not a dispassionate spectator but an active participant, it is always present as the incarnation of a living force.

Humour is not a quality which one might expect to find in him, so grand and gloomy as he is. But it is there all right. Nor is it incongruous with the rest of his achievement. It is rustic and elemental and not satirical. Hardy does not make us laugh by the brilliant penetration with which he exposes his characters' follies and foibles. Another distinctive quality of his humour is that it is verbal, dependent for its effect upon the particular words he uses. But even his humour is partly grim. Far from rousing us into hoots of laughter, it only raises in us a sigh.

The tragic note struck in most of his works exemplifies Hardy's philosophy of life. He pictures human beings as helpless victims of an irresistable fate. Many people regard this view of Hardy as essentially pessimistic. But the label pessimism should not be used in a tone of denunciation. Hardy's pessimism is ennobled by its tragic richness, the humanity and sympathy which he brings along with it. Granted that he sees the world abandoned by rod and strangled by an evil system of society, nevertheless there stand out from his dark canvas the heroic forms of mighty Adams and beauteous Eves. A true pessimist would represent man himself as degraded and loathsome. There is nothing whatever of this in Hardy. He glorifies mankind and the figures that meet their inevitable doom are distinguished by their tragic grandeur. Tess, Jude and Eustacia are fit to rank with the tragic heroes and heroines of Shakespeare.

Love is another form in which Hardy chiefly incarnates fate. All Hardy's novels are love stories, and it is very natural that love should dominate Hardy's scene. Man, cast into a dark and unsatisfying world, thirsts for happiness. The happiness promised by love is the most universal symbol of this thirst that Hardy could have chosen. For every human being responds to the call of love; in love's ecstasy they hope to find freedom from the burden of the human lot. But their hope is in vain, for love in Hardy is not a consoling and benevolent spirit. Love, conceived by him is "the Lord of terrible aspect", bringing ruin in its train. Most of Hardy's lovers sacrifice their lives at the altar of love.

Hardy's novels of the human heart got for him a permanent place in the pantheon of literature. In glorifying love, in humanising nature, and in ennobling the dignity of man, Hardy elevated the novel to the pinnacle of artistic excellence. In his hands the novel bids fair to eclipse even the most formidable rival poetry.

Lalitha

"WHERE THERE IS NO VISION PEOPLE PERISH"

Proverbs 29 : 18.*

A. K. Baby

Recently I read a book about India which disturbed me a great deal. The book written by Selig Harrison is entitled "India : The Dangerous Decades." After a critical and penetrating analysis of the condition of India the author comes to the conclusion that the chances of India continuing to exist as a free democratic and united country are not very bright. Indeed we are passing through critical times and in our anxiety to build up economic self-sufficiency we may forget the 'warnings of history'. We want to dedicate ourselves afresh to the task of building up a strong nation. But we must remember that national consciousness was by no means a dominant characteristic of the Indians through the ages. There are many things that divide us. So it is essential that people should develop a "will to national unity" if they are to grow and prosper as a strong nation. But the question may be asked, who are the people? Toynbee speaks of the existence of a dominant minority in every state. It is this dominant creative minority that speaks for the people and leads them. In any state it is the dominant minority that really counts. The masses are rather passive, following its lead or submitting to its influence or coercive power. So it is clear that the nature of a state will depend largely upon the sense of mission of this dominant minority.

This fact can be illustrated if we turn to the history of the different countries of the world. The dominant minority in several countries have a deep sense of mission. Take the case of Japan. Think of the condition of Japan after the Second World War when she touched the nadir of humiliation; think also of the great progress which she has attained since. How can you explain this remarkable progress in such a short time? The answer lies in the fact that the Japanese cannot think of themselves as a lost people; they have a lasting faith in their culture and destiny. It was this that urged them on to greater and greater endeavour in the face of what appeared to be almost insurmountable obstacles. The dominant minority in the U. S. A. has a sense of mission to spread its free way of life throughout the world and to fight all forms of totalitarianism. The Americans also want to be in the forefront of material achievements. They have a firm conviction in the superiority of the American way of life over all other ways of life. This conviction urges them on to very hard work in achieving their goal and perfecting it. Germany was twice ravaged by war in the last few decades. The Germans were humiliated by defeat and conquest and were divided. Yet they did not lose their sense of destiny.

* Sermon delivered in the college chapel on Independence Day, 1962.

So they could rehabilitate themselves in such a short time even before "their conquerors could repair the ravages inflicted by victory." Or, think for a moment, of the communist countries. Wherein lies the strength of communism? Is it mainly in the validity of its theoretical assumptions? Or, does it lie in the mighty armies and atom bombs of Russia? I think that the strength of communism lies mainly in the intensely indoctrinated individuals who have but one mission in life, that is, to fulfil what they consider to be the predestined role of communism in dominating the world. Can the free world produce a sense of mission which can match that of the communists?

If we turn to the chequered history of the Jews, we can see how they were sustained through troubles and turmoils by their deep sense of mission. The belief that they were a chosen race with a mission for mankind has shaped their history and conduct through generations. Trials and tribulations, suffering and persecution, conquest and enslavement, all these only strengthened their sense of mission and faith in their destiny. The little state of Israel, "precariously perched on the volcano of Arab hatred", is the outcome of this burning faith. They are convinced that this little patch of a desert is their "promised land", that their race is predestined to an honoured place among the nations of the world. It gives them the motive force and the readiness to exert themselves to the utmost in building up the state of their dreams. They are literally turning the desert wastes into gardens.

But what about us? Do we have a similar sense of mission and faith in our destiny? There is no doubt that during the course of our freedom struggle against the British Raj, the dominant minority in our country developed a deep sense of mission. Generally speaking they had faith in India's cultural and spiritual heritage; they had also faith in the role that India could play in shaping the destiny of the world. Many thought that a free India could redeem mankind with the aid of her spiritual heritage. After getting independence our leaders have set certain goals towards which we should aspire. But how far have we succeeded in keeping alive our sense of mission and faith in our destiny? If, as Munshi points out, our sense of mission weakens, if we lose confidence that we have to play a great role in history, if we come to look upon ourselves as a miserable, weak people with little pride in our past and less faith in our future, then our outlook will cease to be positive. Frustration and disappointment will conquer us and disintegration will follow. Already "prophets of disintegration" are talking of the nationalities of India, not the Indian nation. A people without vision will perish.

It is a distressing fact that the dominant minorities in several prosperous and powerful countries are developing signs of decline. There is a disconcerting tendency to glorify materialism to

the exclusion of all spiritual values. There is no doubt that this has been the bane of many technologically advanced countries. There is a tendency to substitute quantitative greatness for qualitative greatness. Herein lies the danger. When struggling nations set material prosperity as their ultimate goal, their absorbing preoccupation in life becomes the attainment of a higher and still higher standard of living. When that is not attained within a very short period, people naturally become impatient of delay. A feeling of disillusionment spreads and consequently they become restive, frustrated and angry. As a result of frustration they lose their sense of mission and also their will to do hard work. It will be followed by the collapse of those higher values which made them tenacious and self-respecting even in poverty and weakness. It is important that nations like India should never lose sight of spiritual values which alone can give them inner strength, while embarking on a programme of material advancement. For faith in spiritual values is essential for the development of a creative culture. Without this faith no nation can really grow and prosper.

Well, are we a people with a sense of mission? What is our vision of a future India? Are we prepared to set aside our prejudices, religious, caste, regional and linguistic; and work unitedly for the achievement of our national goals? On an auspicious occasion like this, when we are celebrating the independence day of India, it is good that we think on these things. It is well to remind ourselves that "where there is no vision people perish."

REPORTS

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE

1962—'63

President :	Sri P. G. Kesavan Potti, M. Sc.
Treasurer :	Sri K. Govindankutty Menon, M. Sc.
Secretary :	Sri Ibrahim, M. A.
Joint Secretary :	Sri Sunny Mathew

The Social Service League of the College was started to render timely help to the poor and deserving especially those living in the neighbourhood of the College. All the staff and students of the College are members of the Social Service League.

This year's activities began with the election of the office-bearers. The Social Service League general committee consists of representatives of Hostels and the Day-scholars' associations and few other co-opted members.

Our activities include the work of thatching huts, distributing clothes and milk and giving medical and financial aid to the needy. We distributed rice to the deserving people during the flood which occurred in the early part of the year. A few houses were thatched and some were provided with thatching materials. The women's section of the League distributed milk to the poor children of the locality three times a week and visited the poor patients in the neighbouring hospitals. As usual we conducted the annual sports on 15th of August for the mess and college servants and for the children of the locality. Sri M. V. Kurian presided and distributed the prizes. The League also provided educational aid to a few deserving students. The Social Service League Library and Reading Room functioned with greater efficiency in our building.

Our sources of income were the contributions from the Hostel messes and the annual variety entertainments. Regular contributions were made from the Hostel messes, the amount being raised by the students forgoing a part of their food. In connection with the annual variety entertainments the Social Service League dramatic club staged the drama '[illegible]' by Ponkunnam Varkey. We extend our hearty thanks to all the members of the League and the general public for their kind co-operation in all our efforts.

A summary of the statement of accounts of the Social Service League for the year 1961—'62 is given below.

Union Christian College Social Service League Statement of Accounts

1st June 1961 to 31st May 1962

	Income	Rs.	nP.
1.	From Variety Entertainments	909	59
2.	Net income from refreshment stall on sportsday	98	51
3.	Contribution from members of Hostels	650	48
4.	Gifts & contributions for flood relief work	866	12
5.	Miscellaneous	43	87
	Total	2568	57

	Expenditure	Rs.	nP.
1.	Medical aid & Hospital visiting	448	28
2.	Economic aid	248	20
3.	Thatching help	494	85
4.	Mess servants Club & Library	36	84
5.	Educational aid	97	60
6.	Printing, Stationery & Travelling	39	04
7.	Flood relief work	927	79
8.	Milk distribution	24	88
9.	Miscellaneous	22	80
10.	Building construction	7	00
11.	Prize distribution on sportsday	20	70
12.	Added to Reserve Fund	200	59
	Total	2568	57

Audited and found correct.
(*Sd.*) K. P. MATHEW, M. A.

IBRAHIM, M. A.,
Secretary.

COLLEGE UNION 1962—'63

Chairman: K. Mahadevan
Secretary: Parameswaran Kartha, A. S.
Treasurer: C. T. Benjamin, M. A., M. R. E.

Elections of office holders of the College-Union were held in early March 1962. K. Mahadevan of Class III Chemistry was elected Chairman of the College Union and Parameswaran Kartha, A S. of Class III Maths. was elected secretary. The following were elected to the College Union Committee.

Sri P. J. Paul, M. Sc. Final.
,, K. O. Oommen, M. Sc., Previous.
,, Antony Thaliath, Class III.
,, Raman Nair T. S., Class II.
,, V. C. George, Class I.
,, V. P. Radha Krishna Pillai—Pre prof.
Miss K. K. Sreekumari—Women's representative.

The activities of the College Union were inaugurated by K. P. Kesava Menon, Chief Editor of Mathrubhumi, on 27th July 1962. Mr. P. Krishna Pillai, M. A. [Retd. Prof. of U. C. C.] made a very interesting speech on the occasion.

The Speaker's Training Club was as usual very active in this year too. It was inaugurated by Rev. A. A. Pailee, M. A. in Sept. 1962. P. Gopinath of Class III Eco., was elected convener of the club. Subjects like "India's Foreign Policy," "The medium of instruction in colleges" were discussed.

A symposium on National Integration was conducted under the auspices of the College Union on 4th Oct. in which students and some members of the staff participated. A meeting was held under the auspices of the College Union in August 1962 to place on record the deep sorrow of the staff and

students of the college at the deaths of Dr. B. C. Roy and Purushotham Das Tandon. A resolution expressing our condolence was passed by the house.

To celebrate the U. N. Day a mock session of the U. N. General Assembly was held on the 26th of October. There was a heated discussion; the proposition was that the Indian take over of Goa was an act of invasion.

On 28th of Oct. a meeting was held to protest against the wanton aggression by China on Indian territories. A sum of Rs. 1068/- was collected from the staff and students of the College and sent to the "Chief Minister's Defence Fund."

Under the auspices of the College Union debates were conducted on "ഇന്ത്യ ചീനാ തർക്കത്തിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സ്വീകരിച്ചു വന്നിട്ടുള്ള നിലപാടിനെ ആസ്പദമാക്കി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയെ നിയമവിരുദ്ധമാക്കേണ്ടത് ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയഭദ്രതയ്ക്കാവശ്യമാണ്." "Compulsory Military Training in the Universities of India is Indispensable" etc On 20th Feb. a mock Parliament was also conducted under the auspices of the College Union. A symposium was conducted to celebrate the birth centenary of A. R. Rajaraja Varma. Messrs. Kuttippuzha Krishna Pillai, Varghese Ittyerah, N. N. Moosath and George Mathai spoke on the occasion.

In conducting the activities of the College Union, which were varied and interesting, we are thankful to the Principal, Members of the Staff, especially the Union Treasurer, Mr. C. T. Benjamin and the student friends who extended their hearty co-operation and offered their assistance in making the union a great success this year.

Secretary.

NCC SUB-UNITS OF THE COLLEGE 1962—'63

At the beginning of the academic year two subunits were functioning in the college, S. D. Platoon 3 of 3 Kerala Bn. NCC and Rifle coy. 23 of 2 Kerala Group NCC Rifles. Enrolments to these units were made in June-July and training started with a strength of 59 and 90 respectively in early July. The authorised strength of 65 and 200 were achieved by voluntary enrolment in the wake of National Emergency in October. An additional Rifle coy. was started under the compulsory scheme from the beginning of the 3rd term and it has the full strength of 200. The total number of students on the rolls of NCC in the College is 465 and men students left out are only 68.

Under the scheme of reorganisation, an additional S. D. Platoon sanctioned to the College was suspended. The Rifle coys were renumbered as 46 and 47 Kerala NCC Rifle coys and were transferred to the command 5 Kerala NCC Rifle Bn., the Head Quarters of which will be shifted to Alwaye from Trichur.

Training programme for the year was carried out satisfactorily and the standard achieved is good. Average attendance on parade during the year is above 80%. Inadequate stores and equipments and paucity of regular army instructional staff were the main handicaps. These were solved to some extent by use of available materials in rotation and the handwork contributed by the senior cadets including OTU cadets. In B and C certificate examinations 1962, 4 Cadets passed C and 9 Cadets passed B from this college. Regular promotions were made in the sub-units. SUO M. K. Raghavan, CVO

Thomas Ninan, UO's T. G. George, P. Mohanachandran Nair, Paul Davis and P. Sasidharan were the senior cadets during the year. Cadets of S. D. Platoon attended Social Service Camp at Parli and annual training camp at Kalady. NCC Rifles Camp was cancelled.

Some of the cadets distinguished themselves in their service and brought honour to the subunits. G. Madhavan Nair of Rifles was selected to NDA and T. Ramachandran of SD to NCC (OTU). They are among the rare selections from Kerala this year. M. T. Philip of SD Platoon was selected in the Preliminary interview for emergency commission. I extend our congratulations and best wishes to them.

Cadets took leading parts in other defence activities, especially defence fund drive inside and outside the college. The Independence day and Republic day were celebrated with ceremonial functions. Circle Commander Lt. Col. R. K. Yadava visited the College during the second term and addressed the staff and students.

During the year we received all possible help and guidance from the unit commanders. Major K. P. Menon and Captain C. K. Jayaram and I express our thankfulness to both of them.

Our Principal has taken keen interest in all the activities of the NCC and rendered all help and facilities for good training. May I record our heart felt gratitudes to him.

Looking forward to another year of useful service.

JAI HIND.

GOVINDANKUTTY MENON,
2/LT. NCC R.

REPORT OF THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP–1962

President: Mr. George Zachariah
Secretary: „ P. V. Jacob
Treasurer: Dr. V. K. Alexander

The Student Christian Fellowship of this college, an affiliated unit of the Student Christian Movement of India has been playing a key role in the religious and devotional life of the students. The Fellowship has its end in leading the students to a fuller and deeper religious life, accepting Jesus Christ as their personal Lord and Saviour. It helps to deepen the spiritual life of the members with due respect for the individual denominations and traditions. With its five-fold programme of church membership, Worship, Bible Study, Evangelism and Social action, the fellowship tries to reach the goal.

The Fellowship had 280 members this year. Distribution of the Bible and Christian literature, Bible Reading, Fellowship Notes and the magazine 'Aikya' formed part of the literary activities. This year also the weekly pamphlet 'Thought for the Week' was published and distributed and the same was received with appreciation. The S. C. F. has a very good library with a collection of about 250 books.

As a part of Bible Study, the S. C. F. organised some 19 Bible Study groups. These groups had their meetings on all Sundays at 11 a m. All groups were guided by the members of the staff and Senior friends.

The christian literature society had been invited to the college and a book sale was conducted. Over 20 meetings were conducted this year when several speeches were delivered, besides a number of symposia. The students responded to all the meetings in large numbers. The S. C. F. sent missionary groups to the Mission fields at Guruvayoor, and girls went to The Christava Mahilalayam High School, Alwaye. The Student Missionary Union, an integral part of the S. C. F. took the initiative in this. The SMU had its meeting every Wednesday at 5 p. m.

This year also the annual Variety Entertainments were conducted under the auspices of the S. C. F., the proceeds of which went to the S. C. F. fund.

We are happy to note that the Provincial Camp of the Kerala S. C. M. was held in our college from 6th to 9th October 1962. About 300 students, including 150 members from our college, participated in the Camp. The theme of the Camp was "If any man would follow me." The Camp had as its leading Speakers: Dr. Chacko George, Rev. A. C. Oommen, Rev. A. A. Pylee, M/s. T. B. Thomas, M. Thommen, C. T. Benjamin, P. M. Thomas, Ninan Koshy and Miss Joan Eliot.

Mr. George Zachariah was a delegate to the Youth Workers' Training Institute conducted under the auspices of the Kerala Christian Council at Thiruvalla. Mr. P. V. Jacob was on the Executive Committee of the Kerala S. C. M.

Mr. Idicula Samuel was elected Secretary of the SCF in Dec. 1961 for, 1962. But, unfortunately owing to illness he had to leave the college, in August, 1962. Mr. P. V. Jacob was nominated by the SCF committee in his place. We are grateful to Mr. Idicula Samuel for his services to the SCF.

We are thankful to the Principal, the treasurer and the members of the staff for their valuable guidance and service.

We, raise our hearts to God in thanksgiving for His guidance and blessings throughout the past year.

P. V. JACOB,
Secretary.

REPORT OF THE PHYSICS ASSOCIATION

The Association was inaugurated by Prof. Achuthan Pillai, Retired Professor, Maharaja's College, Ernakulam. One ordinary meeting was held under the auspices of the Mathematics and Physics Associations, when Dr. C. T. John, Professor of Mathematics, Mar Thoma College, Thiruvalla, gave a lecture on 'Binary Arithmetic and Electronic computors.'

The M. Sc. students had regular symposia every alternate week.

President: Sri S. Ramaswamy
Secretary: ,, M. C Yohannan (Class III)

Representatives:
Sri Samuel Thomas (M. Sc. P & F)
,, V. I. Samuel (Class III)
,, K. Philip (,, II)
,, Joy Fenn (,, I)

PHILOSOPHY ASSOCIATION

President : Sri G. Viswanatha Pillai, M. A.

Secretary : Sri John P. Oommen

The inaugural meeting of the Philosophy Association was held on 10th July 1962. Sri Viswanatha Pillai, M. A., presided over the meeting. Altogether eight meetings were held during this academic year up to 27—11—1962. Sri Somasundaram, M. A., research scholar in Psychology gave us a talk on "A modern trend of Recent Philosophy" on 23rd October 1962. And Smt. Jagadambika M. A., research scholar in Psychology also gave us a talk on "Behaviour disorders of children" on 30th October 1962.

At each meeting a paper related to either a Philosophical or Psychological subject was read by a student.

The following were the subjects read by students.

1. The Optimistic view of Leibniz
   by Smt. T. J. Sheela
2. Life and Philosophy of Bacon
   by Smt. Mary Jacob
3. Physiological basis of Personality
   by Sri V. C. George
4. How to improve one's Memory
   by Smt. Sreekumari

During the second term Dr. A. S. Narayana Pillai visited us and gave a valuable talk.

John P. Oommen,
Secretary.

MATHEMATICS ASSOCIATION REPORT OF THE YEAR 1962–'63

President : P. Achuthan Pillai

Secretary : V. M. Mathew

Class Representatives :

Class III Achiamma Mathai

Class II E. I. Sulaiman

Class I A. K. Damodara Menon

The Association had an year of useful activities. The inaugural meeting of the Mathematics Association was held on 27th July 1962 with Mr. T. B. Thomas, Professor of Physics in the chair. Rev. Fr. Augustine, O. Konnully M. A., Ph. D., vice-principal of St. Albert's College, Ernakulam, gave the inaugural address.

Under the auspices of Mathematics Association we gave a send-off to Sri K. K. George, our beloved lecturer on the eve of his departure to join M. A. College, Kothamangalam.

An ordinary meeting of the Association was held on 18th of october 1962 and Mr. N. S. Neelakantan read a paper on "On Dividing." Another paper on "Some facts about π" was read by V. M. Mathew in a meeting of the Association held on 21st January 1963.

A joint valedictory meeting of the Mathematics and Physics Associations was conducted on 28th of January 1963. Dr. C. T. John, Professor of Mathematics, Mar Thoma College, Thiruvella, lectured on "Binary Arithmetic and electronic computes."

Wishing the Association all success in future I conclude.

V. M. MATHEW,
Secretary.

REPORT OF THE HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION FOR THE YEAR 1962–'63

President : Sri M. V. Kurian
Secretary : Sri Jose Kurian

Classs Representatives :
III Miss Annamma T. Verghis
II Sri P. A. Moorthy
I Sri John Ninan Verghis

Women's Representative :
Miss Sosa George

The activities of the History and Economics Association for the year 1962–'63 were inaugurated by Professor K. A. Joseph, of Christ College, Irinjalakuda, at a meeting presided over by Rev. A. A. Pylee. The Association had conducted two symposia and a debate in the year under review. Topics discussed were the following :—

(1) Panchayat Raj and Rural Industrialisation.

(2) "As a means to economic development democratic planning is a failure."

(3) The effects of Chinese aggression on India's economy.

At a meeting presided over by Mrs. Anna Varghis, Mrs. Mariamma Baby spoke on "Some aspects of American life."

The Association had to conduct two farewell meetings this year, one in honour of Sri Jim David, Lecturer in History, and the other in honour of Dr. M. V. George, Lecturer in Economics. The Association conducted an essay competition for its members.

The members of the Association are grateful to Dr. P. M. Mathai, the Principal, Prof. A. K. Baby, the Head of the Department of History and Economics, Dr. M. V. George, who was the president of the Association till he left the college in November 1962, and to all the Lecturers of the Department for their valuable help and guidance.

JOSE KURIAN,
Secretary.

REPORT OF THE UNIVERSITY PREVIOUS FORUM

The activities of the Forum began with the election of the office bearers. Mr. Thomas Mathew was elected secretary unanimously by the members of the Forum. Messrs. Joy Varghese, N. Pankajakshan Pillai, M. K. Ravindranath and N. Dayananda Prabhu were elected representatives of Batches A, B, C and D respectively. Miss Mini Andrews represented the women students on the Forum Committee. Rev. Dn. K.P.George was nominated president of the Forum by the staff Association.

The Forum was inaugurated by Shri Sukumar Azheekode, Principal, Training College, Moothakunnam at a meeting presided over by Dr. P. M. Mathai, the Principal of the College.

This year the Forum could conduct only a few debates and meetings, since most of the evenings were devoted for N. C. C. training. Some of the important propositions discussed were :—

(1) "കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യയനമാധ്യമം ഇംഗ്ലീഷ് ആയിരിക്കണം." and (2) "ഇന്ത്യയുടെ [illegible]".

At a special meeting the members of the Forum registered their strong protest against the unprovoked and wanton aggress ion of China. The Forum is grateful to Dr. M. V. George, Mr. M. V. Kurian and Dn. K. P. George for presiding over the meetings.

Under the auspices of the Forum, literary competitions in the following items were conducted.

1. Essay writing—in English, Malayalam and Hindi
2. Extempore speech—in English and Malayalam
3. Elocution—in English
4. Short story writing—in Malayalam
5. Versification—in Malayalam
6. Music
7. General knowledge.

The members of the Forum, participated with great enthusiasm in the various competitions.

The Forum is greatly thankful to the Principal Dr. P. M. Mathai, President Dn. K. P. George and all the members of the staff for their valuable help and guidance.

Thomas Mathew,
Secretary.

REPORT OF THE PLANNING FORUM (1962–'63)

President : Sri A. Mathen M. A.
Vice-President : Miss B. Santha Kumari, M. Sc.
Secretary : C. I. Ittoop
Joint-Secretary : Miss Mariam Varghese

The list of activities of the Planning Forum during the year 1962-63, is a veritable record of achievements. The Forum through its participation in various developmental activities has brought credit to the College as well as to itself. There was unprecedented rush for membership in the Forum and nearly 170 students enrolled themselves as members before membership was closed.

The inaugural function was held on August 13, 1962 and the inaugural address was given by Sri A. M. Thomas, Union Deputy Minister for Food and Agriculture. The Secretaryship of the Forum was keenly contested and Mr. C. I. Ittoop was elected Secretary for the year.

On the 2nd October, the birth day of the Father of the Nation, the Forum organised a "shramdan" in the Y. M. C. A. Campsite. Almost all the members of the Forum and a few members of the staff took part in this programme. The National Plan Week was celebrated in a fitting manner during the first week of November 1962. A novel feature of this year's programme was the inclusion of variety entertainments. On 2nd November the members of the Planning Forum staged a drama "Ithiri Mannum, Othiri

Manushyarum." The women students proved their artistic talents by contributing items such as group songs and tableaux. A full day programme was arranged on 3rd November. The day started with a flag salute by the members of the Forum. It was followed by a symposium led by the women students and a debate led by the men students. In the Elocution Competitions in English, Sri V. N. Velayudhan Pillai and Sri George Mathai won the First and Second prizes respectively. In the Elocution competitions in Malayalam Sri George Mathai won the First prize and Sri V. N. Velayudhan Pillai won the Second prize. In the junior division Sri George Thomas Mundapally won the first prize and Sri Kunjumohamed won the second prize. The whole programme came to a close with a public meeting presided over by Sri Narayanan Nambiar. Sri Gopalakrishnan I. A. S. spoke on the occasion.

A Survey of the houses and shops in Alwaye town held in association with the Town Planning Department of the Government of Kerala was the highlight of this year's programme. The members finished the survey of houses within two days and survey of shops is going on smoothly.

Another important piece of work done this year was the Small Savings Campaign. The programme was a grand success. A picnic to Malayattoor held on 4th February had been one of the memorable experiences to the members and the pleasant memories of it will continue to linger in the minds of the participants for a long time. Sri M. P. Jacob deserves thanks for entertaining the members by arranging a tea party.

It may be concluded that the year 1962–63 had been a year of remarkable activity. I express my deep sense of gratitude to the Principal, Dr. P. M. Mathai whose deep and never-failing interest is the source of all success of the Forum.

C. I. Ittoop,
Secretary.

GAMES AND SPORTS

A. Men's Section

REPORT OF THE SPORTS CLUB

President: Shri C. P. Andrew.
Captain: Shri P. E. Antony.

The Club was active from the very beginning itself. The members showed great enthusiasm in regular practice.

The Triangular Meet held on the Independence day was a speciality of this year. It was the first time that such a match was arranged in the College. The teams participated were those of the Sacred Heart's College, Thevara, Mar Athanasius College, Kothamangalam and our College. In the Men's Section the Sacred Heart's College and in the Women's Section Mar Athanasius College won the Championships.

In the inter-class sports meet held on 25th August 1962 Class III won the Championship. The day was one of the most interesting days in the college in the academic year.

Our team took part in the Trichur Federation sports meet held at the Thoppil Stadium, Trichur on 13th and 14th October

1962, Inter-Collegiate Zonal Athletic meet held in the Naval Ground on 9th and 10th November 1962 and the Inter-Zonal Athletic meet held at the Central Stadium, Trivandrum on 22nd and 23rd November 1962. The performance of our team was very good.

I regret that I cannot report about the College Annual Sports* which is decided to be held on 22nd February 1963. I am sure that it will be a very interesting day and there is every prospect of an excellent athletic performance.

We are extremely grateful to Dr. P. M. Mathai, our Principal for his timely encouragement. We are also thankful to Shri C. P. Andrews who with his valuable guidance helped us in all our activities. We wish the club every success in the years to come.

P. E. Antony,
(*Captain*).

TENNIS CLUB

President : Sri A. K. Baby.
Captain : ,, Abraham Varghese.
Secretary : ,, C. Alex.

The tennis club started functioning from the beginning of the second term. The club has a strength of 22 members and is maintaining two courts.

In the Inter-collegiate tournaments, we lost to the Engineering College, Trichur. We had friendly matches with the Thevara College and the Perumbavoor Engineers' Club.

Home tournaments are soon to commence and we hope to witness lively contests for the coveted championship.

My best wishes for the members of the club.

Abraham Varghese,
(*Captain*)

THE BADMINTON CLUB

President : Sri Varughese Ittyavirah.
Captain : ,, P. T. Mathew.

From the very beginning of this academic year we started practising the game enthusiastically. We played several friendly matches against the neighbouring Clubs and Colleges. We took part in the Fr. Peter Memorial Tournaments conducted by the Sacred Heart's College, Thevara.

I take this opportunity to thank the Principal, Dr. P. M. Mathai, the President, Sri Varughese Ittyavirah, and our beloved Lecturer in Physical education Sri C. P. Andrews for the encouragements and help, they have been rendering to us. I wish all success for the next year's Badminton Club.

P. T. Mathew,
(*Captain*).

THE HOCKEY CLUB

President : Sri Abraham Philip.
Captain : ,, C. C. Abraham.

This year the club was very active. We played a number of friendly matches and proved to be a strong opposition to our rivals. Of course, it was a loss that we could not participate in the Cochin District Hockey league tournament this year. Unfortunately we lost to the Veterinary College, Trichur in the Inter-collegiate tournament.

May I take this opportunity to thank Dr. P. M. Mathai, the Principal, Sri Abraham Philip the President, and Sri

* See report on the Annual Sports in the Principal's Report

C. P. Andrews, the Lecturer in Physical Education for their encouragements. I wish all success for the Hockey Club in the coming years.

C. C. Abraham,
(*Captain*).

VOLLEY BALL CLUB

President : Sri M. V. Kurian.
Captain : „ A. J. Issac.

The club started functioning soon after the re-opening of the college in June 1962. Our team consisted of young and fresh recruits; but it could not attract a large number of players. We were fortunate to get the excellent coaching by Sri P. T. Joseph early in August. We played several friendly matches. In the Inter-Collegiate Tournament we were defeated by S. H. College, Thevara. We are confident that the captain for next academic year can form a very good team with the talented players who are already in the team.

A. J. Issac,
(*Captain*).

THE BASKET BALL CLUB

President : Sri T. B. Thomas.
Captain : „ M. P. Jacob.

The academic year 1962-63 had been a year of remarkable achievements. The College and the Club can be proud of the fact that the College Basket Ball Team has brought credit to the College by winning a number of matches in and outside Alwaye.

The Basket Ball Club started functioning in full swing immediately after the opening of the College in June. Students took active interest in practising and thus bettering their standard in the game. One of the memorable experiences the Club had was the tour to Madras held during the Onam holidays. We played a number of friendly matches with almost all Colleges in Madras in all of which our Team maintained a very high standard and won the appreciation of all.

It may be rightly regarded as a great achievement that our club could come out victorious as the zonal winners in the University Inter-Collegiate Basket ball Tournament. In the Inter-zonal matches held in Trivandrum we lost by a narrow margin, to the Thangal Kunju Musaliar Engineering College.

Apart from this the Club participated in the District League Tournament, the Berthlomiu Trophy Tournament, and an All India Tournament held in the F.A.C.T. In the District Tournament we could come up to the finals.

The high standard of our Club may be judged from the fact that Mr. G. Radhakrishnan, one of our leading players got selection in the University Team and that Sri John Ninan Varughese got selection in the Kerala State Junior Basket Ball Team.

I express my deep sense of gratitude to the Principal, Dr. P. M. Mathai, Sri T. B. Thomas, and Sri C. P. Andrews for their guidance and help in all our endeavours, without which we would not have achieved so much.

Wishing all success to next year's Club.

Jacob, M. P.,
(*Captain*).

FOOT-BALL CLUB

It is with great pleasure that I submit the report of the activities of the College Football Club during the academic year. Our club began functioning from the very

beginning of the year. Our players showed keen interest in practising every day.

Our performances in the Inter-Collegiate Tournaments were not up to the mark. In the first-round of the tournament we beat Sri Sankara College team by five goals to one. In the second match we beat the strong Veterinary College team after a tough fight by three goals to one. But in the semifinals we were unlucky to lose by two goals against the Christ College team, Iringalakudai. We faced both victory and defeat in the same sprit like true sports-men.

Our thanks are due to the Principal Dr. P. M. Mathai, Lecturer in Physical Education, Mr. C. P. Andrews and President Mr. C. T. Benjamin who encouraged and helped us in the activities of the Club. We wish our juniors better luck next year.

THOMAS NINAN,
(*Captain*).

CRICKET

With the grim determination of becoming the zone champions this year we began practice early enough in right earnest.

In the course of the year we had several practice matches and the results, concerning us, were not too bad. We won some and lost some; but that did not matter. Altogether we played with good sportsman spirit and team work. Against E. C. C. our performance was much appreciated and we defeated them. On another occasion we went to Iringalakuda to play against Christ College team. As it was a rainy day our players could do practically nothing and the match ended in a draw.

Our performance in the Inter-Collegiate Cricket Tournaments was not at all bad. In the first round we were lucky to get a walk over against St. Thomas College. In the second round we met the Veterinary College and we won the match by a good margin. In the third round, the semifinals, we were rather unlucky to have had to meet such mighty opposition as St. Alberts of Ernakulam. Though we were crushed in their hands we learned something more about Cricket.

We are proud of having produced a well knit team which abundantly proved its worth in several triumphant matches. My immense gratitude to our Principal for his kind patronage is inexplicable. I extend my thanks to our able, efficient and experienced Physical director who has been a friend, philosopher and guide to us. I will be failing in my duty if I do not place on record my deep appreciation and gratitude to each and every member of the team for the co-operation offered to me.

P. SASIDHARAN,
(*Captain*).

B. Women's Section

SPORTS CLUB

President: Mrs. Padmavathi Kunjamma
Captain: Miss Kusum Annie Abraham

It is with a sense of thrill that we present a brief account of our activities. In the Inter-class sports, Class III won the Championship. Early in the second term, a Triangular meet was held in the College, the other two units being Thevara College and Kothamangalam College.

In the Inter-Collegiate Athletic meet of Trichur Zone many participated and some of us were selected for Inter-zonal meet at Trivandrum. We took part in the Inter-

zonal meet at Trivandrum. Now we are looking forward to the annual sports.

It would be improper on my part if I do not thank Mr. C. P. Andrews and Mrs. Padmavathi for their valuable service and help.

I wish all success to the Sports Club in the ensuing years.

KUSUM ANNIE ABRAHAM,
(*Captain*).

VOLLEY BALL CLUB

President : Miss P. G. Santha.
Captain : Saramma Mathai.

We began playing Volley Ball only last year. Till then we had Throw-Ball. For the first few months we played a game which was neither Volley Ball nor Throw Ball. However towards the end of the year we learned to play Volley Ball.

This year from the very beginning we began our activities. We had useful coaching by Mr. P. T. Joseph. Our thanks go to him. The members of the Club took keen interest in all activities. The enthusiasm shown by them was the basis of the successful activities of the Club.

We took part in the Inter-Collegiate Tournament. Unfortunately we were beaten by Keralavarma Team beyond our expectations.

Again we got an opportunity to compete with Keralavarma Team in an Exhibition match at Trichur. We defeated Kerala Varma, the University winners and secured the Trophy.

We conducted the Intra-mural Volley Ball match and the Women's Hostel Team won the game against Day Scholars' Team.

I take this opportunity to thank the Principal, Physical Directress and the President for the help and guidance they rendered to us. I wish all success to the coming year's Volley Ball Club.

SARAMMA MATHAI,
(*Captain*).

HOCKEY CLUB

President : Miss Philomena David.
Captain : Miss Ramani P. Joseph.

Our activities did not commence from the very beginning of the year. We thank Mr. N. V. Cherian, for efficiently organizing and coaching our team. At first it was a funny sight to see a group—ignorant even of the a, b, c, of Hockey—scattered all over the field in a poor attempt of chasing the ball. However enthusiasm was never lacking.

We played a friendly match against the Cochin Anglo-Indian Hockey Club. Unfortunately we could not win the game.

In the Intra-mural match the Day-scholars carried off the trophy.

We are happy to say that we are the Runners up of the University Inter-Collegiate Tournaments of this year.

I wish good luck for all the members of the team.

RAMANI P. JOSEPH,
(*Captain*).

BASKET BALL CLUB

President : Mrs. Anna Verghis.
Captain : Miss M. V. Aishabeevi.

As in the previous years, the Women's Basket Ball Club was unmistakably active this year also, but fortune refused to favour us as usual.

In the Inter-Collegiate Tournament, we came up to the finals, but lost against the St. Teresa's College by the least margin.

Six members of the College team were selected for the Ernakulam District team and four of them took part in the Inter District Basket Ball Tournament held at Alleppey. Miss M. V. Aishabeevi was the captain of the District team as well as the State Team. I am also glad to add that Darley Oommen and M. V. Aishabeevi were chosen to represent the Kerala State.

We are sorry we could not enrich our proud heritage this year as we hoped. Still, if it is not the achievement but the spirit that matters, this year has definitely been a grand success at least for us.

M. V. AISHABEEVI,
(*Captain*).

TENIKOIT CLUB

Captain: Sita Lakshmi Balakrishnan.

As in the previous years the activities of the Tenikoit Club started early in the academic year. It is worth mentioning that all the members took a keen interest in the game.

The Inter-Collegiate Tournament was held in the Maharaja's College ground, Ernakulam. In the first round we beat the Veterinary College, Trichur, and in the next round the Little Flower College, Guruvayoor. In the match with Sree Sankara College, Kalady, too we came out with flying colours. But unfortunately we were defeated by St. Mary's College, Trichur in the final.

We are thankful to have had the valuable and able guidance of Smt. Pathmavathi Kunjamma. I use this opportunity to wish best of luck to the Junior players.

SITA LAKSHMI,
(*Captain*).

BADMINTON CLUB

President: Miss Susan George.
Captain: Miss Susan Loo-Kuruvillai.

The club began to function from the very beginning of July. Our team composed mainly of new members and we could not attract a large number of players.

We took part in the Inter-Collegiate Tournament but lost against St. Mary's College, Trichur. Now I hope that in the next year the Club can do better.

SUSAN LOO KURUVILLAI,
(*Captain*).

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

Presidential address delivered by Professor T. S. Venkatraman at the public meeting on 1. 3. 1963.

One day, recently, the Principal fancied inviting me to preside over the College Day Public meeting this year. The invitation was extended first by letter and then in person and I responded with unusual alacrity. For me the gains are many. It gives me an occasion to renew my association with the College, even though for an evening, by participating in one of the chief events of the year. It enables me also to see for myself the progress made by the College after I left its service three years ago. There is the further advantage that I can meet old friends in and outside the College and make new friends. Usually invitation to preside over a function like this is extended to persons who have achieved eminence in politics or public administration, in the judicial service or in the professions. I can lay claim to no such eminence and if still I was invited, I ascribe it to the reservoir of good will towards me and for this signal act of grace I express my warmest and most sincere thanks to the Principal and others responsible for the invitation.

Students and teachers are the parties normally concerned with the activity of the College. There is today a third party here, present as honoured invitees, namely the Public of Alwaye and other places perhaps. This tripartite nature of all educational organisation is generally latent but is made manifest on occasions like this. The public plays a part at other times too, though unconsciously. As tax-payers they make a contribution to educational work by way of Govt. or university grants. Sometimes the role of the Public is more conscious & more arresting. Those who achieve outstanding success in business or industry or in other walks of life make big benefactions and help found a College or a University. I remember that in my student days one such donation made a great stir and struck headlines in the Press. It was a contribution of 20 lakhs to the University of Calcutta by Dr. Rash Behari Ghosh who made his fortune as a lawyer. It was the first such donation in modern India and people were astonished at its magnificence. A lakh of rupees was a lakh of rupees in those days. In South India too such things began to happen, though years later. Many of us will remember a similar donation of 20 lakhs by Raja Sir Annamalai Chettiar which helped to establish the Annamalai University. Dr. Alagappa Chettiar's numerous donations are also well known. They have gone to build institutions of higher education even better suited to the needs of our times. But it is not enough that Universities and Colleges are supported by Govts and rich individuals. And

this, for a double reason. In a democratic Society the responsibilities of Govts. are ever widening and all Govts. are needy and plead paucity of funds. Also it is one of the aims of a democratic Govt. to narrow the gap between the rich and the poor. The Princes are or nearly are gone. The rich grumble that only the name is left to them and the riches are taken away what with income tax, super tax, wealth tax, expense tax and estate duty. While at one end the old sources are shrinking, we find at the other end that the needs of Colleges and Universities, the needs of good education in modern times are ever growing. So a way must be found to sustain education. It is a fashion to say that the age of the common man has arrived. Has it arrived only for the assertion of his rights and for making clamorous demands? Has it not also arrived for a realisation of his duties and responsibilities? The common man, the ordinary citizen ie everyone of us should do his mite for the cause of education. There are so many needs of a College which can be met by resolute and sustained cooperation on the part of the public served by the College.

I shall give one example. In the early days of the College when it was striving steadily for a place on the educational map of the then Travancore-Cochin there were frequent reviews of the working of the College in its different departments. Committees of staff were constituted to think out how best to tone up College life in the academic, athletic and other aspects. One such committee in one year made a remarkable recommendation that arrangements should be made to buy Text books in sufficient numbers and give them to the students for their tenure in the College for a fraction of the cost. The cost was to be recovered in 4 or 5 years. This is a modified form of the commercial practice now known as hire purchase.

This was considered an urgently needed remedy to wean students away from dependence on imperfectly written notes of imperfectly heard lectures. The harm that has been done to education by students' dependence on such notes right from the earliest classes at school has to be experienced in order to be believed. My friend Prof. Jacob has a stock quotation on this matter. The definition of a line in geometry was thus recorded by a student. "A lion is a geometrical entity without breath" In this way a geometrical concept has been transformed into the carcass of a beast of the forest.

It is to the credit of the U. C. College that this recommendation about text-books not merely adorned the paper on which it was written but was actually implemented. It worked for a few years and then ceased; reason not clear. I guess it is due to what seems to me to be a natural weakness—lack of perseverence.

A second element of surprise and one that is flattering to the College is that three or four years later a committee of the Govt. of India presided over by Sir

Philip Hartog, Educational commissioner with the Govt. of India pointed to the same evil and made the same recommendation. As is fitting this recomendation under Govt. auspices has largely remained a dead letter. Recently I saw a notice in the daily papers where a high dignitary in education recommended the building up of a Text-book Library in the leading centres of education.

All this goes to show that one of the weaknesses in our system of education is the unavailability of Text books to the students and that this weakness has been there for at least 30 years. This is one direction in which a helpful public can cooperate and they will get their return in vastly improved education. With the increasing spread of education to lower and lower economic strata the necessity for a Text book library has definitely increased. No one need incur a loss over this scheme of providing text books on hire purchase basis. A citizens' committee on a Municipal Council can work this scheme on a no-profit no loss basis.

In my reference to the committee which years ago made this recommendation there is embedded a lesson. It is good for the College to review periodically the work that it has been doing with a view to improving it. Reforms need not all come from above from central Govt. level and when they do they need not all be good. Those who are face to face with difficulties in the performance of their work are at least as likely to hit upon remedies as others however eminent, who stand aloof and make roving enquiries and draw up a report.

As I was going round the College this afternoon, I was shown the hobby centre. It is good to have a hobby centre. When you are tired of mental work it affords a healthy relaxation to work with the hand and experience the thrill of manual skill. It is whispered there is another reason for providing these various auxiliary attractions around the main job of imparting and receiving academic education. I hesitate to mention it for fear that my young friends may, on hearing it, avoid the hobby centre and like attractions. With an assurance that the remark does not apply to the students of the U. C. College, I make bold to say it. It is said that one of the causes of student indiscipline is the lack of suitable attractions like a hobby centre, a swimming pool and so on. Instead of reconciling ourselves to conditions of teaching and learning which make education inattractive and a burden and boredom and then providing other attractions which mainly cater to the body, why not think of making the main job of the student attractive ?

I put a Text Book Library or some form of hiring out Text-books not against the hobby centre and the swimming pool but alongside of them.

During the last 4 or 5 decades the amenities of life have been increasing. In the city of Madras the population has grown from 5 lakhs to about 17 lakhs,

COLLEGE DAY

[WECOME SPEECH BY THE PRINCIPAL]

Mr. President, Miss Elliot, Rev. Fathers, my colleagues and student friends, ladies and gentlemen:

I have very great pleasure to welcome, on behalf of the staff and students of the College, all our guests who are here with us to-day.

Our President Prof. T. S. Venkatraman is a member of our College family. In fact this College Day Celebration can even be considered as home-coming festival in honour of this revered and learned professor. Prof. Venkatraman retired in 1960 after 37 years of service in this College as the distinguished head of the Mathematics Department. As one of the chief architects who moulded the traditions of this College, as an ideal teacher and a perfect gentleman, Prof. Venkatraman has left vivid and lasting impressions in the hearts and minds of his successors in this College. So it is natural that we invited him to preside over our College Day Celebrations. Sir, you are permanently welcome to this College. But I am now offering you a special welcome to this meeting. On

---

about three and a half times. But the cars on the city roads have multiplied 12 or 15 times. Many homes have air conditioned rooms, frigidaire cabinets electrical appliances for cooking, Transistor radios and so on. The boys and girls from such homes however go to Colleges which are hardly better equipped for their jobs than decades ago. Our people go to U. S. and other western countries and to the extent they can afford, they introduce in their homes the amenities and luxuries found there. No one seems to notice that Colleges are provided with aids and equipments for learning which are utterly lacking here. We still go on teaching Astronomy without astronomical instruments or even models of such instruments; we teach statistics without computing machines and there are post-graduate departments without any attendant research section. In U. S. A. there are Colleges with miniature observatories. What sense of values is it that reconciles us to this state of affairs wherein some of our boys and girls enjoy the luxuries of modern life in their homes while few of our boys and girls have collegiate education of the type available in the advanced countries with suitable aids and equipments, so necessary for making teaching and learning effective and meaningful. We have yet to learn that in the long run, it is a sound education that can ensure prosperity and wellbeing of a nation and that it should have priority over most other departments of national activity.

behalf of the students and staff of the College I extend to you a hearty welcome.

We have been extremely fortunate in getting Miss Joan Elliot as our speaker today. Miss Elliot first came to India in 1927 as a member of the staff of the Women's Christian College, Madras. After spending two years in India she returned to England and took up work as the Headmistress of a Girls Boarding School. In 1957 she was sponsored by the Asia Christian Colleges Association to come over to India, and she joined the C. M. S. College, Kottayam. She has been rendering commendable service there for the last five years as professor of English. This College has always welcomed the idea of continued co-operation between the people of the West and India in the field of education. We gratefully recognise her services in our country to promote the cause of education. She is returning to England at the end of this year. I am particularly glad that we have an opportunity to hear her on the eve of her returning to her mother country. I offer Miss Elliot a hearty and cordial welcome.

The Rev. M. V. George, who led the College Day Service in the Chapel this morning, is one of our distinguished old students. Soon after graduating from this college he was closely associated with the late Rev. L. W. Hooper—in the founding of the Alwaye Settlement. One of the leading members of the Clergy of the Church of South India, Rev. George plays an important role in moulding the life and work of the Church. He had his higher training in Theology in the United States. We are happy that one of our old students of his standing and achievements could lead the morning worship today. On behalf of the College I extend to him a hearty welcome.

I offer a special welcome to the old students of the College who are present here. We value their presence and support a great deal. It is their eminence that keeps up the name and prestige of the College. To them let me extend a warm welcome.

A number of friends and neighbours of the College are present here with us to-day. The College has all along been grateful to them for their help and support in times of need. I am happy that they have responded to our invitation and graced the occasion by their presence. To them I extend a most hearty welcome.

College Volley Ball Team (1962–'63)

Sitting (Lt to Rt.): M/s. A. J Issac (Captain); C. P. Andrews, (Lecturer in Physical Education); Dr. P. M. Mathai, (Principal); M/s. M. V. Kurian, (President); Varghese Mathew.
Standing 1st Row (Lt. to Rt.): M/s. Paul Mathew; Unnikrishnan; V. C. George; Joy Varghese; Abdul Salam; M. T. Philip; K. P. Divakaran; V. K. Skariah; P. G. Mathew.
Standing 2nd Row (Lt. to Rt.): M/s. Supren and Mammed, (Games Boys).

The College Hockey Team (1962–'63)

Sitting (Lt. to Rt.): M/s. C [illegible] (Captain); C. P Andrews, (Lecturer in Physical Education); Dr. P. M. Mathai, (Prin[illegible]s. Abraham Philip, (President); P. J. Sam.
Standing 1st Row (Lt to Rt.) [illegible]m Bava; Yohannan George; Boobily Oommen; Jacob Ninan; Sunny Mathew [illegible]

COLLEGE ATHLETIC TEAM

Sitting (Left to Right) : Mr. C. P. Andrews, Miss Kusum Anni Abraham (Captain); Dr. P. M. Mathai; Mr. P. E. Antony (Captain), Mrs. Padmavathi Kunjamma.

Standing Ist Row (Lt. to Rt.) : Sasidharan Nair, K ; Thomas Abraham Koshy ; Elsamma Joseph ; M S. Rukhiya ; Sophiamma Thomas, V. I. Kumari ; Raju Idicula Abraham : P. T. Mathew.

2nd Row (Lt. to Rt.) : Suppran (Peon) ; V. I. Samuel ; V. C. George ; K. P. Dinakaran ; V. M. Abdulsalam ; A N. Sham Sudin ; Abdul Hameed ; Muhamed (Peon).

WOMEN'S BASKET BALL TEAM

Sitting (Lt. to Rt.) : Mr. C. P. Andrews, (Lecturer in ... M. V. Aishabeevi, (Captain) ; Dr. P. M. Mathai, (Principal) ; Mrs. Anna V. Abraham ... Mrs. Padmavathi Kunjamma, (Lecturer in Physical Education),

Standing Ist Row (Lt. to Rt.) : Supran (Games Peon), M/s Kas... ...raham ; Darley Oommen ; Rachel Mathew ; A'eyamma Mathew.

COLLEGE DAY—(1st March 1963)

THE COLLEGE REPORT

Report of the life and work of the College since the last College Day on February 13, 1962.

The Governor of Kerala His Excellency Shri V. V. Giri presided over the public meeting and Mr. Malayattoor Ramakrishnan, District Collector, Trichur, gave the address at the last College Day.

Examination results and academic record

Out of the 314 students who appeared for the University Previous Examination of March 1962, 243 students passed, 19 students securing a First Class and 105 securing a second class. The percentage of passes for the College was 77.4. The number of First Classes was more than double that of last year.

In the Pre-Professional Class 56 students appeared, 45 students passed, 30 students securing a First Class and 12 students securing a Second Class. The percentage of passes for the College was 80.4.

Results of the B. A./B. Sc. Degree Examinations.

1. Final Year B. A., B. Sc.

		Number appeared	No. of passes I Class	No. of passes II Class	Percentage of passes.
English	...	160	—	4	75.6
Malayalam	...	97	—	3	87.6
Hindi	...	64	1	6	82.8
Economics	...	28	2	5	89.3
Philosophy	...	3	—	2	100
Mathematics	...	29	3	1	41.4
Physics	...	38	7	12	76.3
Chemistry	...	32	5	12	93.7
Botany	...	19	2	5	94.7

Of the two candidates who secured First Class in Economics Miss R. Sumangalakutty has been awarded the Prakulam C. Padmanabha Pillai Memorial Medal 1962 for having secured First Rank in Economics in the University.

2. Second year B. A./ B. Sc. Examination

	No. appeared	Percentage of passes
English	133	63.2
Malayalam	85	82.4
Hindi	49	95.9
General Education	133	81.9

The results of the M. Sc. Degree Examinations in Physics were really magnificent. All the 12 students who appeared for the M. Sc. Previous Examination passed. In the M. Sc. Final Examination all 11 students who appeared passed, 10 of them were placed in the First Class and the remaining 1 in the Second Class.

Miss B. Santhakumari of the M. Sc. Final Class has been awarded the P. Sakharam Row Gold Medal for 1962 for having stood first from among the successful women candidates at the M. Sc. Degree Examinations held in April 1962. She secured the First Rank in the University.

All the Students of the Junior Classes were promoted to the higher classes.

The two students B. Tharian and A. Thomas Thampi who secured the First and Second ranks in the State in the S. S. L. C. Examination of March 1962 and Thomas C. George who secured the 6th rank joined this College for the Pre-University Course.

The following students of this College have been awarded merit scholarships and prizes this year.

A. Thomas Thampi of the University Previous Class has been awarded a prize known as Mallappally Ezhommuri Prize awarded to a student who obtains the highest total marks in the S. S. L. C. Examination from the Private High Schools in the T. C. area of the State, which impart religious instruction to the pupils.

A. Thomas Thampi has also been awarded the Jeevan Mathew Memorial Prize 1962 for securing the highest number of marks from among the students of the University Previous Class of this College at the Second Terminal Examination of 1962—'63.

The following students of the University Previous Class have been provisionally selected for the Government of India National Merit Scholarship for the year 1962—'63.

1. B. Tharian
2. A. Thomas Thampi
3. Thomas C. George
4. P. O. Abraham
5. A. R. Thrivikraman Kartha
6. K. J. Kuriakose
7. M. A. Varghese
8. R. Parameswara Iyer
9. K. Sivaramakrishnan

Thomas Abraham Koshy of the Pre-Professional Class is a recipient of the above scholarship.

Martha Cherian and M. D. John Davis of the University Previous Class have been provisionally selected for the Merit Scholarship to the Children of School Teachers (1962—'63).

Mary T. Mathew, and Santha Koshy, also are the recipients of the above scholarship.

The following students have been provisionally selected for the award of the University Merit Scholarships.

University Merit Scholarships B. A./B. Sc. Courses (1962—'63)

1. T. N. Govindankutty Menon — I Chemistry
2. B. Valsalakumari — I Chemistry
3. Santha Koshy — I Chemistry
4. M. P. Kusumam — I Botany
5. B. Vimalakumari — I Economics

R. Balakrishna Menon of Class I Chemistry group has been provisionally selected for the award of H. H. The Maharaja's Scholarships for B. A./B. Sc. Courses 1962—'63.

University Merit Scholarships for Pre-University Course 1962—'63

The following students have been provisionally selected for the award of the above scholarship.

1. Joseph Philipose
2. V. A. Savithrikutty
3. M. D. John Davis
4. P. P. Gopinathan Nair
5. M. Mary Mathew
6. Martha Cherian

P. J. Mathew of the M. Sc. Previous Class has been awarded the M. A./ M. Sc. Scholarship for 1962—'63.

Simon Thomas, K. Unnikrishnan and K. Vijayan Menon of the M. Sc. Final Class are recipients of the M. A./M. Sc. Scholarship

T. K. Avirah, T. K. Suseela, and V. K. Rajagopalan Nair, have been enjoying the University Merit Scholarships for B. A./B. Sc. Courses.

The following students have been awarded the State Government Scholarship for 1962—'63.

1.	V. A. Savithrikutty	U. P. Class	9.	B. Vaisalakumari	Class I
2.	P. Gopinathan Nair	,,	10.	B. Vimalakumari	,,
3.	R. R. Pai	,,	11.	R. Balakrishna Menon	,,
4.	P. K. Mathew	,,	12.	V. Babu	,,
5.	N. Thankammal	,,	13.	Achimma Mathai	Class III
6.	P. A. Padmanabhan Nair	,,	14.	Annamma Oommen	,,
7.	T. P. Varghese	,,			
8.	P. M. Selin	,,			

Staff

Prof. T. R. Anantharaman, Professor of Chemistry, retired at the end of the last academic year. From the inception of the Chemistry Department over 35 years ago Mr. Anantharaman has been guiding and nurturing the Department with seal and earnestness. His devotion to duty and his concern for the best interests of the students earned for him and for the Department a good name and great prestige. By his retirement the College loses one more of the illustrious teachers who built up the high academic standards of this College. Mr. Anantharaman has joined the staff of the St. Joseph's College, Devagiri. We wish him all success in his new field of activity and many years of fruitful service to the cause of education. I wish to place on record our grateful appreciation of the invaluable services rendered by Mr. Anantharaman to the College.

With the retirement of Prof. Anantharaman all the distinguished and illustrious teachers of the first generation have retired and almost a new generation is left behind to continue the work. With the co-operation and good wishes of the students and friends and wellwishers of the College we hope to fulfil the tasks entrusted to us with the due sense of responsibility.

The five year period of principalship of Mr. T. B. Thomas ended in May

1962 and the present Principal Dr. P. M. Mathai, appointed by the Board of Visitors for the next five years took charge on June 1, 1962.

Shri. P. Achuthan Pillai, Professor of Mathematics in the Maharaja's College, Ernakulam, joined our staff this year after retirement. He is a pillar of strength to the whole Department. Miss Christne M. Peyer of the Christava Mahilalayam has been helping us by doing Honorary work in the English Department of the College. A number of staff members left us at the end of the last academic year and in the course of this year. I place on record our deep appreciation of the splendid and loyal services rendered by them to the College and I extend my heartfelt thanks to them.

I have to report with deep sorrow the demise of Shri. D. P. Unni retired professor of Oriental Languages of this College. Shri Unni retired from the College in 1948 after a service of 27 years. A great and talented literary figure, a learned and relentless critic and a teacher of the highest calibre Shri. Unni was a shining star in the Malayalam literary world and a great strength to this College. I express our hearty condolence at the death of such a dear friend of the College.

The Principal and Mr. A. K. Baby attended a conference of Danforth Fellows and Principals at Bombay in February 1963. The Principal attended a two day conference of Principals of Christian Colleges in India convened by the National Christian Council to pass a constitution for the Association of Christian Colleges in India. The Rev. A. A. Pylee is now away in Madras to attend the South East Asia Christian Conference under the auspices of the World Council of Churches.

The Psychology Research Department has been carrying on research this year also. The Department has been publishing articles in papers on the basis of their research work.

Courses of study.

There has been no change in the courses of study. All the students have been undergoing courses in Scripture, Moral Instruction or Christian Instruction. Rev. Fr. T. J. Joshua of the Orthodox Theological Seminary, Kottayam, conducted a retreat for the students and staff of the College at the beginning of the year.

College Societies and Associations

The Secretary of the College Union will present a report of the activities of the Union. I shall now give a brief survey of the other Associations of the College.

The activities of the *University Previous Forum* were inaugurated by Shri. Sukumar Azheekode, Principal of the Training College, Moothakunnam. The Forum conducted a few debates and competitions in which the members co-operated with enthusiasm.

The Student Christian Fellowship continued to be the guiding force in the spiritual life of the College. The Provincial Camp of the Kerala S. C. M. this year was held in this College. The Fellowship interested itself in worships, Bible Study, Evangelism and Social Service.

The Social Service League has been very active this year also. During the flood in the early part of this year the League gave timely help to the poor by

distributing rice and providing medical and financial aid. The programme of giving help to the poor people of the locality for thatching their houses was continued this year also. Hospital visiting and distribution of milk to the poor formed special activities of the women's section of the League.

The College Planning Forum has been doing splendid work this year also. The members of the Planning Forum extended substantial help in preparing a Master Plan for the Alwaye Town. A comprehensive survey of households and shops were undertaken. The Forum conducted a Small Savings Campaign to popularise the National defence bonds and the Premium prize bonds. The National Plan Week was celebrated by having a Flag hoisting ceremony and by conducting debates. Shri. N. Gopalakrishnan Nair, I. A. S., Chief Commercial Manager, F. A. C. T., presided over the public meeting. The Forum organised symposia, variety entertainments, etc to foster the literary and artistic talents of the students. Among the other activities were shramdhan and a picnic for the members.

Departmental Associations

The activities of the Mathematics Association were inaugurated by Rev. Fr. Augustine Kanoly, Vice-Principal, St. Albert's College. Two ordinary meetings were held during the year. The President Prof. P. Achuthan Pillai has been a source of inspiration to the Association.

The Physics Association was inaugurated by Prof. P. Achuthan Pillai. The M. Sc. students had regular symposia during this year also. A joint valedictory meeting of the Mathematics and Physics Associations was held at which Dr. C. T. John, Professor, Mar Thoma College, Tiruvalla, gave an address on Binary Arithmetic and Electronic Computers.

The Chemistry Association had its activities inaugurated by Mr. S. Sundaram, Superintendent of Chemical Control, F. A. C. T. Two ordinary meetings and one special meeting were conducted during the year.

The Botany Association had a useful year of existence. Dr. V. T. George inaugurated the activities. Three ordinary meetings were held and a Botanical excursion was also arranged.

The Philosophy Association was very active this year. Eight ordinary meetings were conducted. The two Research students of the Psychology Department also took an active part in these programmes. A special meeting of the Association was held during the second term at which Shri C. P. Mathew, M. A., presided and Dr. A. S. Narayana Pillai, Principal, Govt. College, Chittoor gave a talk.

The activities of the History and Economics Association started with the inauguration by Prof. K. A. Joseph, Christ College, Irinjalakuda. Two symposia and a debate were held this year. A special meeting of the Association was held to hear Mrs. Mariamma Baby speaking on 'Some aspects of American life.'

The College competed in dancing and group song at the Youth Festival at Trivandrum, and secured the second place in group song. Miss Ananda Sivaram secured the First place in Classical Dance (Bharatha Natyam). An Inter-Collegiate debate in Malayalam was held in the College in connection with the proposed silver Jubilee Celebration of the University. A special dramatic performance by the students of the College was also held in this connection.

The College N. C. C. Unit

The College NCC started with two sub-units of strength 59 and 90. When the National Emergency was declared more students volunteered to join the units and the strength rose to 65 and 200. By the beginning of the third term NCC was made compulsory for all able bodied men students of the College. 465 of the 534 men students became NCC cadets. This year 4 cadets passed 'C' Certificates and 9 cadets the 'B' Certificate Examination. G. Madhavan Nair of Rifle Company was selected to the National Defence Academy and T. Ramachandran to the NCC (OTU) Officers Training Unit. They are among the very few selections from Kerala. M. T. Philip was selected in the preliminary interview for Emergency Commission. The Independence Day and the Republic Day were celebrated with ceremonial parades. Circle Commander Lt. Col. R. K. Yadava visited the College during the year and addressed the staff and students. An amount of Rs. 348 was donated by the NCC for the Defence Fund. The College NCC Officer Mr. K. Govindankutty Menon deserves special congratulations of the energy and efficiency with which he guided the large number of cadets this year.

Athletic Association

The Athletic Association was very active and vigorous this year. Greater encouragement was given this year to the members of all teams by giving grants for the purchase of uniforms, equipments, etc., besides meeting expenses of all outside matches The basketball team conducted a tour to Madras and played several matches in Madras. During the second and third terms there was not a single working day without some friendly matches either in the College or outside.

We cannot say that we had creditable achievements in the Inter-Collegiate sports and games. Our smart and enthusiastic men's basket team deserves congratulations on their excellent performances. They were winners of the Zone for the Inter-Collegiate tournament. Shri G. Radhakrishnan and Shri John Ninan Varghese secured places in the University and Junior State teams respectively. Our women's Volley-ball team did the remarkable feat of defeating the University winners and secured the Trophy in the open tournament at Trichur. This year also we had the privilege of contributing two basketball players to the Women's State Team, Miss Aisha Beevi and Miss Darly Oommen and the former was given the unique honour of State Captainship. Our Women's Hockey team deserves congratulations on reaching the finals of the Inter-Collegiate Hockey Tournament.

The Inter-Class sports and the Intra-mural sports and games were highlights in the life of the College. Major K. V. N. Nayar, Manager, Indian Rare Earths Ltd., and President of the Alwaye Rotary Club inaugurated the Intra-mural sports meet and Shri N. Gopalakrishnan Nair, I. A. S., Chief Commercial Manager, F. A. C. T. Ltd., presided over the closing ceremony and distributed the prizes.

The names of the winners of the tournaments are given below :—

Inter-Class Sports Meet

Champions	:	Class III
Runners up	:	Class II

College Annual Sports Meet

Champions	:	Chacko Hostel and Junior Dayscholars
Runners up	:	Holland Hostel, New Hostel and Skinner Hostel
Women's section	:	Women's Hostel.

Intra-Mural Games

Men's Section

Hockey and Volley	:	Chacko Hostel and Junior Day Scholars.
Football, Tennis and Basketball	:	Holland, Skinner and New Hostels.
Cricket and Badminton	:	Senior Day Scholars and Tagore Hostel.

Women's Section

Basket, Volley and Badminton	:	Women's Hostel
Hockey and Tennikoit	:	Dayscholars.

College Champions for the year

Men's Section	:	P. E. Antony
Women's Section	:	Sophiamma Thomas

May I make use of this opportunity to record on behalf of the College my appreciation on the efficient work done by the Presidents and Office bearers of all the associations, societies and clubs and to express my heartfelt thanks to them.

Grants and Donations

The College received the following grants and donations during the year.

	Rs.
For Non-Resident Students' Centre from the University Grants Commission	20,000.00
For Three Year Degree Course from the University Grants Commission	19,810.00
For the construction of the Hobby Workshop from the University Grant Commission	11,000.00
Grant from the Karumalloor Panchayath for the construction of Women's Hostel road	400.00
Hostel Maintenance grant from the University	4,382.00
Donation for Guest House by Miss Christine Mathews through the Asia Christian Colleges' Association	1,331.62
Donation for Christian Literature from the Women's Inter-Church Council of Canada	1,288.66

We have received smaller donations from old students and other well-wishers of the College.

I place on record our gratitude to the University Grants Commission, the University and the Government and to all the friends and benefactors of the College who have helped us by their sympathy, encouragement and financial support.

General Life of the College

Shri A. M. Thomas, Deputy Minister of the Government of India, Shri K. P. Kesava Menon, Editor, Mathrubhumi, and Dr. Howard A. Reed, Associate Director of the Danforth Foundation visited the College during the year.

The strength of the College during the year is 848 of whom 534 are men and 314 women. 267 students reside in the men's hostels and 81 in the women's hostel. The Y. W. C. A. Hostel for women accommodates 64 students.

All the hostels have their own elected committees and organisations such as Readers Club, Music Club, Athletics Department, etc. The Day Scholars have three associations, Junior Day Scholars, Senior Day Scholars and Women Day Scholars. Thus under the guidance of the wardens of hostels and presidents of societies, the community life of the students is organised well.

We are very grateful to the State Transport Department for the excellent and courteous service which they rendered in affording safe and comfortable travel facilities for the large number of non-resident students coming from their homes to the College daily

The College Library

The addition of 651 volumes during the year brings the total number of books in the Library to 13,689.

The College has been subscribing to 55 periodicals during the year. A number of periodicals are also received being gratis.

Of the books added to the Library this year, special mention may be made of the "Book of Popular Science" in 10 volumes, purchased for the reference section. We have received gifts of books from the University Grants Commission, United States Information Service and the Penguin Books. The College is continuing its membership of the British Council's Text book Lending Scheme.

The Chemistry Department has made over to the General Library some books purchased and used by the students of that Department over a period of several years.

Shri O. M. Korula, Assistant Librarian, who had been away on study leave re-joined duty after taking a degree in Library Science.

The Hobby Workshop has been completed and training in Photography, Electronics, Smithy and Carpentry has been given to about 60 students this year.

The Non-Resident Students' Centre is almost complete and it is hoped that it can be used by the beginning of the next academic year. This building would provide convenience to students in general and the Day Scholars in particular for rest, recreation, reading and refreshments.

It is with deep feelings of sorrow that I report about the tragic drowning in the Alwaye River of Jeevan Mathew, a student of exceptional ability and fine character, on February 14th, 1962. The whole College Community was shocked at the tragedy. Most of the students and staff paid their last homage to Jeevan Mathew at his home at Nedumbassery. A memorial service was held in the Chapel next morning and a condolence meeting was arranged on the same evening.

An endowment of Rs. 500/- has been instituted by his parents in the College for awarding Jeevan Mathew Memorial Prize to the best student of the Pre-University Class judged on the basis of the marks obtained at the Second Terminal Examination.

The news of the Chinese attack on our country stirred up the whole College community and there was a spontaneous demonstration of support to the Government by the students and the staff. Large number of students joined the N. C. C. even before it was made compulsory. An amount of Rs. 4976.70 was collected by the students and staff towards the Chief Minister's Defence Fund. Rs. 748.70 by the staff and Rs. 4228/- by the students. The District Collector Shri P. P. Gopalan Nair has kindly agreed to come over to the College next Monday to receive the amount collected.

As we look back upon the life and work of the year that is drawing to a close we do realise that we have not made the best use of all the opportunities before us. At the same time we have reason to be happy and proud of the many achievements of the College community as a whole. Tnis has been possible by the whole hearted co-operation and loyalty of the students and the staff, both teaching and non-teaching. I place on record my deep appreci ation of and gratitude for the good sense of loyalty and discipline of the students and the sense of responsibility and devoted service of the staff.

On this annual day we offer our praise and thanksgiving to God Almighty for having guided and blessed us in all our activities of the year. Our hearts are now filled with gratitude and affection to the founders and retired staff members of the College and also its many friends and benefactors.

Let us—the members of the staff and students, past and present, rededicate ourselves to the tasks that lie ahead in the many avenues of service to this institution.

The news of the Chinese attack on our country stirred up the whole College community and there was a spontaneous demonstration of support to the Government by the students and the staff. Large number of students joined the N. C. C. even before it was made compulsory. An amount of Rs. 4696.10 was collected by the students and staff towards the Chief Minister's Defence Fund. Rs. 798.10 by the staff and Rs. 4238/- by the students. The District Collector Shri P. N. Gopalan Nair has kindly agreed to come over to the College next Monday to receive the amount collected.

As we look back upon the life and work of the year that is drawing to a close we do realise that we have not made the best use of all the opportunities placed before us. At the same time we have reason to be happy and proud of the many achievements of the College community as a whole. This has been possible by the whole hearted co-operation and loyalty of the students and the staff, both teaching and non-teaching. I place on record my deep appreciation of and gratitude for the good sense of loyalty and discipline of the students and the sense of responsibility and devotion to duty of the staff.

On this annual day we offer our praise and thanksgiving to God Almighty for having guided and blessed us in all our activities of the year. Our hearts are also filled with gratitude and affection to the founders, the Manager and benefactors of the College and also the many friends and benefactors.

Let us, the members of the staff and students, past and present, rededicate ourselves to the years that lie ahead in the many avenues of service to this institution.

WOMEN'S VOLLEY BALL TEAM

Sitting (Lt. to Rt.): Miss P. G. Sanda, (President); Mr. C. P. Andrews, (Lecturer in Physical Education); Dr. P. M. Mathai, (Principal); Saramma Mathai, (Captain); Mrs. Padmavathi Kunjamma (Physical Directress).

Standing (Lt. to Rt.): Supran; Syssy P. Mani; Ramani P. Joseph; Saramma Mathai (Kuriyannoor); Annie Bessy John; Annamma Chandapillai; P. M. Achamma; Susan Loo Kuruvilla.

TENNIKOIT TEAM (1962-'63)

Sitting (Lt. to Rt.): Mr C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); Dr. P. M. Mathai (Principal); Miss Susan Koshy (President); Smt. Padmavathi Kunjamma (Lecturer in Physical Education).

Standing (Lt. to Rt.): Sitalakshmi Balakrishran (Captain); M. S. Moni; Alice Varghese.

OUR CRICKET TEAM

Sitting (Lt. to Rt.): M/s. C. P Andrews, (Physical Instructor); Rajan Abraham; Dr. P. M. Mathai M. Sc., Ph D. (Toronto), (Principal); M/s Menon P. Sasidharan, (Captain); Jayakar Daniel, (President).
Standing 1st Row (Lt. to Rt.): M/s. George; Muralidharan Nair; Vijayan Menon; Abraham.
Standing 2nd Row (Lt to Rt.): M/s Ramachandran Nair; Kuruvillai; Philip Mathew: Venugopal; Sasidharan Nair; Rajgopalan Menon.

The College Badminton Team (1962-'63)

Sitting (Lt to Rt.): Mr. C. P. Andrews, (Lecturer in Physical Education); P. T. Mathew, (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); Mr. Varghese Ittyavirah, (President).
Standing (Lt. to Rt.): Gladson Stephen; V. K. Skariah; K. P. Divakaran; Simon Thomas; Muthukrishnan Nair; Abdul Hameed

അവഗണന-സാഹിത്യത്തിലും !

(OLD STUDENT.)—കെ. എസ്. വിശ്വംഭരദാസ്. ഓച്ചിറ

[കേരളചരിത്രത്തിൻ്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഇടനാഴികളിലേക്കു് പ്രകാശം പരത്തുന്ന ദീപധാരയെക്കുറിച്ചു് ഒരവലോകനം.]

["To produce a mighty book, you must choose a mighty theme"— എന്നു് ഹെർമാൻ മെൽവിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.]

എന്തുതന്നെയായാലും സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലോ നോവലുകളുടെ ഗണനാപ്രസംഗത്തിലോ ഗണ്യമായ സ്ഥാനം നേടുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു 'ചരിത്രാഖ്യായിക'യാണു് ഈ ലേഖകൻ്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥം മറ്റൊന്നല്ല: ശ്രീ. ടി രാമൻ നമ്പീശൻ എം എ. എൽ. ടി. അവർകളുടെ "കേരളേശ്വരൻ" ആണു്. അതർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതിൽ ശ്രീ. എം. പി. പോലും അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ വിമുഖത കാണിക്കയാണുണ്ടായതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് ശ്രീ. പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ "മലയാളസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ" (പുറം. 126) ഇത്രയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടു്: "—കഥാഘടനയിൽ പ്രതിപാദനത്തിൻ്റെ ഏകാഗ്രതയിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലും കുറച്ചുകൂടി ഭേദപ്പെട്ടവയാണു് അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാളിൻ്റെ കേരളപുത്രൻ, ടി. രാമൻ നമ്പീശൻ്റെ കേരളേശ്വരൻ, കപ്പനകൃഷ്ണമേനോൻ്റെ ചേരമാൻ പെരുമാൾ എന്നീ നോവലുകൾ." ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനോടിത്രമാത്രം 'അരോചകത്വം' തോന്നുവാനുള്ള കാരണം തികച്ചും അവ്യക്തമാണു്. ഇത്തരുണത്തിൽ ശ്രീ. പി. എ. വാര്യരുടെ അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധേയമാണു്: "ശ്രദ്ധേയമായ നിരൂപണങ്ങൾ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടോ, പ്രബലമായ കരാവലംബമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ ഗ്രന്ഥത്തിൻ്റെ അസാമാന്യമായ ആകൃതി വലിപ്പം നിമിത്തമോ എട്ടു കാതം വട്ടമുള്ള ഒ[illegible]ള്ള നാട്ടിലെ രാജാവിൻ്റെ കഥയായതുകൊണ്ടോ എന്തോ അർഹിക്കുന്ന പ്രചാരം സിദ്ധിക്കാത്ത ഈ നോവലിൻ്റെ നേരെ മലയാളത്തിലെ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു".

'കേരളേശ്വര'ൻ്റെ മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് തൻ്റെ സമീപനരീതിയെക്കുറിച്ചു് ഇപ്രകാരം പറയുന്നുണ്ടു്: "കേരളേശ്വരൻ" ഒരു ചരിത്രാഖ്യായികയായിട്ടാണു സങ്കല്പിച്ചതു്. ഇതിഹാസംകൊണ്ടും ഐതിഹ്യംകൊണ്ടും കാര്യമായി "തട്ടിച്ചുപിടിക്കുക" മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. നിറച്ചിട്ടുള്ള മുതലെല്ലാം കല്പിത വസ്തു തന്നെയാണു്. പാത്രസൃഷ്ടിയിലും മറ്റും കഥാകാലത്തെ നാട്ടുനടപ്പിനെയാണു്, നിത്യമാതൃകകളെയല്ല ചിത്രണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വൻപാത്രങ്ങൾ ചിലതു് ചരിത്രത്തിൽനിന്നും കടം വാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേട്ടവരതെന്നും കരിപിടിക്കാരന്നെന്നും എല്ലാക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുമുണ്ടു്. പക്ഷേ പാത്രങ്ങൾ പലതല്ലേ? കുട്ടിയുടേതിൽ അല്പാല്പം ചില തേയ്മാനം ചിലതിനൊക്കെ പറ്റിയിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു് ധൈര്യം പറയുന്നില്ല." സാമുദായിക കഥകളിൽ 'റിയലിസ' മാണു് ഉടനീളം കാണുന്നതെങ്കിൽ ചരിത്രാഖ്യായികകളിൽ റൊമാൻ്റിസിസ (കാല്പനികത)മാണല്ലോ സ്ഫുരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ 'കേരളേശ്വരൻ' ചരിത്രാഖ്യായികയെന്നു് മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും യഥാതഥത്വം ഉടനീളം നിഴലിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ, ഇതിനെ ഒരു 'റൊമാൻസ്' എന്നു വിളിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉചിതം 'സാമൂഹ്യ കഥ'യെന്നു് വിളിക്കുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. റിയലിസത്തിൻ്റെയും റൊമാൻ്റിസിസത്തിൻ്റെയും അതിർ വരമ്പിലൂടെ നില തെറ്റാതെ നടന്നു നീങ്ങുന്ന ജീവസ്സുറ്റ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി ഹൃദയസംവാദം ചെയ്തു് അവരോടൊപ്പം നാമും ക്രി. വ. 10-ാം ശതാബ്ദത്തിലെ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. സഹജവും സൂക്ഷ്മവും ഐതിഹാസികവുമായ വിശാലവീക്ഷണത്തോടെ രണ്ടുതുറയാണു മുമ്പുള്ള മൂന്നാലു ദശാബ്ദങ്ങളിലായി പടർന്നുകിടക്കുന്നതും, മൂന്നാലു കുടുംബങ്ങളുടെ ഭാഗധേയങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതുമായ ഈ സങ്കീർണ്ണനോവലിൽ മദ്ധ്യകേരളത്തിലെ ആചാരമര്യാദ

കളുടെ സമഗ്രവും ജീവസ്സുറ്റതുമായ ആ ചരിത്രം വരച്ചുകാട്ടുകയും ഭരണകൂടത്തിന്റേയും ഭരണീയരുടേയും ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണത്തിന്റെ മാതൃക തുറന്നുകാട്ടുകയും, സ്വച്ഛസുന്ദരമായ ഭാഷയുടെ ഒരു ജ്ഞാനപ്രവാഹത്തിൽ നമ്മെ മുഴുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഏതായാലും അവഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ല

കഥാബീജം അനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കാവ്യതരുവായി വളരുന്നതോടെ പ്രാചീനകേരളത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകകാലഘട്ടത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രതിബിംബമായി പരിണമിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളെ ഇരുളടഞ്ഞതെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്ന ഇടനാഴികളിലേക്കു് ഇതു പ്രകാശം ചൊരിയുന്നുകൂടിയുണ്ടു്. കല്പിതപാത്രങ്ങളേയും ചരിത്രപുരുഷന്മാരേയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം അനുഭൂതാവഹമായ ക്രിയാത്മക നിപുണതയോടെയും, അസാമാന്യമായ സർഗ്ഗശക്തിയോടും അസൂയാവഹമായ തന്മയത്വത്തോടുമാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സംഭവങ്ങളിൽ അധികവും യഥാർത്ഥമാണോ കല്പിതമാണോ എന്നു് തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും യാതൊരു ചലനത്തിലും ഒരു യാഥാർത്ഥ്യബോധം സ്ഫുരിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹംകൊണ്ടു് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വിദൂരതയാണു് ഈ ബോധത്തിനുപോൽബലകമായിരിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമെങ്കിലും കൂടുതൽ ഗണനാർഹമായിട്ടുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വർണ്ണനാപാടവവും ചിത്രീകരണചാതുര്യവും തന്നെയാണു്. അല്പം അസാധാരണത്വം കാണാവുന്ന ചില സംഭവങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിഗൂഢമായ ഉള്ളറകളെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്ന ജ്യോതിസ്സുകളാണു് അവയിൽ പലതും. സ്വകാര്യജീവിതത്തിന്റെ നിഗൂഢതകളിലേക്കു് കടന്നുചെല്ലുവാനും ചിത്തവൃത്തികളുടെ ക്രമാനുഗതമായ വികസനം അപഗ്രഥിക്കുവാനും "കേരളേശ്വരനു" കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വായിക്കുന്നതിനിടയിൽ എത്രയോ തവണ കണ്ണുനിറഞ്ഞുതുളുമ്പുകയും തൊണ്ട ഇടറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അനുവാചകഹൃദയവും കഥാപാത്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള താദാത്മ്യമാണു് ഇതിനു കാരണം.

ഒന്നുകൂടി അന്യൂനമായി അപഗ്രഥിച്ചിട്ടുപറയുകയാണെങ്കിൽ നമ്പിശൻ അസൂയാർഹനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് പാത്രരചനാ വൈഭവത്തിലാണു്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികാപഗ്രഥനത്തിൽ ഇത്രമാത്രം വിജയിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒരു പക്ഷേ 'ഉറൂബി'നു മാത്രമാണെന്നാണു് ഈ ലേഖകന്റെ അടിയുറച്ച വിശ്വാസം. മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ കപടതയും പാവനതയും നാരകീയതവും സ്വർഗ്ഗീയതയും മററു വിവിധരീതികളിലുള്ള സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ ആദ്യന്തം ഉരുമ്മിനില്ക്കുന്നതായി കാണാം.

ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കല്പനാശക്തിയും ഭാവനാപ്രഭാവവും, എല്ലാത്തിനുമുപരിയായി സാമാന്യ സ്വഭാവ നിരീക്ഷണശക്തിയും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. കഥാഘടനയും പാത്രസൃഷ്ടിയും ആന്തരിക രൂപത്തിന്റെ ശില്പപരമായ കെട്ടുറപ്പും ഇത്ര കണ്ടൊത്തിണങ്ങുന്ന കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ ദുർല്ലഭമത്രെ!

ഇതിലെ പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളിൽ, കഥാനായകനായ രാമൻ തമ്പുരാൻ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയംകവർന്ന, ലജ്ജാലോലഗമയില്ലാതെ കത്തിനില്ക്കുന്ന നെയ്ത്തിരിപോലുള്ള അമ്മാളു, നാട്ടുകാര്യങ്ങളുടെ ബാഹുല്യങ്ങൾക്കിടയിലും കുടുംബസ്നേഹംവഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ശങ്കരൻനായർ, ഉള്ളിലുള്ള കപടതകൾക്കും കുതന്ത്രങ്ങൾക്കും ഒരു വെളിയടയായി എപ്പോഴും തയ്യാർചെയ്തിരിക്കുന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ നടക്കുന്ന പ്രൗഢയായ ചിരുതേവിയമ്മ, കഴിഞ്ഞുപോയ തലമുറയുടെ മധുരസ്മരണകളെ മാത്രം എപ്പോഴും തികട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുത്തശ്ശി, വിഡ്ഢിയെങ്കിലും അതിശുദ്ധനായ കേശവൻനമ്പൂതിരി എന്നിവർ നമ്മുടെ ചുററുപാടും കണ്ടിട്ടുള്ള യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽപെട്ട ജീവൽസ്വരൂപങ്ങളായി തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെയാണു് കഥയുടെ അവലംബമായ സാമൂഹ്യപശ്ചാത്തലവും. കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹം ആ മൂല്യങ്ങളേയും ജീവിതരീതികളേയും പരിവർത്തനങ്ങൾക്കുവിധേ

യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അന്നത്തെ വായനക്കാർ ജീവിച്ചിരുന്ന ചുററുപാടുകൾ തന്നെയാണ് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത്. വിഭിന്ന ചരിത്രഗതികൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളെയും മാനസികവികാരങ്ങളേയും തമ്മിൽ താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് ശ്രീ. നമ്പീശൻ ചെയ്യുന്നത്. സമകാലികസാമൂഹ്യനിലയുടെ വിലക്ഷണതകളേയും അതോടൊപ്പംതന്നെ കെട്ടുറപ്പുകളേയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിൻെറ മഷിയിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നതിന് ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു തുല്യനായി ഒരു പക്ഷേ നമുക്കൊരു ചന്തുമേനവൻ മാത്രമുണ്ടായിരിക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ ആധുനിക കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ കൂടി ഈ കൃതി ശരിക്കു പഠിച്ചിരിക്കണം. താരതമ്യപഠനംകൊണ്ടാണല്ലോ ഒരാധികാരിക നിഗമനത്തിലെത്തിച്ചേരുവാൻ സാധിക്കുന്നത്.

കഥാപാത്രങ്ങളിൽ, ചിരുതേവിയമ്മയുടെ സ്വഭാവ ചിത്രീകരണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻെറ മനശ്ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളുടെ വിദഗ്ദ്ധപ്രയോഗങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കഠിനയും പ്രൗഢയുമായി തോന്നുമെങ്കിലും ചിരുതേവിയമ്മയുടെ സ്വഭാവവും 'ഒഥല്ലോ' യിലെ 'ഇയാഗോ' എന്ന 'വില്ല'ൻെറ സ്വഭാവവും തമ്മിൽ മൗലികമായ ചില ബന്ധങ്ങൾ കാണുന്നു. പ്രേമനൈരാശ്യവും തജ്ജന്യമായ പ്രപഞ്ചവിദ്വേഷവും അവരിൽനിന്നും മൃദുല വികാരങ്ങളെ ഇച്ചുമാററിയിട്ടുണ്ട്. കഷ്ടാനുഭവങ്ങൾ മുററിച്ചുവശമാക്കിയ ഹൃദയത്തിൽ യാതൊരുവിധ മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾക്കോ, കടപ്പാടുകൾക്കോ സ്ഥാനം കിട്ടുന്നില്ല.

കഥതുടങ്ങുന്നതുതന്നെ റൊമാൻറിക് ചായമുപയോഗിച്ച് വരച്ച ഒരു വീരസാഹസികരംഗത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കോമളാംഗിയായ ഒരു തന്വി, മുഖംകഴുകി സ്വസ്ഥയായിത്തീർന്നതു പോലെ അന്തരീക്ഷം പെട്ടെന്ന് ശാന്തമായിത്തീരുന്നു. അതോടെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൻെറ ഇതിഹാസം തുടങ്ങുകയാണ്.

പിന്നീട് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്നത് [illegible] രാജകുമാരൻ എവിടെനിന്നോ എറിഞ്ഞുകിട്ടിയ കയറിൻെറ സഹായത്തോടെ കരപററുന്ന രംഗമാണ്. ചക്രവാളത്തോളം വിസ്തൃതമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു വയൽച്ചിറ; അതിൽ അവിരാമമായി ആഘോഷിക്കുന്ന വള്ളംകളി; വാശിയോടെ നീന്തിച്ചിറയുടെ കര പററാൻ ഒരു വിധത്തിലും സാധിക്കാതെ തളർന്ന് കുഴഞ്ഞുമുങ്ങിപ്പോകുന്ന കോമളനായ ഓമനത്തമ്പുരാൻ; സന്ദർഭ ഗൗരവമറിഞ്ഞ് മറെറാന്നും ചിന്തിക്കാതെ പള്ളക്കയർ വളയച്ചുരുളാക്കി ആഞ്ഞെറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ കന്യക; എല്ലാത്തിനും അസാമാന്യമായ ക്രിയാത്മക നിപുണതയുള്ള ഒരു പ്രാകൃതിക ശില്പതന്ത്രജ്ഞൻെറ കയ്യിൽ കിട്ടിയ അസംസ്കൃതമായ പോത്തിൻകൊമ്പിൽ നിന്നും തികഞ്ഞ പരിണാമഗുപ്തിയോടെ അതിവിദഗ്ദ്ധമായി രൂപം കൊണ്ട കലാശില്പങ്ങളുടെ പ്രതീതിയാണുള്ളത്.

മങ്ങലില്ലാത്ത ആ ചിത്രപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട മറെറാരു രംഗംകൂടി കുറിക്കട്ടെ. അതിന് മാലിനിതീരത്തിലെ ആ ശാന്തികേന്ദ്രത്തിൽ വച്ചൊരിക്കൽ അഭിനയിച്ച ഹൃദയഹാരിയായ ആ പ്രണയനാടകത്തിൻെറ ഛായയുണ്ട്. "പ്രണയിനിയുടെ മുഖം ജനലഴിയോടു ചേർന്നുകണ്ടപ്പോൾ, അഴിക്കട്ടിളയുടെ അടിപ്പടിയിന്മേൽ ചാടിക്കേറി അസാരമൊന്ന് കുനിഞ്ഞ്, രണ്ടു തൃക്കൈകൊണ്ടും ആ ഓമനമുഖം ഒന്നു ചേർത്തുപിടിച്ച്, 'ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നമ്മൾ രണ്ടും ഒന്ന്' എന്ന് ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു. അഴികൾ അനുവദിച്ചിടത്തോളം ഓമനമുഖങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചു."—അങ്ങനെ ആ അനശ്വരപ്രേമകാവ്യം നീളുകയാണ്. അതാണ് കേരളേശ്വരൻ.

'കേരളേശ്വരനെ' കുറിച്ച് ശ്രീ. പി. എ. വാര്യർ ഇതുകൂടി പറയുന്നുണ്ട്. "ചരിത്രത്തിൻെറ നിലവറകളിൽ സൗവർണ്ണനിധികളും നിട്ടസ്സാക്കടങ്ങളുമുണ്ട്. കൂററാക്കൂററിരുട്ടല്ലേ? നിധിയാണെന്നുവച്ച് നീററുസ്സാക്കടത്തിൽ കയ്യിട്ടാൽ നാററിക്കാമെന്നുമാത്രം. കിട്ടിയ അടസ്സാ പൊളിച്ച് തരങ്ങളുതിരു വച്ചാൽ കുറുക്കകാർക്കെങ്കിലും ഉപകാരമാവും. മറിച്ച് കൈകൊട്ടിച്ചുകളഴകക പോലും ചെയ്യാതെ ഇറങ്ങി നടന്നാലോ? അതാണ് ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും നോവൽ

ലോകസമാധാനം നിരായുധീകരണത്തിൽക്കൂടി?

[illegible]

ബൽഗ്രേഡിൽ ചേർന്ന നിഷ്പക്ഷരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സമ്മേളനാനന്തരം മോസ്കോവിലെത്തിയ പ്രധാനമന്ത്രി ശ്രീ. നെഹ്റു നിരായുധീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി പതിവിലേറെ വികാരവിവശനായി റഷ്യൻ പ്രധാനമന്ത്രിയോടു സംസാരിച്ചു. ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള ആയുധങ്ങളാണ് റഷ്യ നിരാകരിക്കേണ്ടതെന്ന് എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ ശ്രീ. ക്രൂഷ്ചേവ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി അതീനശക്തനായിത്തീർന്നു. ഏന്താണിതിനു കാരണം? നിരായുധീകരണത്തിനുവേണ്ടി ധീരധീരം പ്രയത്നിക്കുന്ന നെഹ്റുവിനെപ്പോലുള്ളവർക്കും ഇത്തരം പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? നിരായുധീകരണം കൊണ്ടുമാത്രം സ്വർഗ്ഗരാജ്യം നേടാനാവുമെന്ന മിഥ്യാവിശ്വാസമാണിതിന്നൊക്കെ കാരണം.

റഷ്യയ്ക്കോ അമേരിക്കയ്ക്കോ കൂടുതൽ മാരകായുധങ്ങളുള്ളതെന്നു സംശയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനത ഇന്ന് പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ ദൃഷ്ടികളോടെയാണ് ജനീവായിലെ നിരായുധീകരണ സമ്മേളനത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. അണ്വായുധ പരീക്ഷണ പരമ്പര നടത്താൻ അമേരിക്ക തീരുമാനിച്ചതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് സമ്മേളനം ബഹിഷ്കരിച്ചിരുന്ന റഷ്യ വീണ്ടും അതിൽ പങ്കെടുക്കാനാരംഭിച്ചത് ആശ്വാസകരം തന്നെ. ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഒരു അണ്വായുധ യുദ്ധമുണ്ടാവാൻ തീരെ സാദ്ധ്യതയില്ല. കാരണം അത്തരമൊരു യുദ്ധം ഇരു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിന്റെ തന്നെ നാശത്തിലേ കലാശിക്കൂ. യുദ്ധത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്താനുള്ള ഏററവും നവീനമായ മാർഗ്ഗമാണ് വിൻസ്റ്റൻ ചർച്ചിലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അണ്വായുധങ്ങൾ. പക്ഷേ ബർട്രാൻഡ് റസ്സൽ

കയറ്റിപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കേരളേശ്വരന് കൈവന്ന വിജയം എത്രമാത്രം പ്രശംസാർഹമെന്ന് കാണാം."

ബേക്കൺ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "Some Books are to be tasted, others to be swallowed, and some few to be chewed and digested." ഇത് ശ്രദ്ധേയമായൊരഭിപ്രായമാണ്. എങ്കിൽ മലയാളികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഒരു നല്ല ആഖ്യായികാകാരനു വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ജീവിതാനുഭവബോധം നൈസർഗ്ഗികമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിജയത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം. ജീവിതത്തിലെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളുമായി ദീർഘകാലം ഇടപെട്ട് നേടിയെടുത്ത ലോകപരിചയത്തിന്റേയും മനുഷ്യസ്വഭാവ പരിജ്ഞാനത്തിന്റേയും കലർപ്പില്ലാത്ത സമ്മേളനമായിട്ടുണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിരാക്ഷേപമായ വ്യക്തിത്വവും അനന്യമായ പ്രതിഭാവിലാസവും പ്രശംസനീയമായ വിധത്തിൽ ഇതിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ ലാളിത്യവും സാരള്യവുമാണ് കഥയ്ക്ക് പരിപുഷ്ടി നൽകുന്നത്. ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്പീശന്റെ പ്രമാണം, Ezrapound പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, "Great Literature is simple language charged with meaning to the utmost possible degree" എന്നാണെന്നു കാണാം.

ദുർജ്ജ്ഞേയവിഹീനമായ ഈ ജ്ഞാനവിപുലവ്യാപാരത്തിലേക്ക്, ഭാഷാഭിമാനികളായ കേരളീയരുടെ ശ്രദ്ധ തിരിയട്ടെ ?

പറയുന്നതുപോലെ അണ്വായുധങ്ങൾ കൂടുതൽ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കധീനങ്ങളാവുകയും അവയിലൊന്നിന്റെ അധിപതിയായി ഒരു ഭ്രാന്തൻ നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ?

ഇത്തരുണത്തിലാണ് നിരായുധീകരണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നാം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതു്. റഷ്യൻ പ്രതിനിധി, അല്ലെങ്കിൽ പാശ്ചാത്യ പ്രതിനിധികൾ സമ്മേളനത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോക്ക നടത്തുന്നതല്ലാതെ കാര്യമായ യാതൊരു പുരോഗതിയും ഇന്നേവരെ ഇതിലുണ്ടായിട്ടില്ല.

നിരായുധീകരണം ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ അതു് പരിപൂർണ്ണനിരായുധീകരണമായിരിക്കണമെന്ന റഷ്യ വാദിക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഭാഗികമായ നിരായുധീകരണത്തെ മാത്രമേ അമേരിക്ക അനുകൂലിക്കുന്നുള്ളു. ഭാഗികമായ നിരോധനം ഫലവത്താവുകയാണെങ്കിൽ പരിപൂർണ്ണ നിരായുധീകരണത്തിനും അമേരിക്ക തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ ഭാഗികമായ നിരായുധീകരണം പരാജയത്തിലേ കലാശിക്കൂ എന്നാണ് റഷ്യൻ അഭിപ്രായം.

റഷ്യ [illegible] ഭാഗികവും ഏകപക്ഷീയവുമായ നിരായുധീകരണം സാധിച്ചിട്ടും അതിൽ പരാജയപ്പെട്ടതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. അണ്വായുധ പരീക്ഷണനിരോധനം പിൻവലിച്ച് ഇരുപതി നാല് മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ പരീക്ഷണം പുനരാരംഭിക്കാൻ ആയുധങ്ങൾ സജ്ജമാക്കിയിരുന്ന എന്നുള്ളതിൽനിന്നും ഏതുതരത്തിലുള്ള നിരോധനമായിരുന്നു റഷ്യയിൽ നിലവിലിരുന്നതെന്ന നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. ആ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ് റഷ്യ പറയുന്നതു്, നിരായുധീകരണം ഭാഗികമാണെങ്കിൽ നിരോധിക്കാത്ത ആയുധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ മത്സരം വർദ്ധിക്കുമെന്ന്.

ഭൂമിക്കടിയിൽ വച്ചുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളൊഴികെ മറെറല്ലാം നിരോധിക്കാൻ അമേരിക്ക സമ്മതം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഭൂമിക്കടിയിലല്ല ഭൂലോകത്തെവിടെയുമുള്ള എല്ലാതരം ആയുധ പരീക്ഷണങ്ങളും നിരോധിക്കാനാണ് റഷ്യ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

ഏതു തരത്തിലുള്ള നിരായുധീകരണമായിരിക്കണം സാധിക്കേണ്ടതെന്നതിനെപ്പററി മാത്രമല്ല പാശ്ചാത്യ റഷ്യൻ ചേരികൾ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം. പരിശോധനാ സമ്പ്രദായത്തെപ്പററിയാണ് മറെറാരു വടംവലി. നിരായുധീകരണം സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ലോകത്തെവിടെയും ആയുധപരീക്ഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെന്നതാണ് മറ്റൊരു അമേരിക്കൻ വാദം. റഷ്യയിലും യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ച് പരിശോധിക്കാനുള്ള അമേരിക്കൻ അവകാശം റഷ്യ തള്ളിക്കളയുകയാണ്. റഷ്യയെ അമേരിക്കക്കാർക്ക് ചാരപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള സങ്കേതമാക്കാൻ അനുവദിക്കില്ലെന്നാണ് ഇതിനുള്ള റഷ്യൻമറുപടി. ലോകവ്യാപകമായ പരിശോധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളും വാഗ്ദാനപരിപാലനത്തിലുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവുമുണ്ടെങ്കിൽ ചാരപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രശ്നം അവിടെ ഉദിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം.

പക്ഷേ റഷ്യാക്കാരുടെ ഈ വാദത്തിൽ അല്പം കഴമ്പില്ലാതില്ല. ലോകത്തിൽ സമാധാനപരമായി (ഏകാധിപത്യത്തിൻ കീഴിലാണെങ്കിൽത്തന്നെയും) ഭരണം നടക്കുന്ന ഒരേ ഒരു രാജ്യമാണ് റഷ്യ. വെള്ളക്കാർക്ക് യഥേഷ്ടം അവിടെ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള അനുമതി ലഭിച്ചാൽ കാലക്രമേണ അവർ റഷ്യയെ ഒരു കോളനിയായി മാററിയേക്കാം. നാട്ടുകാരെ കലഹിപ്പിച്ച് സ്വന്തംകാര്യം നേടാൻ അവർക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം നാം കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നിഷ്പക്ഷ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ പ്രതിനിധികൾക്ക് റഷ്യയിൽ പരിശോധന നടത്താൻ അനുവാദം കൊടുക്കാമെന്നും റഷ്യക്ക് അമേരിക്കയിൽ പരിശോധന നടത്താൻ അവകാശം വേണമെന്നും റഷ്യ പറയുന്നു. ഭൂലോകത്തോ, അന്തർഭാഗത്തോ നടക്കുന്ന ഏററവും ചെറിയ സ്ഫോടനങ്ങൾ പോലും രേഖപ്പെടുത്താൻ കഴിവുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഇനിയും സ്ഥാപിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടും റഷ്യൻ നിർദ്ദേശം നിരായുധീകരണത്തിന്റെ പാത പൂർണ്ണമായി അടയ്ക്കുന്നില്ല.

കാലചക്രത്തോടൊപ്പം സയൻസും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയമായ നേട്ട

ങ്ങൾ മനുഷ്യർ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധമായിരിക്കും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിയന്ത്രണാതീതമായ കുതിച്ചുകയററത്തിനു കടിഞ്ഞാണിടാൻ പോകുന്നതു്. ആധുനിക കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളായ മിസൈൽ, റോക്കററു് മുതലായവ ഇന്നു നശീകരണായുധങ്ങളായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണു്. അവയെ നേരായ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചതിലുള്ള വമ്പിച്ച വിജയമല്ലേ മനുഷ്യന്റെ ബഹിരാകാശ യാത്ര കുറിയ്ക്കുന്നതു് ?

യു. എൻ. ഒ. യ്ക്കു് ഫലപ്രദമായിട്ടൊന്നെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. പ്രവർത്തകരുടെ ആത്മാർത്ഥതാരാഹിത്യവും അതിന്റേതായ ചില വൈകല്യങ്ങളും ആ സംഘടനയുടെ ശവക്കുഴി തോണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ. ഇന്നതു് അസമത്വത്തിന്റെയും അനീതിയുടെയും വിളനിലമാണു്. കേവലം ചർച്ചാസമിതി മാത്രമായധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന U. N. O. യുടെ ഘടനയിൽ കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താൻ സാധിക്കാത്തപക്ഷം അതിന്റെ ആയുസ്സു് അമേരിക്കയുടെ ഡോളറിനേയും റഷ്യയുടെ സമ്പന്നസ്സിനേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ക്രൂഷ്ചേവു് പറയുന്നതുപോലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ചേരി രാഷ്ട്രങ്ങൾ U. N. O. വിട്ടാൽ നിഷ്പക്ഷരാഷ്ട്രങ്ങളും ആ സംഘടന വിടാൻ നിർബ്ബന്ധിതരാകും. ഫലമോ? നാറോ പോലുള്ള ഒരു സംഘടനയായി U. N. O. അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് കേവലം അസംഭാവ്യമെന്നു തിരിച്ചുപറയാവുന്നതല്ലല്ലോ? നിലവിലിരിക്കുന്ന ഏകസമാധാന സംഘടനയെ സ്വതന്ത്രവും നിഷ്പക്ഷവുമാക്കാൻ പാശ്ചാത്യ ചേരിയ്ക്കും ധാർമ്മികമായ ഒരു കടമയുണ്ടു്. സ്വതന്ത്രവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ഒരു സംഘടനയ്ക്കേ ലോകസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി കാര്യമായിട്ടെന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

നിരായുധീകരണം സാധിച്ചാൽ അതെങ്ങനെ ലോകസമാധാനത്തെ സഹായിക്കും എന്നുകൂടി ചിന്തിക്കുന്നതുചിതമായിരിക്കും. സമാധാന പ്രേമിയായ ഭാരതത്തിനിന്നു പ്രതിവർഷം നാനൂറുകോടി ഉറുപ്പികയോളം സൈനികാവശ്യത്തിനു ചിലവാക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറുകളും ചാരപ്രവർത്തനം നടത്തുന്ന അമേരിക്കയല്ലോ? റഷ്യയും ഇതിലൊട്ടും പിന്നിലല്ല. സൈനികരുടെ എണ്ണം കുറവുചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിലധികം ശക്തിമത്തായ ആയുധങ്ങൾ അവർ സംഭരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിരായുധീകരണം സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഗണ്യമായൊരു തുക ലാഭിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലേ? അതു് അവികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വികസനത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്തരുതോ? സൈനികാവശ്യത്തിനു് ഇന്നു ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളാകെ ചെലവാക്കുന്ന 12000 കോടി ഡോളറിന്റെ പത്തു ശതമാനം അവികസിത രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇരുപതു വർഷം കൊണ്ടു വിശപ്പും രോഗവും നിരക്ഷരത്വവും ഈ ലോകത്തു നിന്നു തുടച്ചുമാററാമെന്നു് ശ്രീ. ക്രൂഷ്ചേവു തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ സദ്ബുദ്ധിയിലെത്തുമ്പോൾ ലോകത്തിലുള്ള അസ്വാസ്ഥതകളും 'ഇസ' ങ്ങളുമെല്ലാം ഒളിച്ചോടുക തന്നെ ചെയ്യും. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കും. റഷ്യാക്കാരനും അമേരിക്കക്കാരനും ഇൻഡ്യാക്കാരനും മാംസം കൊണ്ടും രക്തം കൊണ്ടും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും അവരുടെ ജീവൻ ഒരുപോലെ വിലപ്പെട്ടതാണെന്നും ലോകം മനസ്സിലാക്കും. ഒരു പക്ഷേ അക്കാലത്തു് ബെട്രാൻഡ് റസ്സലിന്റെ "ലോകഗവണ്മെന്റ്" എന്ന ആശയവും പ്രായോഗികമായെന്നുവരാം.

ശാസ്ത്രം വളരണം. മനുഷ്യരാശിയുടെ ഇന്നേവരെയുള്ള നേട്ടങ്ങൾക്കെല്ലാം നിദാനം ശാസ്ത്രമാണു്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കാനുള്ള സംസ്കാരമാണു് നിരായുധീകരണത്തേക്കാളേറെ മനുഷ്യർക്കിന്നാവശ്യം. ഇതുകൊണ്ടു് നിരായുധീകരണത്തെ ഞാൻ അധിക്ഷേപിക്കുകയാണെന്നു തെററിദ്ധരിക്കരുതു്. നിരായുധീകരണം കൊണ്ടു് എല്ലാം നേടാമെന്ന വിശ്വാസം തെററാണു്. അതു് ലോകസമാധാനത്തെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ഘടകം മാത്രമാകുന്നു. നിരായുധീകരണത്തോടൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ തലച്ചോറിൽ സംസ്കാരം കൊണ്ടുള്ള ഒരു സജ്ജീകരണവും നടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കണം. നിരായുധീ

(വിനോദം)

അതിർത്തിത്തർക്കം

K. N. AYYAPPAN, P. U. C.

അന്നൊരൊഴിവു ദിവസമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു ഗ്രഹപ്പിഴ തീർന്ന ദിവസവും ആയിരുന്നു. രാവിലെ പ്രഭാതകൃത്യങ്ങളെല്ലാം കഴിച്ചു് അല്പം കട്ടൻകാപ്പിയും കപ്പ പുഴുങ്ങിയതും കഴിച്ചു.

"ചായ ചായേതി ചായേതി ജപിച്ചീടും
ചായയെത്തന്നെ മനസാ ചിന്തിച്ചീടും
ചുക്കുവെള്ളത്തിനും കുടിപ്പുകരമായ്
മൂക്കറ്റമെപ്പോഴും ചായ കുടിച്ചീടും" ചെയ്യുന്ന ഏർപ്പാടിനോടു് ചായയ്ക്കു് വില കൂടിയ അവസരത്തിൽ ഞാൻ ഒരു വിമോചനസമരം പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പുളിയുടെ കുരു തിന്നുന്നതിൽ വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ കുട്ടികൾ കാപ്പിപ്പൊടി ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ എന്നെ പിന്താങ്ങി. അങ്ങിനെ എനിക്കു് ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടിയപ്പോൾ ആ ഭേദഗതി നടപ്പിലായി. പാൽ ഒഴിച്ചു് കാപ്പി കുടിക്കുവാൻ കോശസ്ഥിതി വളരെ മോശം. മേടിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരു ദിവസം രണ്ടു നേരത്തേയ്ക്കുംകൂടി നാഴിപ്പാൽ വേണം. അതിനു് മാസം കുറഞ്ഞതു് 7½ രൂപായെങ്കിലും വേണം. ആ കാശുണ്ടെങ്കിൽ കുറഞ്ഞതു 15 കമ്പം റേഷൻ അരിയെങ്കിലും വാങ്ങാം. അതിനാൽ 'പാൽ നിരോധന ബിൽ' കൂടി ഞങ്ങൾ പാസ്സാക്കി.

കട്ടൻ കാപ്പി കുടി കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ അല്പം നടക്കാനിറങ്ങി. ഒരു പ്രൈമറി സ്കൂൾ വാദ്ധ്യാർക്കു് ഒഴിവു ദിവസങ്ങളിൽ അതല്ലാതെ പിന്നെ തൊഴിലൊന്നുമില്ലല്ലോ. ട്യൂ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ കൊച്ചു പിള്ളേരുടെ ചെവിക്കു പിടിച്ചെങ്കിലും സമയം കഴിക്കാമായിരുന്നു.

പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ ഒരാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "അപ്പാ, മിഠായികൊണ്ടു വരണം." അപ്പോൾ മറ്റൊരാൾക്കു് ബലൂണാണു് വേണ്ടതു്. അപ്പോഴേ തീരുമാനിച്ചു ഇന്നു് ശുഭമല്ലെന്നു്.

സാവധാനം ഞാൻ സ്ഥലത്തെ മെയിൻ റോഡിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഒരു 'സ്പെഷ്യൽ ചായ' കുടിക്കണമെങ്കിൽ കുറഞ്ഞതു് ഒരു മൈലെങ്കിലും നടക്കണം. വാഹന ഗതാഗതം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ മെയിൻ റോഡിൽകൂടി നടക്കണമെങ്കിൽ കണ്ണും മൂക്കും പൊത്തണം.

ഞാൻ സ്ഥലത്തെ പ്രധാന ദിവ്യരും പണക്കാരനുമായ ചക്രപ്പണിക്കരുടെ ജൗളിക്കടയിൽ ചെന്നു കയറി. എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന പലരും ബഹുമാനത്തോടെ "വരണം മാഷേ, വരണം" എന്നു് സ്വാഗതമരുളി. അവരെല്ലാവരുംതന്നെ മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്ന 'മാതൃഭൂമി'യിൽ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. പൈസ മുടക്കാതെ പത്രം വായിക്കുന്നവരിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനം നമുക്കുമുണ്ടു്. കാശു കൊടുക്കാൻ മടിച്ചിട്ടല്ല. ആകെ ഒരു മാസത്തിൽ 79 രൂപാ കിട്ടുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ. (അഞ്ചു് പെൺകുട്ടികളും രണ്ടു് ആൺകുട്ടികളും ഭാര്യയും അപ്പനും അമ്മയും അയാളും ഉൾപ്പെടെ 11 അംഗങ്ങൾ അയാളുടെ കുടുംബത്തിലുണ്ടു്.) സർവ്വ ചെലവും കഴിച്ചു് വരുമ്പോൾ പത്രം വാങ്ങാൻ എവിടുന്നാണയാൾക്കു് പണം കിട്ടുക? ദയയില്ലാത്ത ദൈവം തനിക്കു പെൺകുട്ടികളെ അഞ്ചെണ്ണത്തിനെയാണു് തന്നിരിക്കുന്നതു്. അവ

കരണം മൂലം സംജാതമാകുന്ന പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ അഭിമുഖീകരിക്കാനും അതിനെ ശരിയായ പന്ഥാവിലേക്കു് നയിക്കുവാനും സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ഒരു ജനതയില്ലെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷത്തെയായിരിക്കും നിരായുധീകരണം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. മനുഷ്യനെ യാന്ത്രികമനുഷ്യനാക്കി മാറ്റുന്ന ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്കു്. എന്തിനധികം, ലോകത്തിനാകെ ഒരു സമൂലപരിവർത്തനംതന്നെ നിരായുധീകരണത്തോടൊപ്പം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

റാകൾക്ക് ജംബറും പാവാടയും എല്ലാം വാങ്ങിച്ചു മുടിഞ്ഞു.

ഏതായാലും പത്രം വായിക്കാൻ എനിക്ക് ഔത്സുക്യം ഉണ്ട്. ഒരു കാരണവർ പറഞ്ഞു "എടാ പിള്ളേരെ, ആ പത്രം ഈ മാഷ്ടെ കയ്യിക്കൊടുത്തേ, ഒന്ന് ഒറക്കെ വായിക്കുലോ". എല്ലാവരും ആ അഭിപ്രായത്തെ അനുകരിച്ചു. ഇൻഡ്യാ-ചീനാ അതിർത്തി തർക്കത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്തകളേ പത്രത്തിലുള്ളു. ഞാൻ പത്രം നിവർത്തി ഉറക്കെ വായന തുടങ്ങി "ആക്രമണങ്ങൾ ഉരത്തപ്പെടുന്നു. അതിർത്തിയിൽ ഉഗ്ര സംഘട്ടനം. ശത്രുക്കൾക്ക് കനത്ത ആൾ നാശം. ജാംഗ് പ്രദേശം ഇൻഡ്യൻ സേന തിരിച്ചെടുത്തു. വലോങ്ങിൽ ചീനക്കാർ പിന്മാറുന്നു" പലരുടെയും മുഖത്ത് സംതൃപ്തി കളിയാടുന്നുണ്ട്. ഒരു കാരണവർ പറഞ്ഞു, "നമ്മടെ കുട്ട്യോള് മിട്ക്കന്മാരാട്ടോ കുമാരാ". അതെന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. ഞാനും അത് സമ്മതിച്ചു. യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി പലരും പല അഭിപ്രായങ്ങളും തട്ടി മൂളിക്കുകയാണ്. കുട്ടികൾക്കുള്ള മുറായിയും ബലൂണും മറ്റും വാങ്ങി ഞാൻ തിരിച്ചു.

പോകുന്ന വഴിക്കാണ് ആശാന്റെ വീട്. (നാണു ആശാൻ എന്നാണ് പേര്. എളുപ്പത്തിനു വേണ്ടി നാണു ആശാൻ ലോപിച്ച് ആശാൻ ആയതാണ്). ആശാനും ഭാര്യയും ഏകദേശം 21 വയസ്സ് പ്രായമായ അയാളുടെ മകളും മാത്രമേ അവിടെ താമസമുള്ളു. യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു ഞാൻ നടന്നത്. പെട്ടെന്ന് ഇടിമുഴക്കം പോലുള്ള ഒച്ച കേട്ടാണ് ഞാൻ ഉണർന്നത്. ആശാന്റെയും അന്തോണിയുടെയും വാക്കു തർക്കങ്ങളാണ് ഞാൻ കേട്ടത്.

അന്തോണി, ആശാന്റെ അയൽപക്കക്കാരനാണ്. അയാളും അയാളുടെ വയസ്സായ അമ്മയും മാത്രമേ അവിടെയുള്ളു. വിവാഹം രണ്ടു കഴിഞ്ഞെങ്കിലും രണ്ടും 'ക്ലസി' പ്പോയി. അന്തോണിക്ക് 4 മണി കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു 'വാരുണീ സേവ' പതിവുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ അന്തോണി ഈ ലോകത്തിലായിരിക്കുകയില്ല ജീവിക്കുന്നത്.

ഞാൻ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ആശാൻ പറഞ്ഞു "ആ, ഇപ്പോ ഒരു കൊഴപ്പോം വേണ്ടല്ലോ. ദാ ആ മാഷ് വരണ്ട്. അങ്ങേര് പറയട്ടെ ഇതിന്റെ ന്യായം. അങ്ങേരും കൊറെ പഠിച്ചോനാണല്ലോ. ഇതു വല്യ മാഷാ. മാഷ് ഒന്ന് പറയു ഇത് തെറ്റാണോ അതോ ശര്യാണോ എന്ന്. ആര്ടെ ഭാഗം പറേണ്ട".

എനിക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായില്ല. ഏതായാലും ഞാൻ ചെന്നു. ആശാൻ എന്നെ അന്തോണിയുടെ വളപ്പിനെയും ആശാന്റെ പറമ്പിനെയും വേർതിരിക്കുന്ന അതിർത്തിയിലേയ്ക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവിടെ അന്തോണി ഒരു വെട്ടുകത്തിയുമായി രൗദ്രഭീമനെപ്പോലെ നില്പുണ്ട്. അതു കണ്ടപ്പോഴേ എന്റെ ആത്മാവ് പമ്പ കടന്നു. ഏതായാലും സംഗതി കുഴപ്പമാണെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. രാവിലെ തന്നെ 'വാരുണീ സേവ' നടത്തിക്കാണുകയില്ലെന്നുള്ള ആശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞാൻ അവരുടെ അതിർത്തിയെ സമീപിച്ചു. അപ്പോൾ ആശാൻ തന്റെ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. "മാഷ്ഷേ മാഷൊന്ന് നോക്കു. ഈ പത്ത്ല് ഇട്ടിരിക്കുന്നത് ശര്യോ അതോ തെറ്റോ. ദാ ആദ്യം ഒരു പത്ത്ല് ഇവിട്യാ. ഇപ്പോ ഇട്ടത് ഇവിട്യാ. ഇതു ശര്യാണോ തെറ്റാണോ?"

"അതുതന്നെ ങ്ങ്ളു് ഒന്ന് പറേൻ മാഷ്ഷേ. അവന്റെ അപ്പൂപ്പന്റെ കാലത്തും ഇവ്ടെ ഒരു കൊഴപ്പോം ഉണ്ടായിട്ടില്ലല്ലോ. അന്നും ങ്ങിട്ട് പത്ത്ല് ഇടാറൊണ്ട് ട്ടോ. അപ്പോ ഒന്നുംതന്നെ പറ്യാറില്ല. ങ്ങ്ളു് ഒന്ന് പറേൻ" അന്തോണിയും അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഒരു കുറ്റാന്വേഷകൻ കാല്പാടുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതു പോലെ അതി ശ്രദ്ധയോടുകൂടി എല്ലാം പരിശോധിച്ചു. ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ന്യായം ആശാന്റെ ഭാഗത്താണ്. പക്ഷെ അങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ അന്തോണിയുടെ വെട്ടുകത്തിയുടെ മൂർച്ച ചിലപ്പോൾ തിരിഞ്ഞെന്നു വരും. ഏതായാലും വരുന്നതുവരട്ടെയെന്ന് വിചാരിച്ചും "സത്യം ബ്രഹ്മമയം" എന്ന തത്വം മനസ്സിൽ വച്ചുംകൊണ്ട് ഞാൻ വിധി പ്രസ്താവിച്ചു. ഇത് ഗുരുതരമായ ഒരു അതിർത്തിത്തർക്കമാകയാൽ ഞാൻ ആലോചന നടിച്ചുംകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. "അന്തോണ്യാപ്പ പത്ത്ല് കുറച്ച് കേറ്റ്യാ ഇട്ടിരിക്കുന്നത്".

SOCCER TEAM

Sitting on floor (L. to R.) Beshir ; Paul

Sitting (L. to R.): Mr. C. P. Andrews, B. A., D. P. E. (Lecturer in Physical Education ; Ninan (Captain) ; Dr. P. M. Mathai (Principal) ; Mrs. Padmavathi Kunjamma B. A., D. P. E. (Physical Directress) ; Mr. C. T. Benjamin, M. A., M. R. E. (President).

Standing 1st Row (L. to R.) : Sunny ; Sumsudhin ; Philip Modayil ; Babu ; Boobily ; Abdul Salam ; Thampy ; Aniyan ; Fasul ; Koshy.

2nd Row (L. to R.): Supren ; Mammed (Games Boys).

College Tennis Team 1962—'63.

Abraham Varghese (Captain) and Thomas Mathew M.

"I touch by the edge of the far spreading wing of my song Thy feet which I could never aspire to reach."

MARY JACOB,
Cl. II Philosophy.

വസന്താണി

(SUSHILA THAMPI, Class II Chemistry)

ശുഭ്രമാമംബര വീഥിയിങ്കൽ മണി-
മുത്തെഴും സഞ്ചി കമഴ്ത്തിയാരോ...
ശാരദമേഘ മണിത്തേരതിലേറി-
ത്താരകാ നാഥനും വന്നണഞ്ഞു.
വാതറൊറാരംബുദക്കീറുകൾ മാരിവിൽ-
ച്ചേലാന്ന ചിത്രങ്ങളാരചിച്ചു.
ഓമൽക്കിനാക്കളെപ്പൂവണിയിച്ചിട്ടും
കാമിതകോമളപ്പൂവസന്തം
ആഗതയായ്തീൻ സന്ദേശമെന്നപോ-
ലുതി പരഭൃതം കാഹളങ്ങൾ.
പുല്ലാങ്കുഴലൊലി പൊങ്ങി മുളങ്കാട്ടിൽ;
ദ്യോവില്ലയന്നാ മധുരനാദം
പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയെതുനിന്നോ വീണ്ടും
സഞ്ചരിച്ചെത്തി വിൺഗാനവുമായ്
മരതകപ്പച്ച വിരിപ്പാണന്നാരക്കന്നിൻ
ചരിവിലെക്കൊച്ചു തരുപ്പടപ്പിൽ

എന്റെ പ്രതിക്ഷ അസ്ഥാനത്തായില്ല. പക്ഷെ വെട്ടുകത്തി ചലിച്ചില്ല. അന്തോണിമാപ്പിളയുടെ നാവാകുന്ന അസ്ത്രം ചലിച്ചു തുടങ്ങി.

"താനെവിടത്തെ മാഷാടോ? അയാക്കടെ ഞായം. ഞാൻ പത്ത്ല് ഇട്ടിരിക്കണതു് തെററാത്രെ. എന്താടോ തനിക്കവിടെ ബല്ല മെന്നോ ഒണ്ടോ. അതോ അയാക്കടെ പെണ്കൊച്ചിനെ തനിക്ക് കെട്ടിത്തരാന്നു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?" ഇങ്ങനെ നീണ്ടുപോയി അയാളുടെ കഥാപ്രസംഗം. ഞാൻ ചെവി പൊത്തി നിന്നതേയുള്ളു. ആശാനും ഒട്ടും കുറയുന്നില്ല. പാവം ഞാൻ കാരണം ആ പെൺകുട്ടിക്കും കൂടി ഇതു് കേൾക്കേണ്ടി വന്നല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ എനിക്ക് സങ്കടം വന്നു. ആ വെട്ടുകത്തി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുന്നതിനു് മുമ്പായി എങ്ങനെയെങ്കിലും തടിതപ്പാൻ ഞാൻ വഴിനോക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് ഒരു വലിയ കട്ട വന്നു് എന്റെ പുറത്തു വന്നു വീണു. ഞാൻ മുട്ടു കുത്തിപ്പോയി ഞാൻ തപ്പിപ്പിടഞ്ഞു് എഴുന്നേററു നോക്കിയപ്പോൾ അന്തോണി രണ്ടാമതൊരു കട്ടയ്ക്കു് വേണ്ടി തപ്പുകയാണു്. അതും എന്റെമേൽ താണ്ഡവമാടുവാൻ കാത്തു നില്ക്കാതെ ഞാൻ ജീവനും കൊണ്ടു് സ്ഥലം വിട്ടു. വീട്ടിൽ ചെന്നതിനു ശേഷമേ ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയുള്ളു. അപ്പോഴും അയാൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു് "ഹൊ അയാളൊരു മാഷ് വന്നേക്കണതു് ഞായം പറയാൻ. പിന്നേയ്, അന്തോണ്യോടിതൊന്നും പറവല്ലാട്ടോ. അതൊക്കെ തന്റെ പെമ്പറന്നോരടെ വീട്ടില്. ഹാ, ഞാൻ കായംകുളം അറിഞ്ഞു കളേം. പറഞ്ഞേക്കാം. ഇപ്പ നടക്കണേലും ബെല്യയുതം ഇബടെ അങ്ങ്ട് നടക്കം ഹാ. ഞാൻ പറഞ്ഞേക്കാം". ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധത്തെപ്പററിയും അറിയുന്നവനെന്നു് അറിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു.

ഒരു വിധത്തിൽ വീട്ടിലെത്തി ഞാൻ ആ തിണ്ണയിലങ്ങു വീണു. വായ് പൊളിച്ചു് കുറെ വായു ശ്വസിച്ചു. കുട്ടികളിലൊന്നിനോടു് ഒരു രണ്ടു കിണ്ടി നിറയെ പച്ച വെള്ളം വാങ്ങിക്കുടിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരുത്തന്നു് മിഠായി വേണം. മറെറാരുത്തനു് ബലൂൺ വേണം. ഞാൻ പോക്കററിൽത്തപ്പി. ഭാഗ്യവശാൽ ബലൂണൊഴിച്ചു് ബാക്കിയെല്ലാം (കുറച്ചു കാശും ഉണ്ടായിരുന്നു.) നഷ്ടപ്പെട്ടു. ബലൂൺകാരനു് സന്തോഷമായി. മിഠായിക്കും കാശിനും വേണ്ടി തിരിച്ചു പോകുവാൻ എന്റെ ധൈര്യം എന്നെ അനുവദിച്ചില്ല. കാരണം ചിലപ്പോൾ ആ വെട്ടുകത്തി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചുവെങ്കിൽ തലതാഴ്ത്തുന്നതന്നെ അടയാളം. ഏതായാലും എനിക്ക് ആയുസ്സു് കൂടുതലുണ്ടെന്നു് സമാധാനിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അന്തോണിക്ക് വെട്ടുകത്തിയെടുത്തു് പെരുമാറാൻ വയ്യായിരുന്നോ? ഇതൊന്നും വേണ്ട അന്തോണി എറിഞ്ഞ കട്ട എന്റെ തലയിലാണു് വീണതെങ്കിൽ......നാരായണാ... നാരായണ......നാരായണ......

വിളക്കുണ്ട്; പ്രകാശമില്ല

(T. R. LALITHA DEVI, U. P. class, Batch C).

അവർ നടന്നകന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടും സീത യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നെൽച്ചെടികളെ നൃത്തം വയ്പിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുപോയ നേർത്ത കാററിൽ, അവളുടെ സാരിത്തുമ്പു പാറന്നു കളിച്ചു.

ശാന്തവും സുന്ദരവുമായ ഒരു സായാഹ്നമായിരുന്നു, അതു്. ഇരുട്ടിന്റെ കനത്തമൂടുപടം ഇനിയും വീണുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വർണ്ണനിറമുള്ള പോക്കുവെയിലിൽ, മുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ആ കൊച്ചു നാട്ടിൻപുറത്തിന്റെ ഭംഗി അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. എന്നാൽ,

---

മധുര സ്വപ്നങ്ങളൊഴുകിയലതല്ലി
മധുവാണിതൻ വീണാലാപം പോലെ.
മഞ്ഞിൽ ജീർണ്ണിച്ച തൽപ്പച്ചോല മാററി നൽ
പച്ച വില്ലീസു ഞൊറിഞ്ഞുടുത്തു
പാറിപ്പറന്നിട്ടും കാർ വളർ കുന്തളിൽ-
ത്തൂമലർ മാല്യമിണച്ചാർത്തി
സ്വപ്നലോകത്തിലെക്കിന്നരകന്യപോ-
ലെത്രമേൽ ചാരുതയാർന്നു പ്രകൃതി!
ഭവ്യശീലയവൾ ഗർവ്വിതയായേറാം
നവ്യത നൽകിയ പട്ടുടുപ്പിൽ
കാഞ്ചനക്കോവിലിൻ ദേവതയായവൾ
കാന്തിയുടലാർന്നു ലാലസിച്ചു.

* * *

അഞ്ജനലിപ്തകരിമിഴിക്കോണിനാൽ
മഞ്ജുള ദീപ്തികൾ തൂകിത്തൂകി
നവ്യോപഹാരവുമേന്തി മന്ദം മന്ദം
ദിവ്യാതിഥിയവളാഗമിക്കെ,
സ്വർല്ലോക കാന്തികൾ തോഴിമാരായെത്തി
കല്യാണഗാത്രിയെസ്സേവിച്ചിടാൻ
തങ്കത്തരിവളത്താളമേളത്തോടെ
നർത്തനമാടും വസന്തറാണീ!
നൂറുനൂറായിരം തൂമണി വീണകൾ
നിന്നപദാനങ്ങളാലപിപ്പൂ.
നിൻ കടാക്ഷാസ്ത്രങ്ങളേറ്റു വിവശരാ-
യാനന്ദമത്തരാം പൂങ്കാവുകൾ,
ചെമ്മേ മുകുളിതം ലോലമാം കൈകളാ-
ലഞ്ജലികൂപ്പുന്നു പൂഞ്ചില്ലകൾ.
നീലമനോഹരശംഖുപുഷ്പങ്ങളോ
നൂതനസന്ദേശമേന്തി നില്പൂ.
പാരിജാതം തൻ പരിമളധോരണി
പാരം ചൊരിഞ്ഞു പരിതൃപ്തയായ്.
വെൺ പൂവുകൾ ചൂടിച്ചാഞ്ചാടിയാടുന്നു
കൺകവർന്നിടുന്ന കുന്ദവല്ലി.
മുന്നാഴി സൗരഭം തൻ പൊൻചഷകത്തി-
ലൊന്നിച്ചുനീട്ടുന്നു കൊച്ചു റോസ.
പരിശുദ്ധ മോഹനച്ചിറകം വിടർത്തിക്കൊ-
ണ്ടൊരുപറ്റം തുമ്പികളോടിയെത്തി
മുത്തമിട്ടോമനിച്ചാപ്പിഞ്ചുപൂക്കളെ-
യുത്തുംഗമോദേന താലോലിപ്പൂ.
വെഞ്ചാമരങ്ങൾ വിടുർത്തുന്നായെങ്ങും
താർമഴതൂകുന്ന മാമരങ്ങൾ
ചേലിൽ കണിക്കൊന്ന തോരണം തൂക്കവേ
ചെണ്ടുകൾ ചൂടുന്ന മാന്തോപ്പുകൾ
പുത്തൻ കുട്ടക്കണ്ണണിഞ്ഞൊരുങ്ങിടുന്ന
മുററത്തെത്തുളസിത്തറയിലും
അച്ഛസ്ഫടിക സങ്കാശമാം വാപിയി-
ലാമ്പലമൊട്ടുകൾ പുഞ്ചിരിക്കെ,
പ്രേമവിപഞ്ചിക മീട്ടി നളിനിയി-
ലുന്മാദമത്തരളികലങ്ങൾ
ഓമൽത്തടിനി തരളയായിത്തിരി
ഓടിക്കളഞ്ഞിരുന്ന കാണ്മൂ
എങ്ങുമിലാവണ്യനുമദിരോത്സവ-
മെങ്ങുമത്യാഹ്ലാദ കോലാഹലം!

* * *

നന്ദന കാനനമാക്കിയക്ഷണനാൽ
പാഴ്ഭൂമിയും നീ കുളിർക്കിനാവേ!
മന്നിനെ ധന്യമാക്കിടും നിന്നാഗമം
മുന്നം ഭവിച്ചിടാൻ കാത്തിരിപ്പൂ.
കീഴടങ്ങൊല്ല നീ വാസന്തദേവതേ!
ഘോരനാം ഗ്രീഷ്മാസുരന്റെ വേഗാൽ.

തന്റെ ചുററുപാടുമുള്ള അസുലഭമായ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കാനൊന്നും സീത ഉന്നിഞ്ഞില്ല. അവൾ അത്ഭുതത്തോടെ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു :—

ലില എത്രത്തോളം മാറിയിരിക്കുന്നു!

ചിരിച്ചു ബഹളംകൂട്ടി ഓടിനടന്നിരുന്ന പണ്ടത്തെ ആ വെളുത്തു മെലിഞ്ഞ പെണ്ണല്ല, ഇന്നവൾ. അടക്കവും ഒതുക്കവുമുള്ള പ്രൗഢയായ ഒരു സ്ത്രീ. ഒരുപക്ഷേ, അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ലായിരിക്കാം. കാരണം, അവൾ ഒരു ഭാര്യയാണ് —ഒരു അമ്മകൂടിയാണ്.

'അമ്മേ!' എത്ര മനോഹരവും, ദിവ്യവുമായ പദം! ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ 'അമ്മേ' എന്നുള്ള വിളി കേൾക്കാൻ- ആ കുഞ്ഞിക്കവിളുകളിൽ ആർത്തിയോടെ ഒരായിരം ചുംബനങ്ങൾ അർപ്പിക്കാൻ—ഹൃദയം ചിലപ്പോൾ ദാഹിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ, തകർന്നടിഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളുടെ ശവകല്ലറമേൽ വീണുകിടന്നു കരയാൻ മാത്രമേ, ഇന്നു തനിക്കു കഴിയുകയുള്ളൂ. ലില ഇന്നെന്തിനാണ് തന്നെക്കാണാൻ വന്നതു്? കാച്ചുകാലമായി മറന്നുകിടന്നിരുന്ന ആ ദുഃഖനിമഗ്നങ്ങളായ പഴയ കാലങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം.

ലില! അവൾ എത്ര ഭാഗ്യവതിയാണ്! സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഒരു ഭർത്താവും, ഓമനക്കുഞ്ഞും. ഒരു സ്ത്രീക്ക് ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്താണു വേണ്ടതു്? അവളുടെ സംതൃപ്ത സുന്ദരമായ കുടുംബജീവിതം കാണുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഒരു നേരിയ വേദന തോന്നുകയാണ്.

പണ്ട്—

മൂകതനിറഞ്ഞ മധ്യാഹ്നങ്ങളിൽ, വീട്ടിന്റെ വടക്കുവശത്തുള്ള മുളംകൂട്ടങ്ങളേയും നോക്കിയിരുന്ന് എന്തെല്ലാം സ്വപ്നങ്ങൾ പടുത്തുയർത്തിയിരുന്നു! ഏകാന്തതയുടേതായിരുന്ന ആ നിമിഷങ്ങളാണ് ജീവിതത്തിലെ ഏററവും വലിയ സുഖം പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

(അല്ലെങ്കിലും, ഒരിക്കലും കാണാനോ, അനുഭവിക്കാനോ കഴിയാത്ത ഒരു സങ്കല്പസ്വർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച്, സ്വപ്നം കാണുക എന്നതല്ലേ, മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏററവും വലിയ സുഖം?)

മഴവില്ലിന്റെ വർണ്ണശബളിമയുള്ള ഒരു ലോകം ഒരിക്കലും വിഭാവന ചെയ്തിരുന്നില്ല. ആഗ്രഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ലോകം കയ്യെത്താത്ത ദൂരത്തിലുള്ള ഒന്നാണെന്നറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ജീവിതം മുഴുവൻ കനത്ത അന്ധകാരത്തിലാണ്ടുകഴിയുന്ന, വേദനിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവികളുടെ ഇടയിൽ, ഒരു തുള്ളി വെളിച്ചവുമായി കടന്നുചെല്ലാൻ താൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. വെറും മൺതരികൾ കൊണ്ടു മാത്രം പടുത്തുയർത്തിയതായിരുന്ന ആ സ്വപ്നങ്ങൾ തകർന്നടിഞ്ഞിട്ട് എത്രയോ കാലമായി! നിത്യദുഃഖത്തിന്റെ മൂകപ്രതിമയായി താൻ മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഓർക്കരുതെന്ന് എത്ര വിചാരിച്ചിട്ടും, ആ പഴയ കാലങ്ങളുടെ ഏടുകൾ ഒന്ന് മറിച്ചുനോക്കാതിരിക്കാൻ, സീതക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ വഴിത്താരയിൽ, എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ, നിസ്സഹായയായ —നിഷ്കളങ്കയായ—ഒരു പെൺകുട്ടി നില്ക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു തുള്ളിക്കു വേണ്ടി അവൾ ദാഹിച്ചുപൊരിഞ്ഞു. പക്ഷേ, ചുററുപാടും നിന്നവർ ആർത്തുചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. നീളം കുറഞ്ഞ ചുരുളൻമുടിയും, നീണ്ട നനവാർന്ന മിഴികളും ഉള്ള ആ പെൺകുട്ടി താൻ തന്നെയായിരുന്നുവല്ലോ. എല്ലാവരേയും, എല്ലാററിനേയും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ പഴയ കൊച്ചുസീത ഇന്നില്ല. സ്വന്തം ആത്മാർത്ഥത ജീവിതത്തിന്റെ പരാജയത്തിന് ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നപ്പോൾ, മനസ്സിന്റെ മൃദുലവശങ്ങൾ പരുക്കനാക്കിത്തീർക്കാൻ താൻ നിർബ്ബന്ധിതയായി.

'കലാലയജീവിതം ഓരോ മനുഷ്യന്റേയും ജീവിതത്തിലെ, ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത, ആഹ്ലാദകരമായ ഒരു അദ്ധ്യായമാണ്.' പലരുടെയും നാവിൽനിന്നും വീണുകേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു അഭിപ്രായമാണിതു്. എന്നാൽ ആ അഭിപ്രായം മാററിയെഴുതേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം, അതു് തെററാണെന്ന് സ്വന്തം അനുഭവം തെളിയിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ആയിരമായിരം പ്രതീക്ഷകളോടു കൂടിയാണ്, ആദ്യമായി കോളേജിലേക്കു പ്രവേശി

ച്ചതു്. എല്ലാവരെയും സ്നേഹിക്കണമെന്നും എല്ലാവരാലും സ്നേഹിക്കപ്പെടണമെന്നും താനാഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ ഫലം നേരേ മറിച്ചായിരുന്നു. കാണാൻ വിരൂപമായിരുന്നില്ല. എന്നുള്ളതായിരുന്നു, തന്റെ ഏററവും വലിയ തെററു്. അതു് ഒരിക്കലും തിരുത്തപ്പെടാനാവാത്ത ഒരു തെററായിരുന്നുതാനും. സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ മടിക്കൂടാതെ, എവിടെയും തുറന്നുപറയാൻ, അന്നൊക്കെ തനിക്കു സാധിച്ചിരുന്നു. കുറെയേറെ ശത്രുക്കളെ സമ്പാദിക്കുവാൻ മാത്രമേ, അതു് ഉപകരിച്ചുള്ളു.

തന്റെ കാമുകന്മാരാണെന്നു്, പറയപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ ഒരു നീണ്ടപട്ടിക, മനസ്സിലുണ്ടു്.

'വിജയകുമാർ! തന്റെയും ആ കുട്ടിയുടെയും പേരുകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു്' എന്തെല്ലാം കഥകളാണു്, കോളജിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു കാമുകനെ താൻ ഒരിക്കലും, വിജയനിൽ കണ്ടിരുന്നില്ല. എന്നുമെന്നും വിജയൻ തനിക്കു ഒരു സഹോദരൻ മാത്രം ആയിരുന്നു. വിജയൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാണോ ആവോ? വിവാഹിതനായി ഭാര്യയോടും, കുഞ്ഞുങ്ങളോടും കൂടി ഈ ലോകത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കോണിൽ സംതൃപ്തസുന്ദരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നുണ്ടാവാം.

(വിജയാ! നിങ്ങൾക്കു നന്മവരട്ടെ! മുൻപ്, എല്ലാവരോടും, സീത എന്റേയാണു്, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിയ പ്രേമമാണു്, എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നടന്നിരുന്നപ്പോൾ, നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞോ, അറിയാതെയോ ഒരു പാവപ്പെട്ട പെൺകുട്ടിയുടെ ജീവിതം നശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.)

അങ്ങനെ എത്ര പേർ തന്റെ കാമുകന്മാരാണെന്നു് പറയപ്പെട്ടു? ഏതെങ്കിലും ഒരാൺകുട്ടിയോടു് സംസാരിച്ചാൽ, പിറേറദിവസം അയാൾ തന്റെ കാമുകനാണെന്നു്, എല്ലാവരും പറയുകയായി. എവിടെച്ചെന്നാലും പരിഹാസത്തിന്റെയും നിന്ദയുടെയും വാക്കുകൾ മാത്രമേ കേൾക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ഒരു വാക്കിനു് —ഒരു നോട്ടത്തിനു്—ഹൃദയം ദാഹിച്ചു പിടഞ്ഞു. പക്ഷേ, ഒരു കൊച്ചു ഹൃദയത്തിന്റെ വേദന ആരും മനസ്സിലാക്കിയില്ല. എല്ലാവരാലും കൈ ചൂണ്ടപ്പെട്ട, നിസ്സഹായയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ജീവിതത്തെപ്പററി ആരും ഓർത്തില്ല. അപവാദത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽപ്പെട്ടു്, ഒരു ജീവിതം നീറിപ്പിടയുന്നതു് എല്ലാവരും നോക്കി നിന്നാനന്ദിച്ചു. പൈശാചികത്വം എന്നല്ലാതെ, ഇതിനു് മററു പേരാണു് നൽകേണ്ടതു്?

അബൂബക്കറേയും, കേശവക്കൈമ്മളേയും ഒരിക്കലും മറക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇരുനിറത്തിൽ മെലിഞ്ഞു നീണ്ടു്, കൈയിൽ ഒരു താക്കോൽക്കൂട്ടവും, കുറെ പത്രങ്ങളും ഫിലിംഫെയറുമായി നടക്കാറുള്ള അബൂബക്കർ—'സീതക്കു കഷണ്ടിയുണ്ടു്; മുടിക്കു നീളമില്ല' എന്നെല്ലാം പറയുമായിരുന്ന അബൂബക്കർ–

മററുള്ളവരിൽനിന്നും എന്തോ ഒരു പ്രത്യേകത തനിക്കു് ആ കുട്ടിയോടു് തോന്നിയിരുന്നു. 'എനിക്കൊരു ചേട്ടനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ഇങ്ങനെയിരുന്നേനേ' എന്നു് പലപ്പോഴും ആശിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ, ഇടക്കിടക്കു് കാക്കയെപ്പോലെ കള്ളക്കണ്ണിട്ടു നോക്കുന്ന കേശവക്കൈമ്മൾ—ഉള്ളിൽ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, പുറമേ ഒരു നേരിയ സഹതാപം, അവർ രണ്ടുപേർ മാത്രം തന്നോടു് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ തനിക്കാവശ്യം സഹതാപമായിരുന്നില്ല. സ്നേഹമായിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്നേഹത്തിന്റെ ലാളനയേററു് മനസ്സിലെ പുഷ്പം ഒരിക്കലും വിരിയുകയുണ്ടായില്ലല്ലോ.

ഓമനമകളെക്കുറിച്ചു് പരന്നിരിക്കുന്ന അപവാദങ്ങൾ തന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്കു്, ഒരു വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു. സ്വന്തം വിയർപ്പു വെള്ളമാക്കി സമ്പാദിച്ച പണം ചിലവഴിച്ചു് പഠിപ്പിക്കാനയച്ചിട്ടു്, മകൾ സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു് ചീത്തപ്പേരു മാത്രമായിരുന്നു. തന്റെ കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം അതോടെ അവസാനിച്ചു. നാട്ടിൽ തന്നെച്ചുററി ഒരു വലിയ കൊടുങ്കാററു് തന്നെ അക്കാലത്തു് ആഞ്ഞടിച്ചിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, വെറും ശത്രുതകൊണ്ടു് മാത്രം പറഞ്ഞുപരത്തിയ അപവാദങ്ങൾ, ഇത്ര വലിയ ഒരു സംഭവമായി പരിണമിക്കുമെന്നു്

തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾകൂടി വിചാരിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല. എന്തായാലും ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ പടുത്തുയർത്തിയിരുന്ന ആശകളുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊളുത്തിവച്ചിരുന്ന ദീപം, ആ കൊടുങ്കാററിൽപെട്ട് അണഞ്ഞുപോയി.

സ്വന്തം നിരപരാധിത്വം ആരുടെ മുമ്പിലും തെളിയിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. കരയാനുള്ള ശക്തികൂടി നശിച്ചുപോയിരുന്നു. ആരെയും അധികം വിശ്വസിക്കരുതെന്ന്—സ്വന്തം നിഴലിനെ കൂടി ഭയപ്പെടണമെന്ന്—അപ്പോൾ മാത്രം പഠിച്ചു. നാട്ടുകാരുടെയും, വീട്ടുകാരുടെയും പരിഹാസ വചനങ്ങളും, കുത്തുവാക്കുകളും കേട്ടപ്പോഴും തികഞ്ഞ നിർവ്വികാരത പ്രകടിപ്പിക്കാൻ താൻ ശ്രമിച്ചു.

ഇരുളടഞ്ഞ സ്വന്തം ഭാവിയിലേക്ക് നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട്, എത്രനാൾ തള്ളിനീക്കി! ജീവിതത്തിൽ ആശിക്കാനോ, നഷ്ടപ്പെടാനോ യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ ജീവിതം അതിന്റെ എല്ലാ നിർവ്വികാരതയോടും കൂടി മുന്നോട്ട് ഉരുണ്ടുപോകമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ബാബു! ആശയുടെ നേരിയ കിരണങ്ങളുമായി താങ്കൾ, ഈ നിർഭാഗ്യവതിയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേക്ക് എന്തിന് കടന്നു വന്നു?

ഇന്ന് പലപ്പോഴും ഏകാന്തതയിൽ, മനസ്സിന്റെ മാറാലപിടിച്ച ഒരു കോണിൽ നിന്നും, താങ്കളുടെ രൂപം ഉയർന്നുവരാറുണ്ട്. മഷിയെഴുതിയതാണോ എന്നു തെററിദ്ധരിപ്പിക്കാനുതകുന്ന കറുത്ത കണ്ണുകളും, കൊച്ചുകുട്ടികളുടേതുപോലെ നിഷ്കളങ്കവും മനോഹരവുമായ ഒരു ചിരിയുമായി താങ്കൾ വീട്ടിലേക്ക് വന്ന ദിവസം ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയിലുണ്ട്. നോവലിലെ കഥാനായികമാരെപ്പോലെ പ്രഥമദർശനത്തിൽതന്നെ ഹൃദയം ബാബുവിനു കാഴ്ച വച്ചില്ല. എങ്കിലും ആ സുന്ദരമായ ചിരി കണ്ടപ്പോൾ—അതു് ബാബുവിന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയായിരുന്നു—എന്തോ ഒരു പ്രത്യേക സ്നേഹം തോന്നി.

ഒരുപക്ഷേ, ബാബുവല്ല വേറെ ആരായിരുന്നാൽതന്നെയും, സ്നേഹം തോന്നുമായിരുന്നിരിക്കണം. കാരണം, താനന്നു പഴയ സീതയായിരുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ എല്ലാ ജാലകങ്ങളും തുറന്നിട്ട് കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആർക്കും അവിടെ പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്നു.

എന്തായാലും വിവാഹാലോചനയുമായി ബാബു വന്നപ്പോൾ, മകളെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഇറക്കിവിടാമല്ലോ എന്നോർത്ത്, അച്ഛനമ്മമാരും സന്തോഷിച്ചു. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറന്ന് ഒരു പുതിയ ജീവിതം നയിക്കാമെന്ന്—അതേവരെ പൊഴിച്ച കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ സുഖത്തിന്റേതായ ഒരു മാലകോർക്കാമെന്ന്—താനും വ്യാമോഹിച്ചു. പക്ഷേ, എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളും തകർത്തുകൊണ്ട്, ബാബു പറഞ്ഞു 'പെൺകുട്ടിയുടെ സ്വഭാവം മോശമാണെന്ന് കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, എനിക്കിതിന് സമ്മതമില്ല'.

എന്നിട്ടും താൻ ജീവിച്ചു. ഇപ്പോഴും ജീവിക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ ശ്രമംകൊണ്ടാണ്, ഈ ശാന്തമായ നാട്ടിൻപുറത്തെ, കൊച്ചുസ്കൂളിൽ ഒരു ജോലി കിട്ടിയതു്. വീട്ടും നാട്ടുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധത്തിന്റെ കണ്ണികളെല്ലാം ഈ കഴിഞ്ഞ ആറുവർഷങ്ങൾകൊണ്ട് അററുപോയിരിക്കുന്നു. ആ പൊട്ടിയ ഇഴകൾ, ഏച്ചുകെട്ടാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

മററുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽ സീത സംതൃപ്തയാണ്. ഒരു നല്ല ജോലിയുണ്ട്. ബാദ്ധ്യതകളൊന്നുമില്ല. പിന്നെ, ദുഃഖത്തിനു വഴിയെവിടെ?

"അതേ! എന്റെ കണ്ണിൽ വിളക്കുണ്ട്; പക്ഷേ പ്രകാശമില്ല" നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ഒപ്പിക്കൊണ്ട് സീത മെല്ലെ പറഞ്ഞു.

പാരമ്പര്യവും സാഹചര്യവും–സ്വഭാവ രൂപവല്ക്കരണത്തിൽ

(ശ്രീകുമാരി III ഫിലോസഫി)

മനുഷ്യർ വിഭിന്ന സ്വഭാവക്കാരാണ്. ഒരേ പാരമ്പര്യത്തിൽപെട്ടവരാണെങ്കിലും, ഒരേ സാഹചര്യത്തിൽ വളരുന്നവരാണെങ്കിലും സ്വഭാവ രൂപവൽക്കരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് തികച്ചും വിഭിന്നമായ, സ്വതന്ത്രമായ ഒരു നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കാറുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങളുടെ ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിന് നിദാനമെന്താണ്? ജന്മനാ അവരിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകതകളാണോ, അതോ, പരിസരങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മനുഷ്യൻ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതോ, സ്വയം രൂപപ്പെടുന്നതോ ആയ സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങളാണോ? പല ചിന്തകന്മാരുടെയും മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ചോദ്യത്തിന് പലരും പല വിധത്തിലാണ് മറുപടി നല്കിയിട്ടുള്ളത്.

ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വഭാവം ജന്മസിദ്ധമാണെന്നും, മൗലികമായ ആ സ്വഭാവത്തെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുവാൻ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുമാണ് ഒരു കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായം. ഇവർ സ്വഭാവ രൂപവല്ക്കരണത്തിൽ പാരമ്പര്യത്തിന് പ്രാധാന്യം നല്കുന്നവരാണ്. ചിലർ ജന്മനാ 'വിഷാദാത്മകരായിരിക്കും. മററു ചിലർ 'വിപ്ലവകാരി'കളായിരിക്കും. പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക് ഇവരിലെ 'വിഷാദാംശ'ത്തെയോ 'വിപ്ലവാംശ'ത്തെയോ മാററുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കവികളായ ചങ്ങമ്പുഴയും ഇടപ്പള്ളിയും ജന്മനാ വിഷാദലോലുപരായിരുന്നു. അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രകടമാകുന്ന 'വിഷാദാത്മകത' ഈ വസ്തുതയെ ഉദാഹരിക്കുന്നു. സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് ജന്മനാ ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നു. ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും ഒരു കട്ടത്ത 'വിപ്ലവകാരി'യായിട്ടു തന്നെ അദ്ദേഹം ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. സാഹചര്യങ്ങളൊന്നും തന്നെ ഇവരിൽ ലീനമായിരുന്ന പ്രത്യേകതകളെ മാററുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് മാററുവാനോ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുവാനോ കഴിയാത്ത ചില പ്രത്യേകതകൾ ഓരോരുത്തരിലുമുണ്ടെന്നും, മനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങളുടെ വിഭിന്നത്വം, ജന്മായത്തമായ ഈ പ്രത്യേകതകൾ മൂലമാണെന്നും ഇവർ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരിൽ മൗലികമായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലെന്നും, പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുസൃതമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ് മനുഷ്യ സ്വഭാവമെന്നുമാണ് മറെറാരു വാദഗതി. ഇവർ സ്വഭാവ രൂപവല്ക്കരണത്തിൽ സാഹചര്യത്തിന് പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. മോഷ്ടാവായിട്ടാരുവനും ജനിക്കുന്നില്ല. പിന്നീടൊരുവൻ മോഷ്ടാവാകുന്നെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും അതിനുത്തരവാദി, അവന്റെ സാഹചര്യങ്ങളാണ്. ഗാന്ധിജി ഒരു മോഷ്ടാവായിട്ടോ, ദുർവൃത്തനായിട്ടോ ജനിച്ചവനല്ല. അത്തരം ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുമല്ല. പക്ഷെ, ചെറുപ്പത്തിൽ അദ്ദേഹം ചില മോഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും, ചില ദുർവൃത്തികൾക്ക് വശഗതനാവുകയും ചെയ്തു. കാരണം, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണയായിരുന്നു. ലോലഹൃദയനായ ഒരുവൻ ഒരു പട്ടാളക്കാരനാവുമ്പോൾ കഠിനഹൃദയനാകുന്നതും, ഗ്രാമത്തിൽ മര്യാദയ്ക്കു താമസിച്ചു വന്ന ഒരാൾ പട്ടണത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ അനാവശ്യമായ ആഡംബരങ്ങൾക്ക് പിൻപെ പായുന്നതുമെല്ലാം, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണമൂലം വഴങ്ങിയിട്ടാണ്. അതായത്, 'സാഹചര്യമാണ്' ഒരുവന്റെ

സ്വഭാവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതു്. പാരമ്പര്യമല്ല എന്നാണിവരുടെ വാദം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ രണ്ടു വാദങ്ങളും ഒരു സത്യത്തിന്റെ രണ്ടു വശങ്ങളെ മാത്രമേ സ്പർശിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങളെ ഒരു പ്രത്യേക വീക്ഷണ കോടിയിൽക്കൂടിയല്ലാതെ നിഷ്പക്ഷമായി അപഗ്രഥിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒരുവന്റെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിൽ ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതകളും, അവൻ വളർന്നുവരുന്ന ചുറ്റുപാടുകളുടെ സ്വാധീനതയും തുല്യ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണാം. അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് വ്യത്യസ്ത തോതുകളിലായേക്കാമെങ്കിലും.

വിഷാദലോലുപരായ കവികളുടെ കാര്യത്തിലും, കടുത്ത വിപ്ളവകാരികളുടെ കാര്യത്തിലുമെല്ലാം ജന്മസിദ്ധമായ അവരുടെ പ്രത്യേകതകളാണു് മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നതു്. പക്ഷേ, സാഹചര്യങ്ങൾ അവരുടെ പ്രത്യേകതകളിൽ യാതൊരു സ്വാധീനതയും ചെലുത്തുന്നില്ലയെന്നു പറയുന്നതു് തെറ്റാണു്. ഒരുവന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ കഴിവുകളെ 'പ്രത്യേകത'കളാക്കി മാറ്റുന്നതു് സാഹചര്യമാണു്. ഉദാഹരണമായി ഒരു ടൊമാറ്റോവിന്റെ ഒരേ ഗുണമുള്ള രണ്ടു വിത്തുകൾ വിഭിന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ, ഒന്നു്, വളരുവാനനുകൂലമായ സാഹചര്യത്തിലും, മറ്റേതു്, പ്രതികൂല സാഹചര്യത്തിലും നടുകയാണെങ്കിൽ ആദ്യത്തേതു് തഴച്ചു വളരുന്നതും, രണ്ടാമത്തേതു് മുളക്കാതെയിരിക്കുന്നതും അഥവാ മുളക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ മുരടിച്ചു പോകുന്നതും കാണാവുന്നതാണു്. അതായതു്, ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവുകളോ, ഗുണങ്ങളോ, പ്രത്യേകതകളോ എത്ര തന്നെ ഉണ്ടെങ്കിലും, പരിതഃസ്ഥിതികൾ അനുയോജ്യമല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിത്തിന്റെ വളർച്ച തികച്ചും അസാദ്ധ്യമാണു്. അതുപോലെ തന്നെ ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതകൾകൊണ്ടു മാത്രമല്ല സ്വഭാവരൂപവല്ക്കരണം സാധിക്കുന്നതു്. സാഹചര്യങ്ങളും അതിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ ഒരുവന്റെ സ്വായത്തമായ പ്രത്യേകതകൾ പ്രകാശം കാണുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് ജന്മായത്തമായ പ്രത്യേകതകളാണു് ഒരുവനിൽ മുന്നിട്ടു പ്രതിഫലിക്കുന്നതെങ്കിലും അതിനോടനുബന്ധിച്ചു തന്നെ ആ പ്രത്യേകതകൾക്കു് രൂപം നല്കിയ സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു് ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്.

ആദ്യം പറഞ്ഞ ഗാന്ധിജിയുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ, സാഹചര്യങ്ങൾക്കു് സ്വഭാവരൂപവല്ക്കരണത്തിലുള്ള അനിഷേധ്യമായ സ്ഥാനമാണു് വെളിവാകുന്നതെങ്കിലും, ഇവിടെ പരിതഃസ്ഥിതികളെ മാത്രം കണക്കിലെടുക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ പരിതഃസ്ഥിതികൾകൊണ്ടുമാത്രം മൗലികമായ ഒരു സ്വഭാവം രൂപം കൊള്ളുന്നില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണയ്ക്കു് വിധേയനായി ദുർമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു് കാലുകുത്തിയ ഗാന്ധിജി, പിന്നീടതിൽ നിന്നും മുക്തി പ്രാപിച്ചതു തന്നെ ഇതിനുദാഹരണമാണു്. ഗാന്ധിജിക്കു് അതു സാധിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിനു് സ്വായത്തമായിരുന്ന സത്യ ഗുണം കൊണ്ടായിരുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികൾ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഒരു തെങ്ങു് തെങ്ങായിട്ടും, മാവു് മാവായിട്ടും മാത്രമേ വളരുന്നുള്ളൂ. സാഹചര്യങ്ങൾക്കവയുടെ പ്രത്യേകതകളെ മാറ്റുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല; വളർച്ചയെ തടയുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഒരു ചെടിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് വിത്താണോ, അനുയോജ്യമായ പരിതഃസ്ഥിതിയാണോ ആവശ്യമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതുപോലെയാണു്, ഒരുവന്റെ സ്വഭാവരൂപവല്ക്കരണത്തിനു് ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതകളാണോ, സാഹചര്യങ്ങളാണോ ആവശ്യമെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു്. ഒന്നിനെക്കൂടാതെ മറ്റേതു് നിരർത്ഥകമെന്നു പറയാം. ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതകളും വളർന്നുവരുന്ന ചുറ്റുപാടുകളും ഒരുപോലെ ആവശ്യമാണു് സ്വഭാവരൂപവല്ക്കരണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം; ഓരോ അവസരങ്ങളിലും അവ വഹിക്കുന്ന പങ്കിനു് ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും. കേവലം ജന്മസിദ്ധമോ, സാഹചര്യസൃഷ്ടിയോ അല്ല. പ്രത്യുത സാഹചര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനതയിൽ വളരുന്ന ജന്മസിദ്ധമായ പ്രത്യേകതയത്രെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം.

രാഗലേഖനം

(എം. പി. സീതാദേവി.)

വെണ്മയേറുമീത്താളിലെൻ നാഥനി-
ന്നാദ്യമായി ഞാൻ കത്തെഴുതീടുന്നു......
എന്തെഴുതണം? എങ്ങിനെയോതണം?
ഒന്നുമൊന്നുമറിയില്ലെനിക്കു ഹാ!
ആദ്യമാണിയനുഭവം! തൂലിക
ഹാ! വിറയ്ക്കുന്നു; കൈകൾ കുഴയുന്നു!
എന്തിനാണെന്നറിയാതെ ഹൃത്തടം
വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു—കൺകൾ നിറയുന്നു.
കൈവിരൽത്തുമ്പിലീ മഷിത്തുള്ളിക-
ളെങ്ങനെയോ പകർന്നു പോയ്; മായുമോ?
എങ്ങനെയുമെന്നുള്ളിന്റെയുള്ളിലെ
തങ്കസ്വപ്നങ്ങളോതണം ഹൃദ്യമായ്!

" ആരറിയാനെൻ ഹൃത്തിൻ മിടിപ്പുകൾ?
ആരെൻ മൂകമാം ജല്പനം കേൾക്കുവാൻ?
ലോലമിച്ചെറു താമരത്തോണിയിൽ
കാലമെത്രയിരിക്കുമൊറ്റയ്ക്കു ഞാൻ?
സംഭാഷണം ചെയ്യുവാനന്തികേ
നാഥനണയുന്ന ഭാവിക്കുമെത്രനാൾ? "

അങ്ങു ദൂരെ—വ്യത്യസ്തതലത്തിലായ്
തങ്ങും നാഥനോടെല്ലാം പറയണോ.......?
വയ്യ, ഇച്ചപലോക്തികളെങ്ങിനെ......
എങ്ങിനെയെഴുതീടുമീത്താളിതിൽ?
ഇക്കഥനങ്ങളർത്ഥമില്ലായ്മയാ—
യാമുഖത്തൊരു പുഞ്ചിരിയൂറിയാൽ......?

എങ്കിലെന്തെൻ ഹൃദന്തത്തുടിപ്പുകൾ
പങ്കമേശാതെ മററാരറിയുവാൻ?

വെള്ളത്താളിൽ, തിളങ്ങും ലിപികളിൽ
വ്യക്തമാകില്ല മൽ പ്രിയസ്വപ്നങ്ങൾ?
അല്പമക്ഷരത്തെററുകൾ പാടില്ല;
മൽപ്രിയൻ വൃഥാ തെററിദ്ധരിച്ചാലോ?
ഭംഗി തീരെയില്ലാത്തൊരെൻ കയ്യെഴു-
ത്തെല്ലു ഭേദമായ് മാററുവാനൊത്തെങ്കിൽ!
ശ്രദ്ധയാജ്ഞലിച്ചെഴുതണെ, മല്ലെങ്കിൽ
ചെറുതെപ്പിഴ വന്നുപോയെങ്കിലോ?

ഹൃത്തടത്തിൽ സന്ദേശങ്ങൾ വെമ്പുന്നു;
വ്യക്തമാകുന്നതില്ലനിക്കക്ഷരം......
തൂലിക ഹാ! വിറയ്ക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ!
കൺകളൊന്നു നിറയാതിരുന്നെങ്കിൽ!!

ചിത്തവേദിയിലവ്യക്തഭീതികൾ
നൃത്തംവച്ചു ഹസിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ
ചെങ്കണിയുമീ ലജ്ജയെൻ സ്വപ്നത്തിൻ
കണ്ണിണയൊന്നു പൊത്താതിരുന്നെങ്കിൽ!
കണ്ണുനീർത്തുള്ളി വീണുനനയാതെ,
ഈ മഷി പടർന്നക്ഷരം മായാതെ,
എങ്ങനെ മുഴുമിപ്പിക്കുമെൻ പ്രിയ
രാഗലേഖനം? പററുമോ? പററുമോ??
കഷ്ടം! എൻ വിരൽപ്പാടുകളേററിട്ടീ
വെണ്മമങ്ങുമോ? കത്തു മുഷിയുമോ?

കണ്ടനാളത്തിൽ വന്ന കനവൊന്നി-
തക്ഷരങ്ങളെൻ സ്വപ്നങ്ങൾ, മെല്ലമേൽ!
എങ്ങനെയടുക്കിനും ക്രമത്തിനും
ഹാ! പകരേണ്ടതാണിക്കടലാസിൽ?

അല്പമെന്തെങ്കിലും പിഴവന്നാലും
മൽപ്രിയൻ പൊറുത്തീടുമോ സസ്നേഹം?

വൃത്തിയില്ലാത്തൊരിയക്ഷരങ്ങളിൽ
ഹൃത്തടത്തിൻ മിടിപ്പുകൾ കാണുമോ?

പ്രേമലോലനായ് കത്തു വായിച്ചുകൊ-
ണ്ടോമനിക്കുമോ സ്വപ്നങ്ങളെ പ്രിയൻ...?

—രേഖ.

പരിതഃസ്ഥിതികളിലൂടെയാണ് ഒരുവനി ലെ പ്രത്യേകതകൾ പ്രകാശം കാണുന്ന തെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, പരിതഃസ്ഥിതികൾ നന്നാക്കിയാൽ ഒരുവന്റെ സ്വഭാവത്തെ യും ഏകദേശമെങ്കിലും നന്നാക്കുവാൻ കഴിയും.

" പാടേ നാളും പിരിഞ്ഞുള്ളൊരു സരസിജമൊ
ന്നു മുഗ്ദ്ധാനനത്തെ-
ളുടെള്ളുടെതിരിച്ചുഗ്ഗതിയതില്ലമഹോ! ദക്ഷയാം
പക്ഷ്മളാക്ഷി
ബാഢം പീയൂഷവും വൻ വിഷവുമധികമായ് തേ
ച്ചിട്ടതാംകടാക്ഷം
ഗാഢം മന്മാനസത്തിൽ കഠിനമിഹ കഴിച്ചിട്ടതി
ന്നട്ടിലാക്കി. "

By Mary Jacob,
Class II, Philosophy.

By Gracy Varghese,
Class II, Mathematics.

By K. P. Chandrasekharan Nair,
Class I, Chemistry.

This is Nature

By M. K. R. Nath,
University Previous—Batch C.

എനിക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത വ്യക്തി

(ബി. സാവിത്രി, ക്ലാസ്സ് II കെമിസ്ട്രി)

പറയണമോ വേണ്ടയോ? ഞാനെന്തു വേണം? എന്നെ സ്നേഹിച്ച് വിശ്വസിച്ച് വിവാഹം കഴിച്ച മനുഷ്യനെ വഞ്ചിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഇന്നലെ രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ 'അദ്ദേഹം' എന്നോട് ചോദിച്ചതാണ്.

"ഇതേവരെയുള്ള നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ മറക്കാനാവാത്ത ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിക്ക് സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മറക്കാൻ വയ്യാത്ത വിധം ഒരു വ്യക്തിക്ക് സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടില്ലേ? ഉണ്ടെന്ന് പറയുവാൻ ലജ്ജ സമ്മതിച്ചില്ല: ഇല്ലെന്ന് പറയുവാൻ ജിഹ്വയും.

ഏതായാലും ഇന്ന് പറയാമെന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഓഫീസിൽ പോയിരിക്കയാണ്. ഇന്നു രാത്രി ഇന്നലത്തെ ചോദ്യം ആവർത്തിക്കാതിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ 'ഏക്കവും മുതലും' കൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുപോയ സുന്ദരമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത സ്മരണകളെ ക്രമത്തിനൊന്നടുക്കിക്കളട്ടെ.

ഞാൻ ആ കോളജിൽ ചേർന്ന വർഷമാണ് ആ സംഭവമുണ്ടായത്. പ്രീയൂണിവേഴ്സിറ്റി പരീക്ഷയിൽ എനിക്ക് ലഭിച്ച മാർക്കുകൾ പൊതുവെ മോശമായിരുന്നു. എന്നെ സമുദായത്തിലെ ഒരു ഉന്നത ജീവിയാക്കിക്കാണണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്നെ വെറുതെ വിട്ടില്ല. മാർക്ക് കുറഞ്ഞതിന് കുറെ ശകാരിച്ചശേഷം അവർ എന്നെ ത്രിവത്സര ഡിഗ്രി കോഴ്സിന് ചേർത്തു. ഉല്ലാസഭരിതമായ ഒരു ജീവിതം മൂന്നു കൊല്ലംകൂടി തുടരാമല്ലോ എന്ന് ഞാനും കരുതി.

ഉള്ള സത്യം ഓർമ്മയിൽ തികട്ടി വരുന്നു. ഞാനന്ന് അല്പമൊരു തന്റേടിയായിരുന്നില്ലേ? സാമാന്യത്തിലധികം സൗന്ദര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു തന്റേടത്തിന് കൂട്ടുകാരിയായിട്ട്. പോരെ പൂരം? എന്തും, എവിടെയും എപ്പോഴും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നൊരു തോന്നൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്ന യുവതാപ്രായത്തിലേക്ക് കാലൂന്നിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഞാൻ ആ കോളജിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ അന്നേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യം നടത്തുന്നതിന് മുതിർന്നതിൽ ഇന്നും എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നുന്നില്ല. അതെ; എന്റെ ഒരു വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു കോളജ് യൂണിയന്റെ പ്രസിഡന്റാവുക എന്നുള്ളത്. കൂട്ടുകാരികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങുക തന്നെ ചെയ്തു.

അതേവരെ, ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് പെൺകുട്ടികളാരും മത്സരിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാത്തിലും കഴിവുള്ള ഒരാൺകുട്ടിയാണ് ആ സ്ഥാനത്തിനർഹൻ എന്നൊരു വയ്പാണ് അന്നുണ്ടായിരുന്നത്.

വീട്ടിൽ വലിയ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. 'പെണ്ണ് കോറി വിളയണ്ട' എഞ്ചിനീയറിംഗ്കാരൻ ചേട്ടന്റെ അഭിപ്രായമായിരുന്നു അത്. എഞ്ചിനീയറിംഗ് പാസ്സായിക്കഴിഞ്ഞ 'അങ്ങേര'ടെ മനസ്സ് ഇനിയും വളരേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് സമാധാനിച്ചു ഞാൻ. അവസാനം വീട്ടുകാരെക്കൊണ്ട് ഒരുവിധം സമ്മതിപ്പിച്ചു.

പല പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളും പൊങ്ങി വന്നു. ഞാൻ നാമനിർദ്ദേശപത്രിക കൊടുക്കുവാൻ പോകുന്നുവെന്ന് കേട്ടതേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും ബോർഡിൽ പടം വന്നു.

"ദ ഫസ്റ്റ് വുമൺ പ്രസിഡന്റ് ഓഫ് ഔവർ കോളജ് യൂണിയൻ"

പടങ്ങൾക്കു ചുവട്ടിൽ അവർ എഴുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെ കണ്ണിൽ "ഭാരതത്തിലെ ധീരവനിത"യും കൂടിയായിരുന്ന ഞാൻ കുലുങ്ങിയില്ല.

പ്രചരണത്തിനു വേണ്ടി നോട്ടീസടിച്ചിറക്കുവാൻ വീട്ടിൽ നിന്നു പണം തരികയില്ല എന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഓരോ വിദ്യാർത്ഥി

മേയും വോട്ടിൻെറ അഭ്യർത്ഥനയുമായി സമീപിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

പിറേറ ദിവസം വളരെ നേരത്തെ ഞാൻ കോളജിലെത്തി. ഗേററിൻെറ അടുത്ത് എൻെറ വോട്ടിൻെറ അഭ്യർത്ഥന അടിച്ചേല്പിക്കേണ്ട ആദ്യത്തെ ഇരയേയും നോക്കി നില്പുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ, 'വളരെ നേരത്തെ വരുന്നവർ' എന്ന് എൻെറ കൂട്ടുകാരികളാൽ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവർ പോലും അന്ന് വന്നു കാണാത്തതിനാൽ ഞാൻ അക്ഷമയായി അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരു നേരിയ ചൂളംവിളി കേൾക്കായി. നോക്കിയപ്പോൾ, ഒരു സിഗററും കത്തിച്ച് കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട്, കോളജിൽ കുപ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ആ വിദ്യാർത്ഥി—എൻെറ ജീവിതത്തിൽ എനിക്ക് ഒരിക്കലും മറക്കാനാവാത്ത ആ വ്യക്തി—കടന്നു വരികയാണ്. ആദ്യത്തെ മനുഷ്യൻ ഇയാളാണല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ എനിക്കല്പം നിരാശ തോന്നി. എങ്കിലും ഗണപതിക്കു വച്ചത് കാക്ക കൊണ്ടുപോവരുതല്ലോ എന്നു കരുതി, പ്രസിദ്ധരായ മൂന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളാണ് എനിക്ക് എതിരായി നില്ക്കുന്നതെന്നോർത്തുകൊണ്ട്, വരണ്ടുപോയ ചുണ്ടുകൾ നാക്കു നീട്ടി നനച്ച്, ഞാൻ ധൈര്യമവലംബിച്ച് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു:

“ആർക്കെങ്കിലും Promise ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?

അയാളുടെ വോട്ട് മററാർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കുവാൻ അയാൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിച്ചത്. അതു് കുറച്ച് 'സ്റ്റാൻഡാർഡിൽ' അതു് ചോദിച്ചുവെന്നുമാത്രം.”

ഇതു കേട്ട മാത്രയിൽ അയാൾ ഒരു 'വല്ലാത്ത' ചിരി ചിരിച്ചു. ഞാൻ ചൂളിപ്പോയി. എനിക്ക് വളരെയധികം ദേഷ്യവും വന്നു. ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനുത്തരം പറയാതെ അയാൾ നിന്നു ചിരിക്കുകയാണ്. അപ്പോഴേക്കും വേറെ രണ്ടു മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗേററിനടുത്തെത്തിയിരുന്നു. അയാൾ എന്തോ കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടതുപോലെ, കോളജിലേക്ക് വേഗം നടന്നു. ഞാൻ അയാളെ പിന്നീട് ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അയാൾ അന്നു ക്ലാസ്സിൽ വന്നിരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നു. എൻെറ അഭ്യർത്ഥനയുമായി ഞാൻ മററു വിദ്യാർത്ഥികളെ സമീപിച്ചു.

എൻെറ തൻേറടത്തിൻെറ ഫലം പിറേറദിവസം തന്നെ ലഭിച്ചു. തലേ ദിവസം പലരും എനിക്ക് വോട്ടുതരാമെന്ന് വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ഉല്ലാസഭരിതയായി കുറച്ചുകൂടി നേരത്തെയാണ് ഞാൻ ഗേററിൽ കാവലാരംഭിച്ചത്. അന്നും തലേന്നാളത്തെ മുഖം കണി കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് അസാമാന്യമായ വെറുപ്പുണ്ടായി.

ഞാൻ അയാളെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ മാറി നിന്നു.

പക്ഷേ, അയാൾ എൻെറ അടുക്കലേക്കു വരികയാണുണ്ടായത്. അയാൾ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചവനെപ്പോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഒരു കവർ എടുത്തു തന്നിട്ട് അയാൾ ധൃതഗതിയിൽ നടന്നകന്നു.

ഞാൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢയായി നിന്നുപോയി. കാരണം, അതൊരു പ്രേമലേഖനമായിരുന്നു.

എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും പൊതുവെ മാർക്ക് മോശമായിരുന്നുവെങ്കിലും മലയാളത്തിന് ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം എനിക്കായിരുന്നു. അതറിയാമായിരുന്നിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, എവിടെ നിന്നൊക്കെയോ കുറെ സാഹിത്യമെല്ലാം അയാൾ ആ പ്രേമലേഖനത്തിൽ എഴുതിക്കൂട്ടിയിരുന്നു. അതോ, പ്രേമലേഖനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സാഹിത്യവാഹികളാണോ!

അതിലെ വരികൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നുവെന്ന് 'അദ്ദേഹം' ചോദിക്കും തീർച്ച. മിക്ക വരികളും എനിക്ക് ഓർമ്മയും ഉണ്ട്. ഹൊ! എന്തൊക്കെയാണ് അയാൾ എഴുതി വച്ചിരുന്നത്.

“എൻെറ ഹൃദയസാമ്രാജ്യത്തിലെ റാണി,”

ഹാ! [illegible] വാക്കുകൾ! അവ അമൃതകിരണസ്ഫുരണങ്ങളാണ്. പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതക്ലേശങ്ങളുടെ കൂർത്ത മുള്ളുകളിൽ തറഞ്ഞു വീണ് വിണ്ടുകീറി ചോര വാർന്ന് പിടഞ്ഞിരുന്ന എൻെറ ഹൃദയത്തിൻെറ മുറിവുകൾ ഊതിയൂതി ഉണക്കി

"നീലക്കുയിലിനോട്"

ജഗൻ, ചെറിയനാട് [പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി]

ചാരുതയാർന്നിയ നീലക്കുയിലേ
ദൂരത്തിനിമേൽ പോകല്ലേ
വന്നു വസിക്കുക നീയെൻ വീട്ടിൽ
ചന്ദ്രികനിറയും മാനതവിൽ.
നവമാം കൂടൊന്നുണ്ടാക്കുക നീ
നറുതളിരേഴുമാ മാങ്കൊമ്പിൽ
മുല്ലകൾ പിച്ചികളെന്നിവ പൂക്കും

നല്ലൊരു തോപ്പുണ്ടെൻ വീട്ടിൽ
അതിഥികളുണ്ടെൻ വീട്ടിൽ ചാരു-
തരവയോടൊത്തു കളിക്കുക നീ
അഞ്ചിത ജീവിതകാകളി തൂകും
പുഞ്ചക്കാറ്റിൻ പുന്നാരം
പാടുക നീയെൻ വാടിയിൽ വന്നാരു
വസന്തബന്ധുര സംഗീതം.

യതു്, ആ വാക്കുകളാണു്. "ആരോടെങ്കിലും Promise ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ ?" എന്നു സ്നേഹമസൃണമായ ചോദ്യം! 'ഇല്ല ദേവി, ഞാനാർക്കും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്റെ ഹൃദയം ദേവിക്കു തന്നെ. വരൂ. ദേവി, നമുക്കിജ്ജീവിതം ഒന്നിച്ചാസ്വദിക്കാം. എതിർപ്പിന്റെ കാറ്റും മഴയും ഏറ്റാലും എന്റെ നിശ്ചയം ഉലഞ്ഞു പിടികയില്ല. ഭവതിയുടേതു് അങ്ങനെതന്നെ എന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു........."

പിന്നെയും എന്തെല്ലാമോ അയാൾ എഴുതിക്കൂട്ടിയിരുന്നു. കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. എന്തും മായ്ക്കാൻ ശക്തിയുള്ള കാലത്തിന്റെ കരുത്തുറ്റ കൈകൾ ഈ വാചകങ്ങളേയും എന്റെ സ്മരണയിൽ നിന്നു് ഉടച്ചു നീക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ എങ്ങിനെയോ പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു. എഴുത്തിനിടയിൽ അയാളുടെ ഫോട്ടോയും അതിൽ മീതെ അയാളുടെ ഒപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രിൻസിപ്പൽ എന്നെ സമാധാനിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞയച്ചു.

വീട്ടിലെ അംഗങ്ങളെ നേരിടേണ്ടതായിരുന്നു അടുത്ത വിഷമം. സംഗതികളെല്ലാം വീട്ടിലറിഞ്ഞു. എനിക്കു് നാമനിർദ്ദേശപത്രിക പിൻവലിക്കേണ്ടി വന്നു. എഞ്ചിനീയറിംഗുകാരൻ ചേട്ടൻ ഞെളിഞ്ഞിരുന്നു, 'ഞാനപ്പോഴേ പറഞ്ഞില്ലേ' എന്ന ഭാവത്തിൽ. പിന്നീടു് കുറെ തല്ലും കിട്ടി. എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു വരെ തീരുമാനിച്ചതാണു്. പിന്നെ, എന്തോ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു പഠിപ്പിച്ചു.

അയാളുടെ നിലയായിരുന്നു ഏറ്റവും ശോചനീയം. പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മുറിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നിരുന്ന അയാളുടെ വിവർണ്ണ വദനം ഞാൻ ഇപ്പോഴും മുന്നിൽ കാണുന്നു. അയാളെ ടി. സി. കൊടുത്തു പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തതു്.

പോകുന്നതിനു മുമ്പു് അയാൾ എന്നെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും ഞാൻ അനുവദിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലും അയാളെ മറക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. എന്റെ സ്മരണകളുടെ ഏടുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ ഈ വ്യക്തിയുടെ ചിത്രം കൂടുതൽ തെളിവുറ്റതായി മുന്നിൽ കാണുന്നു.

ഓ! ആലോചിച്ചിരുന്നു് സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല. ഭർത്താവു് ഇപ്പോൾ ഓഫീസു് വിട്ടു വരും. കാപ്പി തയ്യാറായോ എന്നറിഞ്ഞു കൂടാ. ദേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. പോരെങ്കിൽ ഇക്കാര്യവുംകൂടി പറയേണ്ടതാണു്. ഞാൻ വേലക്കാരിക്കു് നിർദ്ദേശം കൊടുക്കട്ടെ.........!

എന്റെ അച്ഛൻ

P. MOHANA CHANDRAN Class II Chemistry

1962 ഒക്ടോബർ മാസം 17-ാം തിയതി ബുധനാഴ്ച പതിവുപോലെ ക്ലാസ്സ് വർക്ക്സ് എല്ലാം തീർന്ന ഞാൻ സഹപാഠികളോടൊപ്പം Chemistry Practical ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

"മോഹനചന്ദ്രനെ ചേട്ടൻ വിളിക്കുന്നു" ഒരു സുഹൃത്ത് വന്നു പറഞ്ഞു.

കേട്ടതു പാതി കേൾക്കാത്തതു പാതി ചേട്ടന്റെ അടുക്കലേക്ക് ഞാൻ ഓടിച്ചെന്നു!

"വേഗം ചേർത്തലയ്ക്കു പുറപ്പെടണം. അച്ഛൻ മരിച്ചു" ഗദ്ഗദ കണ്ഠനായി ചേട്ടനതു പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

ഞാൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണോ! അഗ്നി ജ്വാലകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിഞ്ഞു കയറുന്നതു പോലെ എന്റെ മനസ്സ് വേദനിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ ഏററവും കൂടുതലായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന വ്യക്തി, എന്നെ ഏററവും കൂടുതലായി സ്നേഹിച്ച വ്യക്തി അന്ത്യാശിസ്സുപോലും ചൊല്ലാതെ കൂട്ടുവിട്ടു പറന്നു പോയിരിക്കുകയാണ്. എമ്പാടും ശൂന്യത തന്നെ! കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറുന്നതുപോലെ തോന്നിത്തുടങ്ങി!

ഹൃദയത്തിൽ വിടരാൻ വിരാജിച്ചിരുന്ന മോഹന പ്രതീക്ഷകൾ കരിഞ്ഞു കരിഞ്ഞു ചാമ്പലാകുന്നതിന്റെ നാന്ദിയാണ് അതു കുറിച്ചതെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ജീവിതരണാങ്കണത്തിൽ തന്നെത്താൻ പൊരുതാൻ കല്പിച്ച് ആ ജീവാത്മാവ് പരമാത്മാവിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു.

ഞങ്ങൾ ഉടൻ തന്നെ ചേർത്തലയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. കേവലം ഒന്നര മണിക്കൂറിനകം നിശ്ചിത സ്ഥലത്തെത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ മൃതദേഹം അവിടെ എത്തിയിരുന്നു. ആരോടും ഒന്നും ഉരിയാടാതെ, എല്ലാവരെയും ദൈവ നാമത്തിൽ ഏല്പിച്ചും കൊണ്ട് സുസ്മേരവദനനായി അച്ഛൻ ശയിക്കയാണ്. ആ ശയനത്തിൽ നിന്നും ഉണരാൻ മർത്ത്യദേഹങ്ങളായ രോദനങ്ങൾക്കൊന്നും കഴിവില്ല എന്നറിഞ്ഞിട്ടും ആ അന്തരീക്ഷം കരച്ചിലുകൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു.

സഹോദരന്മാർ എല്ലാവരും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സമാധാന വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു അന്യോന്യം ദുഃഖമൊതുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ ആ നിമിഷത്തിൽ ഒരു തരം ബലഹീനത എല്ലാവരെയും ബാധിച്ചിരുന്നു.

ചിത തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാം അശ്രുധാരകൾ കണ്ടിട്ട് മേഘങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ ജലം വേണ്ടത്രയായി എന്നു കരുതി വർഷിക്കാതിരുന്നു. എല്ലാവരും കൂടി മൃതദേഹം ചിതയിൽവച്ചു. ബന്ധുക്കളും, സ്നേഹിതന്മാരുമായി ഒരു വലിയ ആൾക്കൂട്ടം ആ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ആ ശ്മശാന സ്ഥലത്തു തടിച്ചു കൂടിയിരുന്നു. ചേട്ടൻ ചിതയ്ക്കു തീ കൊളുത്തി. അച്ഛന്റെ ഭൗതികമായ ദേഹം ആളി കത്തിയിരുന്ന ചിതയിൽ വെന്തു വെണ്ണീറായി.

മനം കുളിർക്കെ ഒരു നല്ല ഉപദേശം തരാനോ, ശാസിക്കാനോ ഇനി അദ്ദേഹം ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. ഈ പുത്രന്മാരെ എന്നുമെന്നും ദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് അച്ഛൻ കാലമാകുന്ന തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

പിറേറ ദിവസം പത്രങ്ങളിലും റേഡിയോയിലും കൂടി വാർത്ത കേരളമാകെ പ്രസിദ്ധമായി. അനവധി അനുശോചന പത്രങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിത്തുടങ്ങി. ചില പത്രങ്ങൾ ജീവചരിത്രം കൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതെല്ലാം വായിക്കുന്തോറും മനസ്സിൽ തള്ളിക്കയറിവന്ന വികാരവേഗങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഞാൻ കഠിനമായി ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ അവസാനം അതു പൊട്ടിക്കരച്ചിലിൽ അവസാനിച്ചു.

അച്ഛനെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ സ്മരണകൾ വെറും ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിലുള്ളതാണ്. അച്ഛനിൽ നിന്നുള്ള പ്രത്യേകമാ

യ സുഖം എനിക്ക് ഏറെക്കുറെ മാത്രമേ അനുഭവിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അന്ന്, പല പല വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം, എന്റെ ഭവനത്തിന്റെ മുറ്റത്ത് അച്ഛനും ചേട്ടന്മാരും സമ്മേളിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ അക്ഷര ശ്ലോക മത്സരം മുതൽ കടംകഥകൾ വരെ ചൊല്ലുമായിരുന്നത്രെ. ഏകനായി, പല പല അക്ഷര ശ്ലോകങ്ങളാലും, പല പല കീറാമുട്ടി പ്രശ്നങ്ങളാലും എന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരെ അച്ഛൻ തോല്പിക്കുമായിരുന്നു. ആ സുഖം എനിക്കും ഏറെക്കുറെ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ മുഴുവനായി അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ കോളജിൽ ഏകദേശം 27 നീണ്ട വർഷങ്ങളോളം ഒരു മലയാളാദ്ധ്യാപകനായിട്ടാണ് അച്ഛൻ ജോലി നോക്കിയത്. അച്ഛനെ ഒരു പ്രസിദ്ധി നേടിയ നിരൂപകനായും ഈ കലാലയത്തിലെ പ്രഫസറായുമാണ് എനിക്ക് ഓർമ്മവെച്ച നാൾ മുതൽ കാണുന്നത്.

അച്ഛന്റെ കൂടെ പലപ്പോഴും ഞാൻ കോളജിൽ പോയിരുന്നു. എന്നെ കസേരയിലിരുത്തി അച്ഛൻ ക്ലാസ്സെടുക്കും. തികഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദതയാണ് ആ ക്ലാസ്സിൽ തങ്ങി നിന്നിരുന്നത്. അച്ഛന്റെ തമാശകൾ കേട്ട് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം ഉന്മേഷവാന്മാരായി തീരാറുണ്ടെന്നാണ് അച്ഛന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ യാതൊരു പക്ഷപാതവും അച്ഛൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും ഒരുതവണ അച്ഛൻ ഏതോ കാരണത്താൽ ഇറക്കിവിട്ടതു കണ്ടിരുന്ന എനിക്ക് അന്നച്ഛനോട് കലശലായ ദേഷ്യം തോന്നി.

അച്ഛൻ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നും റിട്ടയർ ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും അനേകം സ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. ആലുവാ മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലെ വൈസ് ചെയർമാൻ ആയും മദ്രാസിലെയും കേരളത്തിലെയും പാഠ്യപുസ്തകസമിതിയിലെ അദ്ധ്യക്ഷനായും, പ്രധാന പരീക്ഷകനായും അച്ഛൻ ജോലി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം മരണശയ്യയിൽ ആയിരുന്നപ്പോഴും ഒരു യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പ്രധാനപരീക്ഷകനായിരുന്നു.

വളരെ വളരെ ദുഃഖകരമായ സന്ദർഭങ്ങളിലും അച്ഛന്റെ മുഖത്തു പുഞ്ചിരി ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. മനോവ്യാധികൾ പുറത്തു കാണിക്കാതെ അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുമായിരുന്നു.

അച്ഛന്റെ മുഖം നോക്കാതെയുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ മൂലം ശത്രുക്കളെയും മിത്രങ്ങളെയും ധാരാളം ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു. ഏതു വിപത്തുകളിലും അച്ഛന്റെ മുഖത്തു കണ്ടിരുന്ന ധീരത എന്നെ പലപ്പോഴും ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എത്ര സങ്കടകരമായ സന്ദർഭത്തെയും വളരെ പ്രശംസാർഹമായ വിധത്തിൽ തരണം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ചേച്ചിയുടെ കുടെ ഓണക്കളം നിർമ്മിക്കാനും വിഷുക്കണിയൊരുക്കാനും പടക്കം പൊട്ടിക്കാനും അച്ഛൻ കൂടാറുണ്ട്. അതു കണ്ട് ഞങ്ങൾ ഹർഷപരവശരായി തീരാറുണ്ട്.

തികഞ്ഞ ഒരു ഈശ്വരവിശ്വാസിയായിരുന്നു എന്റെ അച്ഛൻ. എത്രതന്നെ തണുപ്പായാലും കാലത്തെഴുന്നേറ്റ് ഈശ്വരഭജനം ചെയ്യാനദ്ദേഹം മറന്നിരുന്നില്ല.

അച്ഛന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ അനവധി ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ ഒരുതവണ ഒരു മാസികയിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

“ഏതു വിഷയമായാലും ശരി, ഏതു സന്ദർഭമായാലും ശരി, വായടപ്പൻ ഉത്തരങ്ങളാലും ഇരുത്തി ചിരിപ്പിക്കുന്ന ഫലിതശകലങ്ങളാലും, സദസ്യരെ ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂർ പിടിച്ചിരുത്താനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്.” ലളിതമായ ഭാഷയിലും ലക്ഷ്യവേധികളായ വാക്‌ശരങ്ങൾ കൊണ്ടും അച്ഛന്റെ വാഗ്ധോരണി പ്രവഹിച്ചിരുന്നു.

അച്ഛൻ കവിത, നോവൽ, ചരിത്രം, ചെറുകഥ എന്നിവയിൽ തൂലിക ചലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിമർശന സാഹിത്യത്തിലെപ്പോലെ മറ്റൊന്നിലും ഇത്ര പ്രൗഢനായും ഗംഭീരനായും വിഹരിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് പലരുടെയും അഭിപ്രായം.

ആധുനിക യുഗത്തിലെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കുഗ്രാമത്തിലാണ് അച്ഛൻ ജനിച്ചത്. വാസ്തവത്തിൽ പഠിത്തമാരംഭിച്ചതു തന്നെ പത്താമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു. ആശാന്റെ എഴുത്തുപള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിച്ചതിനു ശേഷം വൈക്കത്തെ ഗവ: ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു മെട്രിക്കുലേഷൻ എഴുതി പാസ്സായി. അതിനു ശേഷം ചില സ്കൂളുകളിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജോലി നോക്കിയതിനു ശേഷം പാലക്കാട്ട് ഗവ: വിക്ടോറിയ കോളജിൽ ചേർന്ന് ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പാസ്സായി. പ്രതാപസിംഹൻ എന്ന ഒരു ചെറു ആഖ്യായിക എഴുതുകയും ഭാഗ്യവശാൽ അക്കൊല്ലത്തെ ഇന്റർമീഡിയറ്റിനു തന്നെ അതു ടെക്സ്റ്റായി തീരുകയും ചെയ്തു. ആ പണം കൊണ്ടായിരുന്നു ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പാസ്സായത്. അതിനു ശേഷം മദ്രാസിൽ M. B. B. Sനു ചേർന്നു. പക്ഷേ അവിടത്തെ ചുറ്റുപാടുകളിൽ അല്പം വിരക്തി തോന്നുകയാൽ അതു് ഉപേക്ഷിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു മഹാരാജാസ് കോളജിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു B. A പാസ്സായി. അതിനു ശേഷം ഈ കോളജിൽ ലക്ചററായി നിയമിക്കപ്പെടുകയും 27 കൊല്ലത്തെ അദ്ധ്യാപക ജീവിതത്തിനു ശേഷം റിട്ടയർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് തൃശ്ശൂർ കേരളവർമ്മ കോളജിൽ പ്രൊഫസറായി കുറച്ചുനാൾ ജോലി നോക്കി. പിന്നീട് ആലുവായിൽ വന്നു സുദീർഘമായ 12 കൊല്ലം ജീവിച്ചു വരവെ കാൻസർ രോഗത്താൽ പീഡിതനായി തിരുവനന്തപുരം മെഡിക്കൽ കോളജാശുപത്രിയിൽ വച്ചു ഞങ്ങളെയെല്ലാം തീരാദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു.

ആഖ്യായികകളും ലേഖനസമാഹാരങ്ങളുമായി ഇരുപതോളം പുസ്തകങ്ങൾ അച്ഛൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവസാനം ശാകുന്തളം വിവർത്തനം ചെയ്തു അച്ചടിക്കാൻ കൊടുത്തിരിക്കയാണ്.

പുത്രന്മാരും അനന്തിരവന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരുടെ മക്കളുമായി അനവധി ആളുകളെ അച്ഛൻ പഠിപ്പിച്ചു നല്ല നിലയിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തികച്ചും ഒരു ത്യാഗിയായി ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചിലവഴിച്ച അച്ഛൻ, സ്നേഹത്തിന്റെയും ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റെയും ഒരു അവതാരമായിരുന്നു. എത്ര തന്നെ അപരാധങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചാലും ഒരിക്കലും ഞങ്ങളോടു പിണങ്ങാതെ അച്ഛൻ നല്ല വഴികൾ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും അച്ഛന്റെ മഹിമയൊന്നും തീരുന്നതല്ല. ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ എന്നും അനശ്വരനായി വിരാജിക്കുന്ന, അഭിവന്ദ്യനായ പിതാവിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി നേരുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർമ്മലമായ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ സന്തപ്തരായ ഞങ്ങൾ അഞ്ജലിബദ്ധരായി അന്ത്യപ്രണാമങ്ങൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു കൊള്ളുന്നു. അച്ഛൻ അവസാനമായി എഴുതിയ കവിതാശകലം ആവർത്തിച്ച് ഈ സ്മരണാഞ്ജലി അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

മുക്തന്മാരുടെ വാസമായ് മുനിജനം
കുമ്പിട്ടു സേവിപ്പതായ്
ഭക്തന്മാരുടെ പാരിജാതതളിരായ്
സൗന്ദര്യസങ്കേതമായ്
നിത്യം മാമക മാനസത്തിലമരും
ത്വൽ പാദപത്മം പ്രഭോ
തീർക്കട്ടെൻ ദുരിതാമയങ്ങളഖിലം
വാതാലയാധീശ്വര.

ശകലം തത്വജ്ഞാനം

കെ. ജേക്കബ്ബ് എം. എ.

നാം നല്ലവരായിരിക്കുന്നതെന്തിനു്?

തത്വജ്ഞാനം സാധാരണ ആളുകൾക്കു പ്രിയമുള്ള ഒരു വിഷയമല്ല. എന്നാൽ അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ നമ്മുടെ സാമാന്യ ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്നവയാണു്. അതിലൊന്നാണു് നീതിശാസ്ത്രം (Ethics). ഈ ശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു ചോദ്യത്തെപ്പററി അല്പം ചിന്തിക്കുന്നതിനാണു് എന്റെ ശ്രമം.

എന്റെ ചോദ്യം ഇതാണു്. നാം എന്തിനാണു് നീതിയും സത്യവും പാലിക്കുന്നതു്? സൗകര്യം നോക്കിമാത്രം ജീവിച്ചാൽ പോരേ? ഈ ചോദ്യമാണു് സോക്രട്ടീസിനോടു രണ്ടു സ്നേഹിതന്മാർ വളരെക്കാലം മുൻപു ചോദിച്ചതു്. അവർ ചോദിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണു്. "സോക്രട്ടീസേ, അവിടുന്നു വളരെ സത്യസന്ധനും, നീതിജ്ഞനുമാണല്ലോ. എന്നാൽ അസത്യവും അനീതിയും കൊണ്ടു സുഖമായി ജീവിക്കാമെന്നും, ആരും താങ്കളെ അതിനു കുററപ്പെടുത്തുകയുമില്ലെന്നു തീർച്ചയുണ്ടെങ്കിൽ അവിടുന്നു ഏതുവിധത്തിലായിരിക്കും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്? പണ്ടു് ഗൈജസിനു കിട്ടിയമാതിരി ഒരു മോതിരം കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ അവിടുന്നു ഇതു നീതിമാനായിരിക്കുമോ?"

എന്താണീ ഗൈജസിന്റെ മോതിരം? അതൊരു പഴയ കഥയാണു്. ഗൈജസിനു കിട്ടിയ മോതിരം വിരലിലിട്ടാൽ ആളിനു ഇഷ്ടംപോലെ അപ്രത്യക്ഷനാകുന്നതിനു സാധിക്കും. ആർക്കും പിടിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഗൈജസ്സ് എന്തു ചെയ്തു? ആ രാജ്യത്തെ രാജാവിനെ കൊന്നു! റാണിയെ സ്വന്തമാക്കി, മനുഷ്യരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തി സ്വന്ത ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം സാധിപ്പിച്ചു്. സുഖമനുഭവിച്ചു് കാലം കഴിച്ചു. ഇതുപോലെ ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു മോതിരം കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ മഹാനീതിജ്ഞനായ സോക്രട്ടീസും ഇങ്ങനെതന്നെ ചെയ്കയില്ലേ?

നമുക്കു വളരെ ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്ന ഒരു ശത്രു ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. അയാളെ കൊന്നുകളഞ്ഞാൽ നമുക്കു വളരെ സുഖം ലഭ്യമാകുമെന്നു തീർച്ചയാണു്. ശരി! എന്നാലതങ്ങു് ചെയ്താലെന്താണു്? ഒന്നുമില്ല! ചില ദുർഘടങ്ങൾ വന്നുകൂടാനിടയുണ്ടെന്നു മാത്രം. പോലിസുകാരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ശല്യംപിടിച്ച കൂട്ടർ വന്നു നമ്മെ സ്റ്റേഷ്യൻവരെ ഒന്നു കൊണ്ടുപോയേക്കാം. നമ്മുടെ ആരോഗ്യത്തിനു പററാത്ത ചില സംഭവങ്ങൾ അവിടെ നടന്നെന്നും വരാം. പോലിസുകാർക്കു് അതൊക്കെ വളരെ സുഖമാണു്. നമുക്കുതന്നെ സുഖമായി എന്നു വരുന്നതല്ല. അതിനുശേഷം ഒരു ന്യായാധിപൻ "I condemn you to be hanged by the neck till you be dead: and may God have mercy on your soul". എന്നൊരു അനുഗ്രഹവാചകവും പറഞ്ഞു നമ്മെ പിന്നെയും നടവിലേക്കയച്ചെന്നും വരും. ആകപ്പാടെ ഇതൊക്കെ വലിയ ദുർഘടമാണു്. അതുകൊണ്ടു, ഒന്നുകൂടെ വിചാരിച്ചിട്ടു്. "വല്ലകൊള്ളിയും ആയിപ്പോകട്ടെ. ആ ശത്രുവിനെ വേറെ വല്ലവരും കൊല്ലണേ" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു ഇരിക്കുകയല്ലേ നമുക്കു കൂടുതൽ സുഖപ്രദമായതു്?

എന്നാൽ, ഈവക ദുർഘടങ്ങൾ യാതൊന്നും വരാനിടയില്ലെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടെങ്കിൽ, നാം അവനെ കൊന്നു എന്നും വരികയില്ലേ!

ഇനിയും വേറൊരു വശവുമുണ്ടു്. നന്മ ചെയ്താൽ മനുഷ്യർ സാധാരണയായി നമ്മെ പുകഴ്ത്തും. അതൊരു സുഖമാണു്. തിന്മ ചെയ്യുന്നവനെ ജനങ്ങൾ വെറുക്കും. അതു സുഖമല്ല. എന്നാൽ ഇതിനെതിരായിട്ടാണു് മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നിരിക്കട്ടെ. നന്മ ചെയ്യുന്നവനെ ജനങ്ങൾ വെറുക്കയും ഉപദ്രവിക്കയും, തിന്മ ചെയ്യുന്നവനെ എല്ലാവരും സ്തുതിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യർ എന്തുചെയ്യുമായിരുന്നു? തിന്മ തന്നെ ചെയ്കയില്ലേ? വേറൊരുകൂട്ടർ പറയുന്നു ഇതൊന്നുമല്ല മുഖ്യ സംഗതി. മരണം കഴി

ഞ്ഞിട്ട് ഒരു ലോകമുണ്ട്. അവിടെ നീതിജ്ഞനായ ഈശ്വരനുണ്ട്. അദ്ദേഹം തിന്മ ചെയ്യുവരെ ശിക്ഷിക്കും—നന്മ ചെയ്യുവർക്ക് ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ തിന്മ ചെയ്യുന്നതിനു ഭയപ്പെടുന്നത്.

ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ സംഗതിയെപ്പററി ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ ഞാൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. കാരണം—അതു തത്വജ്ഞാനപരമായി ആരാഞ്ഞു നോക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയാണ്. "ഈശ്വരൻ എന്നൊരാളുണ്ടോ? അദ്ദേഹം ഏതു സ്വഭാവക്കാരനാണ്" എന്നൊന്നും തത്വജ്ഞാനപരമായി പെട്ടെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പറയുന്നതു് "അതൊരു വെറും കള്ള വിദ്യയാണ്. പുരോഹിതന്മാർക്ക് പണം പിടുങ്ങുന്നതിനായി കൈകണ്ട ഒരു വിദ്യ മാത്രം." അവർ പറയുന്നതു ശരിയാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഒരു നീതിശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തം ഈശ്വരന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചുകൂടായല്ലോ. ഈശ്വരനില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യൻ നല്ലവനായി ജീവിക്കേണ്ടതല്ലേ?

ഒരു മനുഷ്യൻ സൗകര്യത്തിനും സുഖത്തിനും വേണ്ടി മാത്രമാണ് നല്ലതായി ജീവിക്കുന്നതെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം കൂടുതലായി നമുക്കൊന്നു ആരാഞ്ഞുനോക്കാം. അങ്ങനെയാണെന്നുവരികിൽ ഒരുത്തനും കണ്ടുപിടിക്കാത്ത ഒരു കൊലപാതകം ചെയ്യുന്നതിൽ തെററില്ലല്ലോ. മഹാ ദുഷ്ടന്മാരായ മനുഷ്യരുണ്ട്. മനുഷ്യസമുദായത്തിലുള്ള തേളുകൾ—അവരെ കൊന്നാൽ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും സന്തോഷവും സുഖവും ലഭിക്കും. അവരെ ആരുമറിയാതെ കൊല്ലുന്നതു് പാപമാണോ? അല്ല—എന്നുതന്നെ പറയുന്നവരുണ്ട്.

നാം ഒരു കപ്പൽയാത്രക്കു പോകുന്നു—കപ്പൽ പസിഫിക്ക് സമുദ്രത്തിൽ വെച്ചു മുങ്ങി നമ്മിലൊരുവനും, പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയും മാത്രം ഒരു ആൾപാർപ്പില്ലാത്ത ചെറിയ ദ്വീപിൽ ചെന്നടിയുന്നു. ആ ബാലന്റെ കയ്യിൽ ഒരു സഞ്ചിയിൽ ഒരാൾക്കു തിന്നുന്നതിനു മാത്രം ഭക്ഷണസാധനമുണ്ട്. മറേറയാളിന്റെ കയ്യിൽ ഒരു പേനാക്കത്തിയും ഉണ്ട്. ആ കുട്ടിയെ കുത്തിക്കൊന്ന് ആ അപ്പം കൈക്കലാക്കുന്നതു ശരിയായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നു വല്ലവനും പറയുമോ? ആരും സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ ധർമ്മസിദ്ധാന്തപ്രകാരം അതിലെന്താണ് തെററ്? ആരും അയാളെ പിടിക്കാനും ശിക്ഷിക്കാനും ഇടയില്ല. കുട്ടിയുടെ ശവം അവിടെ എങ്ങാനും മറവായി കുഴിച്ചുമൂടണം, അത്രതന്നെ.

ഈ ചോദ്യത്തിനു മഹാനായ സോക്രട്ടീസ് പറഞ്ഞ ഉത്തരമെന്താണെന്നറിയുന്നതിനു എന്റെ വായനക്കാർക്കു ജിജ്ഞാസയുണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ അതൊന്നു വിശദീകരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.

സോക്രട്ടീസ് പറഞ്ഞതിതാണ്. മനുഷ്യൻ ഒരു ഏകാന്ത ജീവിയല്ല. അനേകരൊന്നിച്ചു പാർപ്പായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു മാതിരി ജന്തുക്കളാണ് മനുഷ്യർ. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും പുഷ്ടിവികാസവും, ആനന്ദവും വരുന്നതു സമുദായജീവിതത്തിലാണ്. ഒരു ശിശുവിനെ ഒരു ഏകാന്തസ്ഥലത്തു താമസിപ്പിച്ചു ഭക്ഷണം കൊടുത്താൽ അവനു പുഷ്ടമായ മനുഷ്യത്വം ഉണ്ടാകയില്ല. അവനൊരു കാട്ടുമൃഗം പോലെയിരിക്കും. പ്രകൃത്യാതന്നെ മനുഷ്യൻ ഒരു സമുദായ ജീവിയാണ്. അതിനാൽ അവന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ സമുദായജീവിതത്തിനു വേണ്ടതായ ഗുണങ്ങൾ അന്തർലീനമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് കേവലം സ്വാർത്ഥപരനായി മററുള്ളവരെ ദ്രോഹിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവികമായുള്ള ഒരു ഗുണമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

എന്നാൽ ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ചോദ്യത്തിനു ശരിയായ ഉത്തരമായില്ല എന്നു ചിലർ ശഠിച്ചേക്കാം. വളരെ ദ്രോഹിയായ ഒരു മനുഷ്യനെ ഒരുവൻ കൊന്നാൽ അതു സമുദായത്തിനു നല്ലതല്ലേ? അതിലെന്താണ് തെററ്?

"കൊല ചെയ്യരുതു്" എന്നു സമുദായം ഒരു ചട്ടം ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നീതിന്യായകോടതികൾ കൊല നടത്തുന്നുണ്ട്. വ്യക്തികൾ തന്നെ അതൊരു നടത്തരുതെന്നേയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ട്? വ്യക്തികൾ തന്നെ നിയമം കൈകാര്യം ചെയ്താൽ സമൂഹം നശിക്കും. കലഹങ്ങളും ലഹളകളും വർദ്ധിക്കും. ജീവിതം ദുർഘടപൂർണ്ണമാകും. അതിനാൽ സമൂഹത്തിനു ഒരു ഗവർമ്മെന്റു് അത്യാവശ്യമാണ്. ശരിയായ നിയമങ്ങ

ളും ചട്ടങ്ങളും ആവശ്യമാണ്. മനുഷ്യർ മിക്കവരും നിയമസ്നേഹികളാണെങ്കിലും ചെറിയ ഒരു പങ്ക് ആളുകൾ ദ്രോഹികളാണ്. അവർ സമുദായത്തെ ദ്രോഹിക്കാതെയിരിക്കുന്നതിനായി പോലീസും പട്ടാളവും വേണം. അങ്ങനെ സമുദായജീവിതത്തിൽ സുരക്ഷിതത്വം ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ രാജ്യം പുരോഗമിക്കയുള്ളൂ. അതില്ലാത്ത രാജ്യത്ത് വിദ്യയോ, കലയോ, കച്ചവടമോ ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. ഒരു കോളജ് നടക്കണമെങ്കിൽ രാജ്യത്തു സമാധാനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. നാം ഇരുന്നു വിദ്യയഭ്യസിക്കുന്ന നേരത്തു ശത്രുക്കൾ നമ്മുടെ വീട്ടിൽ കയറി നമ്മുടെ അച്ഛനമ്മമാരെ കൊല്ലുകയാണെന്നു നാം കേട്ടാൽ നാം പഠിത്തമെല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു ഓടിപ്പോകും. വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരു സർക്കാരും, നീതിന്യായ കോടതികളും ഒക്കെ സമുദായോല്ക്കർഷത്തിനു ആവശ്യമാണ്.

സാധാരണയായി ജനങ്ങൾ നിയമസ്നേഹികളാണെന്നു നാം പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതവരുടെ ജന്മസിദ്ധമായ ഗുണമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം മനുഷ്യൻ ജന്മനാ സമുദായ ജീവിയാണ്. ആ ജീവിതത്തിനു വേണ്ടതായ സ്വഭാവം അവനിൽ ജനനത്തിങ്കലേ മറഞ്ഞു കിടക്കയാണ്. അതിനാൽ ശിക്ഷയെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടോ, പ്രതിഫലേച്ഛകൊണ്ടോ മാത്രം വന്നു കൂടിട്ടുള്ളതല്ല നമ്മുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ. ശിക്ഷയും, പ്രതിഫലവും നാം നല്ലവരായിരിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ അവകൊണ്ടു മാത്രം നല്ലവനായിരിക്കുന്നവൻ കേവലം നിന്ദാർഹനാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സോക്രട്ടീസിനോടു സ്നേഹിതന്മാർ ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിനു ഏതാണ്ട് ഇപ്പറഞ്ഞ രീതിയിലാണ് അദ്ദേഹം ഉത്തരം നല്കിയതു്.

മനുഷ്യ സമുദായത്തെ പല സമൂഹങ്ങളും രാജ്യങ്ങളുമായിട്ടല്ലാ ഒന്നായിട്ടു പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഈ ഉത്തരം എത്ര കണ്ടു ശരിയാണെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു കഴിയും. നല്ല ചട്ടങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഉള്ള ഒരു സമുദായത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കു നല്ലതായി ജീവിക്കുന്നതു് കൂടുതൽ സുകരമാണ്. എന്നാൽ ഹീന നിയമങ്ങളും, മോശമായ ചട്ടങ്ങളും പ്രാബല്യത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തു ഒരുവൻ നല്ലവനായിരിക്കുന്നതു് കുറച്ചു കൂടി പ്രയാസമാണ്. ഇതിനെപ്പററി കൂടുതൽ വിവരിക്കുന്നതിനു ഈ ലേഖനത്തിൽ സ്ഥലച്ചുരുക്കത്താൽ സൗകര്യമില്ല. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിതാണ്. "നന്മ" എന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ഒരു രാജ്യത്തോടോ ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തോടോ അനുബന്ധിച്ചല്ല നാം വീക്ഷിക്കേണ്ടതു്. മനുഷ്യസമുദായം പല വിധത്തിൽ ശിഥിലീകരിച്ചും, യോജ്യതയില്ലാതെയും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒരു കൂട്ടരാണെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവർ ഒന്നാണ്. എല്ലാവരും സഹോദരങ്ങളാണ്. മഹാനായ തോമസ് കാർലൈൽ പറയുന്ന ഒരു സംഭവകഥ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. വളരെ ദരിദ്രയായ ഒരു ഐറിഷ് സ്ത്രീ, സ്കോട്ട്ലണ്ട് രാജ്യത്തു ചെന്നു താമസിക്കുന്നതിനിടയായി. അവൾക്കു ദാരിദ്ര്യവും കഷ്ടപ്പാടും വന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ജനങ്ങളോടവർ സഹായമഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ അവർ പറഞ്ഞു: "നീ ഞങ്ങളുടെ ആളല്ല. നീ ഐർലണ്ടുകാരി. ഞങ്ങൾ സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാരാണ്. നിന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കു പാടില്ല". കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സാധു സ്ത്രീ സന്നിപാതജ്വരത്താൽ മരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ അവൾ തീർച്ചയായി അവരുടെ ഒരു സഹോദരി തന്നെയായിരുന്നു എന്നു ഈശ്വരൻ ആ സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാർക്കു വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുത്തു. അവളുടെ സന്നിപാതജ്വരം അവരിൽ പലർക്കും കിട്ടി—പലരും മരിച്ചു!

അതിനാൽ നമ്മുടെ മനുഷ്യ സഹോദരങ്ങളെ ദ്രോഹിച്ചു നമുക്കു തൃപ്തിയടയാമെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു കേവലം മൗഢ്യമാണെന്നു മാത്രമേ പറവാനുള്ളൂ. നമുക്കുതന്നെ, അതായതു മററുള്ളവരെ ഒഴിച്ചു നിർത്തി, പൂർണ്ണ ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ അതും മിഥ്യാബോധമാണ്. ആ വിധത്തിലാണ് നമ്മുടെ ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും ഘടനയും സ്വഭാവവും. നാം പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ചുററുമുള്ള ലോകരെ നാം പരിപൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ സഹോദരന്മാർ

സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാമോ?

MARY JACOB CL. II PHILOSOPHY.

"ഞാനെന്റെ സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതല്ലേ? പിന്നെങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കും"—എന്നു പലരും ചോദിക്കാറില്ലേ? പക്ഷേ 'സ്വന്തം കണ്ണുകളെ' അങ്ങനെയങ്ങു വിശ്വസിക്കാമോ? നമുക്കു പരിചിതങ്ങളായ സാധാരണ സംഭവങ്ങൾ പോലും ഇതിനെതിരാണ്. സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വാഹനത്തിലിരുന്ന് പുറത്തേക്കു നോക്കിയാൽ വൃക്ഷങ്ങളും കെട്ടിടങ്ങളുമെല്ലാം എതിർവശത്തേക്കു ഓടി മറയുന്നതായിട്ടല്ലേ നാം കാണുന്നതു? അതുപോലെ, കണ്ണുകൾ തരുന്ന അറിവിനെ നാം പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കയാണെങ്കിൽ, മഴക്കാറുള്ള രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രൻ മേഘമാലകൾക്കു മുകളിൽകൂടി നീങ്ങുന്നതായി നാം മനസ്സിലാക്കണം. പ്രായോഗിക പരിചയംകൊണ്ടും ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനം മൂലവും വാസ്തവം നമുക്കറിയാമെങ്കിലും കണ്ണുകൾ നമ്മെ കബളിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിനുദാഹരണമാണ് ഇവ. മറ്റിന്ദ്രിയങ്ങളും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല.

നമ്മുടെ ബാഹ്യലോകവുമായുള്ള ബന്ധം തന്നെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നു പറയാം. സൌന്ദര്യവും, ശബ്ദസുഖവും, സുഗന്ധവുമെല്ലാം ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു. ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ആ വസ്തുവിലല്ല, പ്രത്യുത, നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ തന്നെയാണ് എന്നുവരെ ചിലർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആസ്വദിക്കാനാളില്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രകൃതിദൃശ്യം സുന്ദരമാകുമോ? ആർക്കും രസിക്കാത്ത ഒരു ഫലിതം ഫലിതമാണോ? അതിനാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം വിലമതിക്കാനാവാത്തതാണ്. അപ്പോൾ ആ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ നമ്മെ കബളിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ.........?

ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഈ 'ഭ്രമ പ്രവണത' ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്നവയാണെങ്കിലും കണ്ണുകൾക്കാണ് ഏറ്റവും അധികം തെറ്റു പറ്റുന്നതു. കണ്ണുകൾ ഉള്ള ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നായി കാണുന്നു. മാത്രമല്ല ഇല്ലാത്ത ഒന്ന് ഉള്ളതായിട്ടുപോലും അവ നമുക്ക് അറിവു തരുന്നു. ആദ്യം പറഞ്ഞതു അത്ര അസാധാരണമൊന്നുമല്ല; ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ എല്ലാവരും ഇതനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിൽ, ഈ തോന്നലുകളെ Illusions എന്നാണ് വ്യവഹരിക്കുന്നതു.

ഒരു പ്രകൃതിചിത്രം നേരെ തിരിച്ചു പിടിച്ചാൽ വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു തോന്നലാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു. അപ്പോൾ, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നീലാകാശം നീലത്തടാകവും, കുന്നുമേഘങ്ങൾ പാറക്കൂട്ടവുമായിരിക്കും. കുനിഞ്ഞുനിന്ന് തല നേരെ കീഴ്പ്പോട്ടാക്കി ചുറ്റുപാടും നോക്കുകയാണെങ്കിലും ഇങ്ങനെയൊരു അസാധാരണത്വം അനുഭവപ്പെടും. മനുഷ്യരുടെയും മൃഗങ്ങളുടെയും ചലനങ്ങൾ അപരിചിതമായി തോന്നാം. ചില നിറങ്ങൾക്ക് പകിട്ടു കൂടിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. വസ്തുക്കളുടെ അകലത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ധാരണക്കും വലിയ വ്യത്യാസം വരും.

പെൻസിലും സ്കെയിലുമുപയോഗിച്ചു വരയ്ക്കുന്ന ചില ചിത്രങ്ങളിലാണ് ഈ വ്യത്യാസം ഏറ്റവും വ്യക്തമായും രസകരമായും കാണാൻ കഴിയുന്നതു.

ഒരേ ദൈർഘ്യമുള്ള രണ്ടു ഋജുരേഖകളാണ് A Bയും C Dയും. പക്ഷേ ഈ രേഖകളുടെ വശങ്ങളിലുള്ള ആവരണത്തിന്റെ

പട്ടിണിയിലും അജ്ഞതയിലും രോഗത്തിലും വലയുമ്പോൾ എനിക്കു യാതൊരു ക്ലേശവുമില്ലാതെ സുഖമായിരിക്കുന്നതിനു സാദ്ധ്യമല്ല. അങ്ങനെ ഞാൻ സുഖമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ സാക്ഷാൽ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്തവനായിരിക്കണം. ഞാൻ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ ഈ ലോകവും പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

A BC D

വ്യത്യാസം കൊണ്ട് C D, A Bയെക്കാൾ നീളം കൂടിയതായി തോന്നുന്നു.

താഴെക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള രണ്ടു വൃത്തങ്ങളും ഒരേ അളവാണ്. പക്ഷേ ചുറ്റുമുള്ള വൃത്തങ്ങളുടെ

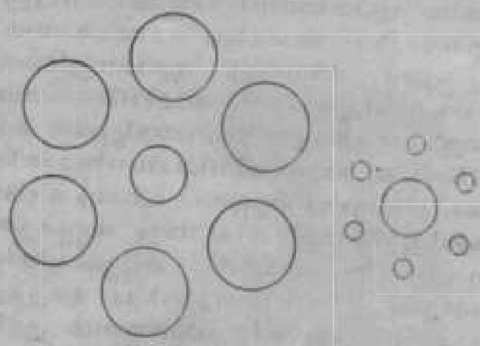

വലിപ്പവ്യത്യാസംമൂലം ചെറിയ വൃത്തങ്ങളുടെ നടുവിലുള്ളത് കൂടുതൽ വലുതായി തോന്നുന്നു.

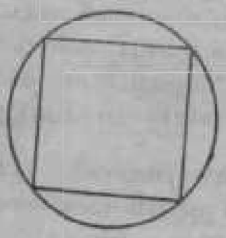

ഒരു വൃത്തത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ വശങ്ങളെ സ്പർശിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു സമചതുരം വരച്ചാൽ വൃത്തത്തിന്റെ വശങ്ങൾ അല്പം പരന്നിരിക്കുന്നതായി തോന്നാം.

വളരെ രസകരമായ മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ലൈപ്സിഗ് സർവ്വകലാശാലയിലെ പ്രൊഫസർ സോൾനറുടെ കണ്ടുപിടുത്തം. 1871-ൽ ഫ്രാങ്കോ-പ്രഷ്യൻ യുദ്ധം അവസാനിച്ചതിന്റെ അടയാളമായി ആ സർവ്വകലാശാലയുടെ മുൻപിൽ ദേവതാരുവള്ളികൾ ചുറ്റിയ രണ്ടു മരങ്ങൾ നാട്ടി. ആ മരങ്ങൾ ചരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി സോൾ

ഇങ്ങനെ വളരെയധികം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിലും ഇവയ്ക്കു വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. കറുത്ത ഒരാൾ നല്ല വെള്ളവസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ഇരുണ്ടിരിക്കും. നെടുകെ വരകളുള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ചാൽ കുറുകെ വരയുള്ളതു ധരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ നീളം തോന്നും.

എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ഇങ്ങനെ തെററുകൾ വരാം. ഒരാളെ കണ്ണുകെട്ടിയിരുത്തിയിട്ട് ഒരു മണ്ണുകട്ട കൊണ്ട് അയാളുടെ കഴുത്തിനു പിറകിൽ തൊട്ടാൽ, തണുപ്പായിരുന്നോ ചൂടായിരുന്നോ താൻ അനുഭവിച്ചതു് എന്നുപോലും അയാൾക്കു പറയാൻ സാധിച്ചു എന്നു വരുന്നതല്ല. സ്പർശനേന്ദ്രിയത്തിന്റെ കഴിവുകേടാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നതു്. കണ്ണുകളുടെ സഹായമില്ലാതെ ചെവികൾ ഏററവും അവിശ്വാസനീയമായിരിക്കും. ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥാനം ചെവി തിരിച്ചറിയുന്നതു് മിക്കവാറും കണ്ണുകളുടെ സഹായത്തോടെയാണ്. കണ്ണുകെട്ടിയിട്ട് ഒരാളുടെ മുൻപിലും പുറകിലും മുകളിലും താഴെ നിലത്തും രണ്ടു നാണയങ്ങൾ കൂട്ടിമുട്ടിച്ചു ശബ്ദമുണ്ടാക്കി അതിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ചോദിച്ചാൽ അയാളുടെ ഉത്തരങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന തെററു് വളരെ അതിശയകരമായിരിക്കും. കോടതികളിലെ സാക്ഷിമൊഴിയിൽ ഇങ്ങനെ വളരെ തെററുകൾ വരാം. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു ശബ്ദം മുൻപിൽ നിന്നാണ് താൻ കേട്ടതു് എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ അതു ശരിയായിരിക്കണമെന്നില്ല.

രസകരവും എന്നാൽ പ്രായോഗിക പ്രാധാന്യമുള്ളതുമായ ഈ ഇന്ദ്രിയഭ്രമങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഇതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. അസാധാരണമായ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ അവാസ്തവമായ തോന്നലുകളുണ്ടാകാം. ഒരു ഭാഗം വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഋജുവായ ഒരു ദണ്ഡ് വളഞ്ഞു കാണുന്നതു് ഇതിനുദാഹരണമാണ്. മററു ചിലപ്പോൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേകതകൾ മൂലം തോന്നലുകളുണ്ടാകുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ ഭയത്തിനും പ്രതീക്ഷയ്ക്കും ഇതിലൊരു പ്രധാന പങ്കുണ്ട്. മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ നിലത്തുകിടക്കുന്ന കയറ് ഒരു പാമ്പാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നത് നമുക്കു പരിചയമുള്ള ഒരുദാഹരണമാണല്ലോ. ഭൂതപ്രേതാദികളെ കാണുന്നതും ഈശ്വരദർശനമുണ്ടാകുന്നതും മറ്റും ഇരുട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാം. ഒരു വെള്ളവസ്ത്രമോ ചെടികളോ വല്ലതും ആയിരിക്കും ഈ ഭൂതപ്രേതങ്ങൾ. ധൃതിപിടിച്ച നിരീക്ഷണസ്വഭാവം, ആലോചിക്കാതെ പെട്ടെന്ന് തൃപ്തിപ്പെടുന്ന പതിവ് ഇതെല്ലാം ഇന്ദ്രിയഭ്രമത്തിനു മറ്റു കാരണങ്ങളാണ്.

വസ്തുതകളുടെ വാസ്തവസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ശാസ്ത്രകാരന്മാർ, നിയമപാലകർ തുടങ്ങി എല്ലാവർക്കും ഇവ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഒരു തടസ്സമായിരിക്കും. പക്ഷേ മറ്റൊരു കൂട്ടർക്ക് ഇതൊരു ജീവിതമാർഗ്ഗം കൂടിയാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ബലഹീനതയെ സമർത്ഥമായി ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്നത് ഇന്നൊരു കലയായിവരെ ഉയർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. കൺകെട്ടും ചെറുകിട ജ്യോതിഷവും മറ്റും ഇതിന്റെ പരിഷ്കൃത മാതൃകകളാണ്. ഇന്ദ്രജാലകലയുടെ അടിസ്ഥാനം തന്നെ ഈ തോന്നലുകളിലാണെന്നു പറയാം.

അതിനാൽ ഇന്ദ്രിയഗതമായ അറിവുകളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നത് അത്ര സ്വീകാര്യമായി കരുതേണ്ടതില്ല. സ്വന്തം ശരീരാവയവങ്ങളെപ്പോലും പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിനെയാണ് വിശ്വസിക്കാവുന്നത്......? അറിവിന്റെ ആദ്യത്തെ പടിയായി എല്ലാറ്റിനെയും അവിശ്വസിക്കാൻ പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഡേക്കാർട്ട് എന്ന ഫ്രഞ്ചു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞത് ഇതൊക്കെ ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടാണോ എന്തോ.

Leela Thomas

Statement about ownership and other particulars about newspaper (The Union Christian College Magazine) to be published in the first issue every year after last day of February.

FORM IV.

(See Rule 8)

1. Place of Publication	—Union Christian College, Alwaye, Kerala State.
2. Periodicity of its publication	—Once in a year—In March—April
3. Printer's Name	—Shri C. T. Benjamin
Nationality	—Indian
Address	—Union Christian College
4. Publisher's Name	—Shri C. T. Benjamin
Nationality	—Indian
Address	—Union Christian College
5. Editor's Name	—Shri C. T. Benjamin
Nationality	—Indian
Address	—Union Christian College
6. Name and address of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital	—Dr. P. M. Mathai Shri T. B. Thomas Rev. A. A. Pylee

I, C. T. Benjamin, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.)

8-3-1963. C. T. BENJAMIN.

केरल का देशीयोत्सव

(T. Subramania Iyer,
II B. Sc., Chemistry)

★

उत्तर भारत में हर साल फ़ालगुन महीने की पूर्णिमा के अवसर बड़ी धूमधाम से मनाई जानेवाली होली की तरह दक्षिण में हम केरलीयों का देशीय उत्सव है ओणम। नाक में दम करनेवाली घोर वर्षा के उपरान्त नयी फसल का मौका आता है और लोग अपने गत परिश्रम की याद करके उसके फल की प्राप्ति पर फूले न समाते हैं। होली की तरह ओणम भी देशीयोत्सव हो चुका है। फिलहाल ही उसे यह पद मिल सका है। चूंकि केरलीय सर्कार ओणम को देशीय उत्सव की पदवी पर प्रतिष्ठित करके हर साल उसे ठाटबाट के साथ मनाने को आगे आयी है, वह एक ही जाति-हिन्दुओं के तंग दायरे से बाहर निकल कर सार्वजनिक समादर के योग्य बन गया है। होली सिर्फ सामाजिक आनन्द केलिए ही नहीं अपनी कलात्मक सुन्दरता केलिए भी मशहूर हुई है। होली की ये दोनों खूबियाँ ओणम में भी नज़र आती है।

लोगों का विश्वास है कि उस प्राचीन असुर सम्राट महाबली के वैभवपूर्ण शासन की याद को कायम रखने केलिये यह त्योहार मनाया जाता है। महाबली के शासन में, माना जाता है कि, अकाल या गरीबी का नामोनिशान तक नहीं था। इस की खास वजह यह थी कि शासन के मुआमलों में उनको जनता की ओर से सब तरह का सहयोग मिला था। विदेशीय शासन में भारतीय सामाजिक जीवन की अनुपम आकर्षकता धीरे धीरे विनष्ट होने लगी थी। फलत स्वतंत्रता प्राप्ति के अवसर पर हम अपने को अवनति की गहरी दरार में ही पा सके। अपनी मातृभूमि को इस विकट परिस्थिति से ऊपर उठाने और वैभव के उत्तुंग शिखर पर बिठा देने का निश्चय हमारे प्रतिभावान नेताओं द्वारा किया गया। इस सुनहले सपने को मूर्त रूप देने के हेतु देश के अनगिनत नेताओं अपने तन, मन, धन समर्पित किये। उक्त लक्ष्य की पूर्ति के

लिये भारतीय जनता की संपूर्ण एकता और सहयोग लाजिमी है। हाँ ओणम होली आदि देशीय त्योहारों प्रथम और प्रमुख उपयोगिता आम जनता के एक ही सूत्र में बाँधने में है। इन पर्वों से हम अपरिसीम शक्ति और प्रेरण प्राप्त करें ताकि जाति, धर्म, प्रान्त आदि की दीवारों को तोड़कर भारतीय जनजीवन को पूर्णता की ओर बढ़ावें।

ओणम के अवसर पर समस्त केरलीय जनता प्रसन्न चित्त रहती है। हर एक के मन में उमंग और उत्साह लहरें मारते हैं। बाढ़ का पानी उतर जाता है और खेतों की लहकती हरियाली सब कहीं नज़र आती है। मन को मुग्ध करनेवाले रंग बिरंगे फूलों से वृक्ष-लतादि सज्जित होते हैं। इसलिये बच्चोंको अपने घरों के आंगन में फूलों से कई प्रकार के मण्डप अलंकृत करने की सुविधा मिलती है। हर दिन पौ फटने के पहले वे जाग उठते हैं और पिछले दिन इकट्ठे किये हुए पुष्पों से अलंकार के श्रम करने लगते हैं। हम इस बात पर गर्व कर सकते हैं कि हर साल अनगिनत विदेशीय यात्री ओणम की निस्सीम सुन्दरता को देखकर आनन्द लुटाने की उद्देश्य से केरल में आया करते हैं। उन केलिये, यह ज़रूर, मन बहलाव का सर्वप्रिय अवसर है।

ओणम की एक और विशेषता यह है कि इस समय सब लोगों के बीच में अपूर्व भ्रातृ भाव परिलक्षित होता है। अमीर-गरीब या हिन्दु-अहिन्दु की भिन्नता कोसों दूर रहती है। जिसे त्योहार मनाने की सामग्रियाँ कम है उसकी मदद ज़रूर औरों से की जाती है। हम एक बात ध्यान में रखें। यह भाईचारा हमारे बीच में सदा केलिए जारी रहे। हम अपनी वर्तमान आर्थिक और राजनैतिक कठिनाइयों को दूर करके पूर्ण एकता के साथ आगे बढ़ें और बिना विलंब के, लक्ष्य पर पहुँचें। 'ओणम' से हम यही उत्तम सन्देश पावें।

आँसू की दो बूँदें

(Susheelamma Chacko,
Class II Maths.)

★

रात्री का समय था। निस्तब्धता और सूचिभेद्य अंधकार सब कहीं छा गया था। आकाश में तारे टिम टिमा रहे थे। रषीदा चुप चाप बैठी थी। उसके मन में वेदना, आँखों में आँसू और सिर में दर्द था। ओफ! कैसी विरसता। समय ग्यारह बज चुका था। लेकिन निद्रादेवी ने उसकी ओर देखा तक नहीं। वह ज़ोर से रोना चाहती थी। लेकिन आवाज़ बाहर न आयी। आँसू की दो बूँदें उसकी आँखों से ढुलक पडीं।

पुस्तक से आँखें उठाकर डॉ. जोषी ने पूछा "अरी तुम फिर रोने लगी क्या?" इसप्रकार मत रोओ रषीदा। रोने से क्या फायदा? सब कुछ विधी की विडंबना है।"

लेकिन वह अपने को संभाल न सकी। भूतकाल की स्मरणायें मन में उमड आती है, दुर्वह वेदना पहुँचाती हुई।

* * * *

उस दिन रषीदा कालेज से घर आयी थी। पडोस के घर में रहने को कुछ लोग आये थे। घर आकर माँ से पूछने पर मालूम हुआ कि वे एक इन्जिनीयर, उनकी पत्नी और लाड्ली लाडकी है। संध्या के समय रषीदा और माँ वहाँ गयीं। सिर्फ कुशलान्वेषण केलिए। वे सज्जन थे। उनकी छोटी लडकी का नाम था लता। एक भोली भाली सात साल की सुन्दरी लडकी। रषीदा को देखते ही वह आकर बातें करने लगी "चेची मेरा नाम लता है। दया करके आप का नाम बताइये।"

पूछने के पहले ही बातें करने की उसकी चतुरता देखकर रषीदा को अचरज हुआ। उसने उत्तर दिया "मेरा नाम रषीदा है।" बातचीत चलती रही। दो तीन दिन के ही अन्दर वे प्रगाड मित्र बन चुकी। हर दिन रषीदा कालेज जाते वक्त लता उस के साथ गेट तक जाया करती थी और शामको उसकी बाट जोहती रहती थी। एक दिन लता दौडकर आयी और कहा 'चेची मेरे घर में आइये। माँ पुकारती हैं। जलदी ही आना।"

रषीदा उसके साथ गयी। लता की माँ सिरदर्द के कारण पलंग पर पडी थी।

रषीदा को देखते ही वह उठ बैठी। रषीदा भी वहाँ एक कुरसी पर बैठी। लता एक तितली की तरह इधर उधर घूमती थी। लता की माँ ने कहा :—"रषीदा मुझे बुखार का लक्षण है। सिरदर्द भी है। इसलिए आज लता को मैं अपने साथ रहने न दूँगी। उसको आज रात तुम्हारे साथ ले जाइये। लता यह सुनकर बहुत खुश हो गयी। प्रसन्न होकर वह बोली।

"हाँ मैं चेची के साथ लेटकर सोऊँगी। चेची मुझ से कहानी कहेंगी।"

रषीदा को भी बहुत खुशी हुई। लता को वह अपनी जान से भी अधिक प्यार करती थी। उसको और कोई भाई बहनें न थीं। लता को वह हमेशा केलिए एक छोटी बहिन के रूप में मिलना चाहती थी। लेकिन क्या फायदा। लता भी अपने माँ-बाप की इकलौती बेटी थी।

रात में रषीदा पढने लगी। लता भी अपनी किताबें साथ लायी थी। रषीदा के साथ बैठकर लता भी अपनी किताबें पढने लगी। साढे नौ तक दोनों पढते रहे। फिर खाने पीने के बाद रेडियो के पास बैठकर गाना सुनने लगीं। रषीदा गीत बहुत पसन्द करती थी। रात में सोने लेटते वक्त लता ने रषीदा से कहा :— 'चेची मैं तुम्हें अक्सर बुलाऊँगी। तुम पसंद करोगी न ?' रषीदा को यह सुनकर हँसी आयी। उसने हँसकर कहा :—"यह क्या बात है लता? तुम अपने मामा की पत्नी को हाँ मामी बुला सकती हो? मैं तुम्हारी चेची हूँ। इसलिए मुझे चेची ही बुलाना।"

लता ने यह सुनकर कहा :—"मैं ने तुम से एक बात कहूँ। कान में ही कहूँ। माँ से न कहना, पिताजी से न कहना, और किसी से न कहना।"

"नहीं लता, तुम बोलो। मैं किसी से न कहूँगी। क्या बात है?"

लता ने रषीदा के कान में कहा :— "माँ ने मुझ से कहा कि चेची मेरे मामा की पत्नी बन जाएँगी।"

विवाह के इस परामर्श पर रषीदा के गालों पर ललिमा फैल गयी। उसने कहा "लता तुम सोओ।"

धीरे धीरे लता सो गयी। लेकिन रषीदा नहीं सोयी। वह सोचने लगी। लता की बातें क्या सच हैं। अपनी शादी के बारे में वह अब तक नहीं सोचती थी। धीरे धीरे रषीदा भी सो गयी।

* * * *

रषीदा अब फैनल बी. ए. क्लास में पढ़ती है। एक दिन वह अपने मेज़ पर एक 'पाकेट' देखा। उस पर लिखा था। "मेरी चेची रषीदा के नाम पर छोटी बहिन लता का उपहार।" तभी रषीदा को अपने जन्माष्टमी की याद आयी। रषीदा कालेज से आ रही थी। लता की माँ ने गटे तक

आकर उसको बुलाया । "इसी राह से आइये रंपीदा। लता यहाँ तुम्हारी प्रतीक्षा करती रहती है।" इस समय लता भी वहाँ दौड़कर आयी। रंपीदा ने कहा :— किताबें रखकर अभी आऊँगी।"

रंपीदा किताब सब रखकर जल्दी ही लौट आयी। बरामदे में और कोई नहीं था। एक युवक वहाँ बैठकर सिगरट पीता था। रंपीदा जल्दी ही अन्दर घुस गयी।

लता की माँ ने रंपीदा का स्वागत किया और वे दोनों बात चीत करने लगी। काफी पीते समय वह अपरिचित युवक भी आया। रंपीदा ने सोचा। लता के पिताजी का कोई मित्र होगा। काफी पी कर वहाँ से जाते समय भी रंपीदा को यह बात मालूम न थी। कि डां: जोषी लता के मामा हैं। जब वह आयी तब लता भी हँसती हुई वहाँ आयी "ओ अम्माई क्या मेरे मामा अच्छे आदमी है ?" लता लज्जित हो गयी। उस समय ही उसको मालूम हुआ कि डां. जोषी लता के मामा हैं। वार्षिक परीक्षा को दो महीने हैं। पढने केलिए बहुत है। रंपीदा कमरे में बैठकर पढ़ रही थी।

"रंपीदा, लता को बुखार है।" उसकी माँ ने आकर कहा।

"क्या? बुखार" लता ने पूछा। वह दौडकर लता के पास गयी। लता एक पलंग पर लेटी थी। उसकी माँ भी वहाँ बैठी थी। रंपीदा को देखते ही लता मुसकुरायी। दूसरे दिन कालेज जाने के पहले रंपीदा लता को देखने गयी। "लता आज बहुत सुखी है।" लता की माँ ने कहा।

रंपीदा कालेज चली गयी। क्लास में बैठकर प्रफसर की लक्चर सुन रही थी प्यूण ने आकर कहा :—"प्रिंसिपल बुलाते हैं।" वह जल्दी क्लास से बाहर गयी। प्रिंसिपल के कमरे के आगे कार थी। कार में वह लता के घर गयी। उस के पास माँ बैठी थी। कुछ दूर पर पिताजी एक कुरसी पर बैठे थे। डां. जोषी भी लता की सेवा शुश्रूषा केलिए वहाँ थे।

रंपीदा ने लता को पुकारा। "लता, लता आँखें खोलो। यहाँ तुम्हारी चेची आयी।" एक निमिष केलिए वे भोली आँखें खुल गयीं। लेकिन जल्दी ही वह बेहोश हो गयी। बेहोशी में भी वह कहती थी।

"चेची, मैं चेची को मामी बुलाऊँगी" उसके ये शब्द सुनकर माँ बाप की आँखें अश्रुपूर्ण हुई। रंपीदा अपने को संभाल न सकी। वह फूट फूट कर रोने लगी। डां जोषी की आँखों से भी आँसू की दो बूँदें लता के मुँह पर गिर पडीं। लता ने बेहोशी से जागकर पूछा :—चेची कहाँ हैं? मामा, माँ, बाप सब कहाँ हैं।" उसने आँखें खोलकर सब की ओर एक बार देखा। इस नश्वर जगत से उसका प्राण पखेरू उड़ गया।

* * * *

आज डां। जोषी और रवींद्रा पति पत्नी हैं। रवींद्रा अपनी छोटी बहिन को कभी न भूल सकी। "रवींद्रा अब समय दो बज चुके हैं। क्या तुम अब तक न सोयी? लेटकर सोओ। इस प्रकार नींद के बिना बैठें तो बीमारी आयेगी।" रवींद्रा ने चिंता से जागकर क्लाक में देखा। हाँ अब समय दो बज चुका है। एक लंबी आह छोड़ती वह भी लेट गयी।

प्रसादजी—नाटककार

(M. C. J.)

★

संसार के किसी भी साहित्य में ऐसे विरले ही प्रतिभावान कलामर्मज्ञ पाये जावेंगे जिन्होंने अपनी बेजोड रचनाओं द्वारा साहित्य के विविध क्षेत्रों में अग्रिम स्थान प्राप्त किया हो। इन इने-चुने प्रतिभावान साहित्यकारों में एक हैं—स्वं जयशंकर प्रसादजी। नाटक और कविता के क्षेत्रों में उन्होंने एक अतुलनीय स्थान हासिल तो किया ही है, निबंध और कथा के क्षेत्रों में भी उनकी तुलना असंभव है। पुराणों उपनिषदों, वेदों और हमारे देश के विशाल इतिहास का, उन्होंने गहनतम ज्ञान प्राप्त किया है। प्रसादजी ऐसे अपूर्व महान व्यक्तियों में एक थे जिन्होंने आर्य भारत की संस्कृति एवं उसकी आत्मा को संपूर्णतः देख लिया है।

जब प्रसादजी ने हिन्दी के नाटक-साहित्य में पदार्पण किया तब उसकी अवस्था बिलकुल अस्त-व्यस्त थी। भारतेन्दु युग और द्विवेदी युग के उपरांत उसकी गति रुकी सी दीखती थी। प्रसादजी के सामने नाटक के दो स्पष्ट परस्पर विरोधी रूप थे। एक प्राचीनता का पोषक, दूसरा भारतीय संस्कृति का मूलाघातक। दूसरे रूप के अन्तर्गत कई सारहीन, श्लीलता रहित नाटक आते हैं। पारसी कम्पनियों द्वारा सस्ते कथानकोंवाले बहुत नाटकों का प्रचार उस समय हो रहा था। इस समय प्रसादजी ने जनसामान्य की गिरती मनोवृत्ती को देख लिया। उन्होंने हमारे गौरवशाली अतीत की ओर भी आँखे उठायीं। उस गौरवान्वित पूर्वकाल के महत्व के द्वारा आधुनिक युग को प्रभावित करना अपना कर्तव्य समझा। 'विशाख' नामक अपने नाटक की भूमिका में उन्होंने स्वयं लिखा है "मेरी इच्छा भारतीय इतिहास के अप्रकाशित अंश में से उन प्रकाण्ड घटनाओं का दिग्दर्शन कराने की है, जिन्होंने कि हमारी वर्तमान स्थिति को बनाने का बहुत कुछ प्रयत्न किया है।"

उन्होंने यह अलंघनीय सत्य भली भाँति जान लिया था कि आज का जीवन कल के जीवन पर निर्भर है। बीते युग का ठीक मूल्याकन करने वर्तमान में उसका सम्यक समावेश करके ही विजय का रहस्य है। लेकिन प्रसादजी ने केवल गडे को उखाडने का विरस काम नहीं किया। उन्होंने अतीत की व्याख्या ऐसे की जो आधुनिक जीवन केलिए अत्यन्त उपयोगी हो।

ऐतिहासिक बातों का अनाकर्षक और यथातथ वर्णन न करके उन्होंने अपनी कल्पना के ज़रिये बहुत अद्भुत काम कर लिया है। इसी से ही उनके सब के सब नाटक सजीव और सुन्दर बने हैं। किन्तु उन्होंने कल्पना की अधिकता को ऐतिहासिक सत्यों का उल्लंघन करने नहीं दिया है। इस के कई उदाहरण दिखाये जा सकते हैं। 'ध्रुवस्वामिनी' नाटक में चन्द्रगुप्त का विवाह इस कारण से कराया है कि ध्रुवस्वामिनी का पहला पति रामगुप्त दुश्चरित्र एवं पौरुष-हीन था। यहाँ प्रसादजी ने चन्द्रगुप्त के चरित्र को कुशलतापूर्वक उज्वल बना दिया है; जैसे कालिदास ने 'मुनिशाप' से दुष्यन्त की लाज रखी है। इस तरह घटनाओं के संगठन करने में यत्र-तत्र कल्पना का पर्याप्त आधार लिया गया है।

अन्तर्द्वन्द्व उनके नाटकों के चरित्र चित्रण का प्राण है। बाह्य जगत के उतार चढाव और साथ ही साथ आन्तरिक संघर्षों से होते हुए बढनेवाले कई श्रेष्ठ पात्र उनके नाटकों में पाये जा सकते हैं। बाह्य और आन्तरिक संघर्षों का अच्छा समन्वय जिन पात्रों में हुआ है उनका चरित्र अतीव उज्वल हुआ है। उनके नाटकों के नायक भारतीय आदर्शों से युक्त होने पर भी अपना स्वतन्त्र व्यक्तित्व रखनेवाले हैं। प्रायः उनके प्रत्येक नाटक में एक ऐसा पात्र पाया जाता है जो अत्यन्त दृढचित्त-वाला और किसी भी बाधा की परवाह न करनेवाला हो। "स्कन्दगुप्त" की देवसेना, स्कन्दगुप्त और "अजातशत्रु" की मल्लिका आदी इसके उत्तम उदाहरण हैं।

कई आलोचक कहा करते हैं कि प्रसादजी के नाटक, भाषा की क्लिष्टता एवं लम्बे कथोपकथनों के कारण अभिनेय नहीं हैं। इस का भी समाधान है। यह ठीक है कि उनके नाटकों की भाषा ऊँचे स्तर की है। लेकिन इतिहास के महान व्यक्तियों के मुंह से ज़रा सुधरी मँजी भाषा सुनाना उचित ही नहीं आवश्यक भी है। अभि-नेयता की सुविधा केलिए कथोपकथनों गीतों आदि को भी योग्य व्यक्तियों द्वारा कम किया जा सकता है। इतना हो जाने पर उनके नाटक पूर्णतः अभिनेय ठहरते हैं। ऐसे उनके सभी नाटक सफलतापूर्वक अभिनीत हो चुके हैं। हाँ अभिनेता और सामाजिक का ज़रूर सुसंस्कृत रुचि सम्पन्न होने चाहिए। ऐसे साहित्यिक नाटकों केलिए एक नवीन रंगमंच भी अनुपेक्षणीय है।

ऐतिहासिक पृष्ठभूमि पर उन्होंने मनो-विज्ञान को जिस स्पष्टता के साथ अंकित किया है वह न केवल हिन्दी की अमर कृति है वरन वह समस्त भारतीय इतिहास और साहित्य की अमूल्य निधि भी है। 'अजातशत्रु', 'स्कन्दगुप्त' और 'चन्द्रगुप्त' उन के तीन ऐसे नाटक हैं जिन पर किसी भी साहित्य को गर्व हो सकता है।